BETTY BEATY
Iubire nestinsa

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
CECILIAIONESCU
ALCRIS M-94

Capitolul 1

Ceaţa acoperea valurile Tamisei. Era devreme, primăvara întârziase. Nu era una din acele pâcle gălbui care cobora periodic deasupra Londrei, ci un voal fin alb, care estompa contururile sordide ale antrepozitelor şi cheiurilor. Oarecum ca o zână bună, pentru a grăbi sosirea zilelor frumoase, hotărâse să dea peisajului un aer de sărbătoare. Macaralele docului Prince Albert, care se vedeau din tren, semănau prin acel voal mişcător, cu pânze fine de păianjen. Singura tuşe concretă a acestui tablou ireal era pachebotul Pallas Atena, strălucind în lumina proiectoarelor sale asemenea unui diamant în cutiuţa sa de mătase mată. Ca pentru a le permite viitorilor pasageri să-l vadă mai bine, trenul special încetini apropiindu-se de hotelul de lux plutitor. Un murmur lung străbătu convoiul.

Cristie îşi strâmbă gâtul pentru a încerca să vadă totul. Coca lungă şi albă, nişte hublouri şi ferestre luminate, coşurile înalte de un galben strălucitor. Prin geamul compartimentului, i se părea că simte deja aerul largului. Tovarăşii săi de călătorie, un bărbat tânăr însoţit de o doamnă de o anumită vârstă, observau ca şi ea în tăcere şi admirativ pachebotul. Cristie se îndreptă puţin, voia să fie sigură că-şi va aminti totul din acest moment extraordinar. Prima sa croazieră, prima slujbă! Dimineaţă, se întrebase pentru a suta oară dacă va fi la înălţimea situaţiei. Vederea navei fu ca un balsam pe inima sa, oare cum putea să fie îngrijorată când totul era atât de frumos?

Probabil lăsase să-i scape un oftat puţin mai apăsat, deoarece vecinii săi întoarseră capul şi tânărul bărbat, ca şi când nu aşteptase decât asta încă de la începutul drumului, se grăbi să rupă tăcerea.

— Este într-adevăr un spectacol emoţionant!

Schimbase de câteva ori câteva cuvinte cu bătrâna doamnă, dar era pentru prima dată când părea să-i observe prezenţa. Totuşi, Cristie era aproape sigură că nu încetase

s-o observe pe ascuns.

Cristobel Cummings, noua persoană care asigura ospitalitatea şi animatoare pe „Palles Atena”, avea capul pe umeri, nu era genul de aiurită care-şi imagina că toţi bărbaţii erau la bunul său plac. Totuşi, în timpul drumului de la gara din Saint-Pancras la docuri, simţise că ceva se întâmpla între acest tânăr şi ea. Necunoscutul părea să-i acorde cel mai mare interes şi cu toate că nega asta, era flatată.

Cum avea obiceiul să spună cea mai bună prietenă a sa, avea o siluetă mai mult decât plăcută. Bess, educatoarea de la bord, sclava ţâncilor cum îi plăcea să spună, fusese chiar mult mai exactă în descrierea avantajelor sale. Dar asta nu-i sucise capul lui Cristie care, dacă se ştia frumoasă, ştia şi că frumuseţea sa nu era dintre acelea care să provoace răzmeriţe şi agitaţia mulţimilor. Puţin şi pentru asta compania o alesese ca persoană care să asigure ospitalitatea. Destul de frumoasă pentru a nu dăuna decorului, dar de o frumuseţe discretă, făcută pentru a linişti pasagerii.

Prima sa reacţie, simţindu-se observată în acest mod, fusese să se întrebe dacă nu avea o etichetă pe jerseul nou, sau dacă nu se machiase numai pe jumătate de faţă. Dar îşi dădu repede seama că tânărul frumos cu ochii negri şi părul ca pana corbului, nu se uita decât la ea. O privea zâmbind, aşteptând un răspuns.

— Există ceva teribil de emoţionant şi extrem de romantic într-o plecare în croazieră, se auzi ea răspunzând, într-un fel de exaltare moderată, palpabilă.

— Întru totul de acord, cred că asta provine din faptul că o croazieră conţine întotdeauna la plecare promisiunea unor schimbări, a unor prietenii noi. O colectivitate de pasageri, un echipaj, toţi necunoscuţi unii altora şi care vor petrece trei săptămâni împreună, vizitând cele mai frumoase colţuri ale Atlanticului. Şi la sfârşitul călătoriei, ce se va întâmpla între ei? Cine poate spune?

Vocea sa avea o urmă foarte uşoară de accent. Era fie francez, fie italian. Cristie nu se putu decide. Modul de a pronunţa în englezeşte era totuşi perfect, cu siguranţă un bărbat bine educat. Pentru o scurtă clipă, se simţi nemulţumită, bărbatul era puţin prea afectat pentru gustul său, dar asta nu dură decât o secundă. Frumuseţea şi eleganţa sa o cuceriseră.

Cum îl privea, gândindu-se că oamenii de această calitate vor fi greu de distrat, ceea ce în definitiv era slujba sa, el continuă:

— Dar nu m-am prezentat. Mătuşa mea, contesa de Albi.

Împotriva voinţei sale, bătrâna doamnă îi întinse lui Cristie o mână mică, ţeapănă. O întinse în aşa fel încât părea că gestul său sugera mai mult o binecuvântare decât o strângere de mână democratică şi britanică, aşa cum era obişnuită Cristie să primească. Avu o scurtă mişcare din cap şi murmură cu o voce aproape nazală:

— Sunt încântată să vă cunosc.

Tonul foarte aristocratic, poate puţin prea aristocratic, contrazicea zâmbetul subţire care părea să spună mai degrabă:

— Fetiţo, rămâi la locul tău şi totul va fi bine.

Astfel îl înţelese tânăra fată şi asta i se păru de rău augur pentru continuarea călătoriei. Doar dacă nu toţi pasagerii se asemănau cu contesa!

— Îndrăznesc să sper, adăugă ea, că vom avea o traversare plăcută şi că timpul va fi favorabil. Sufăr de rău de mare.

Această mărturisire avu darul s-o facă mai simpatică, mai umană. Cristie o privi acum ca pe o fiinţă normală. Titlul şi aroganţa sa n-o mai tulburau. Nu mai avea în faţa ei decât o bătrână doamnă din alt timp, puţin prea formală, puţin ridicolă şi pe care vederea pachebotului o speria.

Nepotul zâmbi cu un aer indulgent şi-i luă mâna cu un gest politicos şi protector.

— Vom face o traversare foarte plăcută şi apoi, voi fi

acolo pentru a mă ocupa de dumneavoastră. Permiteţi-mi să mă prezint şi eu, sunt Paul Vansini.

Se aplecă spre Cristie şi-i întinse o mână fermă şi prietenoasă. Aceasta avu impresia că o păstrase în ale sale ceva mai mult timp decât era necesar, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— Sunt încântată să vă cunosc, şi era sinceră, iar eu mă numesc... Bărbatul îi ceru cu un gest să tacă şi-i arătă eticheta care atârna de mânerul valizei sale.

— Ştiu să citesc, spuse râzând, sunteţi domnişoara C. Cummings, membră a echipajului. Când voi şti ce ascunde acel C. şi care este rolul dumneavoastră la bord, nu vom mai avea secrete unul pentru celălalt.

— Mi-e teamă ca numele meu să nu vă pară puţin demodat, tata era un mare admirator al lui Coleridge şi ca orice poet refulat, a ţinut să-mi dea numele unei eroine a autorului preferat.

— Cristobel! Ar fi trebuit să bănuiesc. Închizând ochii, declamă câteva versuri.

— Dulcea lady Cristobel! Apoi, redevenind serios:

— În ce priveşte prezenţa dumneavoastră la bord, lăsaţi-mă să ghicesc. Nu sunteţi căpitanul, puritanul Albion nu şi-ar lăsa navele conduse de o femeie plăpândă! Nu sunteţi infirmieră, vă lipseşte rigiditatea şi latura antiseptică a lucrului despre care este vorba. Prea frumoasă şi prea distinsă pentru a fi cameristă, nu vă mai rămâne decât rolul de persoană care asigură ospitalitatea. Oare am ghicit?

Părea încântat de micul său număr de ghicit şi Cristie nu se putu împiedica să râdă.

— Aşa este, dar cum aţi făcut?

— În modul cel mai simplu, prin eliminare. Presupun că prietenii vă spun Cris?

— Uneori, dar mai ales Cristie.

— Aşadar, dacă îmi permiteţi veţi fi Cristie, iar pentru dumneavoastră eu voi fi Paul.

Fără fasoane, mătuşa sa şi cu el începură să-i pună

întrebări despre munca sa şi când aflară că era prima sa călătorie, Paul îşi propuse imediat serviciile.

— Am destulă experienţă a călătoriilor şi a altor croaziere, cât despre mătuşa mea dragă, înainte de a trăi în Anglia, era una dintre cele mai celebre gazde din înalta societate milaneză. Dacă vă simţiţi în lipsă de idei, sau dacă aveţi nevoie de sfaturi pentru a organiza mici serate, nu ezitaţi să faceţi apel la noi.

Cristie avu din nou o impresie curioasă în faţa grabei sale. Era puţin prea amabil, prea prevenitor şi prea repezit. Ca şi data trecută, această nelinişte încetă îndată. Paul era un tânăr a cărui amabilitate cucerea totul în trecerea sa. Şi apoi, nu-i displăcea să aibă doi aliaţi la bord. Orice organizatoare de distracţii, atât de puţin experimentată cum era ea, ştia că fără un nucleu de câţiva pasageri care s-o urmeze în activităţile sale, nu-i va fi posibil să-i antreneze pe ceilalţi şi să facă un succes dintr-o croazieră. Acum, trenul se oprise şi Paul se grăbi să coboare bagajele din plasă. Părea să ştie exact ce trebuia să facă în orice situaţie, şi cum să facă, fără să pară că-ţi impune vreun efort, un perfect om de lume.

Cum fiecare era ocupat să-şi adune lucrurile, lui Cristie îi trebui un anumit timp pentru a observa că ceva nu era în regulă. În clipa în care se pregătea să-i spună la revedere contesei, observă că aceasta era palidă şi părea că se simte rău.

Nu se putu stăpâni să bombăne în sinea sa şi să blesteme soarta care o făcuse să împartă compartimentul cu cineva atât de sensibil la răul de mare. Cum era fată bună şi pentru ea datoria de a-şi asuma răspunderea era pe primul plan în orice situaţie, îşi reproşă gestul de proastă dispoziţie şi, lăsându-şi valizele, se grăbi lângă bătrâna doamnă.

Aceasta se prăbuşise pe banchetă, incapabilă să se ţină pe picioare, şi mai puţin să meargă. Nu juca teatru, starea sa proastă era reală. Era una dintre acele persoane care

simţea că-şi pierde puterile îndată ce zărea un coş de vapor. Totuşi, ca mulţi oameni prea răsfăţaţi, exagera puţin, cedând complet. În ciuda machiajului, sau poate tocmai din cauza excesului său, pielea luase o culoare cadaverică de un aspect foarte urât.

— Odihniţi-vă o clipă, vaporul nu va pleca decât peste câteva ore, avem tot timpul. Veţi vedea, după o zi sau două, cel mai prost marinar devine un adevărat lup de mare.

Contesa zâmbi slab şi acceptă ca tânăra fată să-i treacă apă de colonie pe la tâmple, în timp ce inspira din sărurile pe care i le întinsese nepotul.

Prin fereastra compartimentului, Cristie putea vedea ceilalţi pasageri care se grăbeau spre vamă, urmaţi de numeroşi hamali. Se gândi că ar trebui să li se alăture cât mai curând la bord. Din cele ce-i spusese deseori Bess, căpitanului Doubleday nu-i plăceau întârzieţii.

Şi nu ţinea să fie prost remarcată încă din prima zi.

După un timp, şi după ce Cristie îl făcu pe Paul să înţeleagă că n-avea rost să-i amintească fără încetare mătuşii că avea o mină înspăimântătoare, aceasta declară brusc că se simţea mai bine. Într-adevăr, îi reveniseră culorile.

Cei doi tineri începură să adune numeroasele lucruri ale contesei. Cristie mulţumi cerului că dăduse companiei de navigaţie ideea de a înregistra bagajele grele la Londra, când realiză tot ce mai căra încă tovarăşa sa de călătorie. Avea o enormă trusă de machiaj verde, din piele de şopârlă, unul din acele radiouri care permiteau recepţionarea programelor de la celălalt capăt al lumii, trei sau patru aparate de fotografiat, însoţite de o valiză mare cu accesorii, o inevitabilă cameră de filmat, ultimul strigăt, două genţi de călătorie cu blazonul său, o valiză destul de mare cu cifru, pentru bijuterii, desigur şi câteva pachete de forme şi volume diferite.

Când coborî în sfârşit pe chei, acesta era pustiu. Niciun

călător, niciun hamal la orizont. Paul strigă puternic „Hamal” şi „Hei, este cineva aici?” fără niciun rezultat. Trebuia să se descurce singuri.

Micul grup se îndreptă cu paşi lenţi spre imigrare şi vamă. Contesa se rezema cu greutate de braţul nepotului care cu celălalt braţ ducea de bine de rău tot ce transporta mătuşa sa şi cele câteva bagaje personale. Cu colecţia de aparate în jurul gâtului, părea turistul perfect. Cristie urma perechea, cu valiza sa lovindu-i pulpele, genţile de-a curmezişul pieptului şi spatelui şi, în mâna stângă, un sac mare din hârtie pe care i-l încredinţase Paul, refuzând galant s-o lase să se încarce mai mult. Punga aceea, îi spusese, conţinea sandvişuri. Astfel încărcaţi şi şontâcăind, păreau trei supravieţuitori ai unui naufragiu întorcându-se acasă.

După cum trebuia să se aştepte, era încă lume la imigrare şi Cristie se află curând despărţită de însoţitorii săi. Oamenii înaintau destul de repede, oficialii mulţumindu-se cel mai ades să arunce o privire peste paşapoarte. La vamă dură puţin mai mult, trebuia să se declare devizele, să se arate facturile camerelor, ceea ce o făcu pe Cristie să zâmbească, mai ales când îl zări pe Paul, în alt rând, zbătându-se cu toate pachetele şi cu faimoasele facturi în dinţi. Mătuşa sa părea să se simtă mult mai bine şi stătea de vorbă cu vameşul.

Pentru Cristie, nu era nicio problemă, nu avea decât cincisprezece lire pe care le declară, şi când vameşul glumi în legătură cu punga lui Paul, întrebând dacă nu încerca să treacă bani prin fraudă, nu avu decât să-l facă să miroasă pachetul. Acesta îi declară atunci râzând că sandvişurile erau făcute din brânză excelentă de Chester şi că-i dorea o foarte bună traversare.

Când se îndreptă spre pasarelă, avu senzaţia că era observată. Senzaţie atât de puternică, încât se opri pentru a privi în jur. Mai întâi nu văzu decât străini care se grăbeau spre navă, fără să-i dea nici cea mai mică atenţie, apoi îi

zări. Contesa era cu spatele şi privea mulţimea care lua cu asalt pachebotul, dar Paul Vansini îşi aţintise privirea asupra sa şi de la el provenea starea neplăcută ce o cuprinsese.

Prefăcându-se că nu-l văzuse, tânăra fată începu să-l observe la rândul său. Nu mai era bărbatul de lume, elegant şi puţin frivol, atât de politicos cu bătrânele doamne. Era un altul, mai impulsiv şi de asemenea mai ager, care părea atent şi într-o situaţie disperată. Când privirile li se întâlniră, redeveni pe loc fermecătorul Paul pe care-l cunoscuse, zâmbetul îi deveni atât de călduros încât Cristie se întrebă dacă nu visase. Nu întârzie să li se alăture şi primirea lor fu atât de amabilă, încât tânăra fată uită repede prejudecăţile împotriva lui Paul. Contesa se simţea categoric mai bine, dar toată această învălmăşeală o obosise.

— Mi-ar plăcea să fiu deja la bord, le spuse ea, întinsă în cabina mea.

— Veţi fi acolo curând, răspunse Cris, culcaţi-vă, încercaţi să dormiţi puţin şi mai ales să nu vă agitaţi în prima zi. Când vă veţi simţi mai bine, cereţi-i cameristei să vă servească ceva în cabină. Veţi vedea, diseară vă veţi simţi foarte bine. Dacă aveţi nevoie de ceva nu ezitaţi să trimiteţi să mă cheme.

Susţinând-o amândoi, o trecură pasarela şi când fură pe punte, Cristie îşi luă rămas-bun de la ei. Acum era mult prea în întârziere pentru a se mai opri să stea de vorbă.

Când se îndepărtă, Paul o strigă şi i se alătură repede. Zâmbind, luă punga de hârtie pe care o puse direct sub braţ. Era tot amabil, dar lui Cristie îi păru uşor neliniştit.

— Cum s-a desfăşurat trecerea pe la vamă? o întrebă nervos.

— Foarte bine, răspunse tânăra fată. Vameşii, simţind că sunt membră a echipajului mi-au grăbit trecerea la maximum. Oricum, pentru acest gen de croazieră, sunt întotdeauna foarte amabili la plecare. Cred că la întoarcere

vor fi mai vigilenţi.

Paul păru uşurat şi lăsă să-i scape un oftat.

— Nu ştiu de ce, dar am avut impresia că ceva nu era în regulă. Te observam de departe şi…

Cristie avu din nou acea impresie de jenă. Nu ţinu prea mult seama de asta, era sigură că n-avea de ce să-şi facă griji. Era nerăbdătoare să rămână singură, pentru a vedea mai clar. În ciuda îndoielilor, îl găsea fermecător şi spera că totul se va lămuri şi vor fi prieteni buni, cel puţin cât timp va dura croaziera. O clipă, Cristie îşi imagină că poate era gelos. O văzuse glumind cu vameşul şi devenise bănuitor. Hotărî că nu era nimic şi că imaginaţia sa o luase razna. Nu se cunoşteau de destul de mult timp pentru a putea exista între ei un asemenea sentiment. Se simţi ridicolă şi-l părăsi brusc.

Soarele tocmai îşi făcuse o apariţie timidă. Răzbise prin ceaţă şi făcea Pallas Atena să strălucească. Dintr-odată, docurile sinistre şi apele noroioase luară alt aspect. Cris avu impresia că era gata să înceapă croaziera sub bune auspicii. Îşi uită imediat bănuielile, hotărî că avea prea multă imaginaţie, atribui acest fapt agitaţiei plecării, îşi promise să fie mai calmă şi începu să se îndrepte spre cabina ei.

Era într-o asemenea dispoziţie, încât nici nu observă că soarele se ascunse din nou. Înota în fericire. Prima sa călătorie, prima slujbă, nu înceta să-şi repete aceste cuvinte ca pe o rugăciune. În acea clipă, era sigură că nimeni nu era mai fericit la bord.

Capitolul 2

Cristie tocmai pornise pe puntea D, unde se afla cabina sa, când dădu nas în nas cu Bess.

— Cris! Bine ai venit la bord! Te-am văzut în compania unor pasageri extrem de şic şi n-am îndrăznit să te deranjez.

Bess Shackleton i se aruncă de gât şi o sărută sonor pe amândoi obrajii. Nu voise s-o deranjeze, dar făcuse în aşa fel încât să nu piardă nimic din sosirea lor la bord. Vru să ştie imediat cine erau însoţitorii lui Cristie, unde îi întâlnise, dacă era ceva între prietena sa şi tânărul acela frumos… Nu termina să pună întrebări.

— Cum ai făcut să te întâlneşti cu nişte oameni atât de bogaţi? Ştiai că bătrâna contesă şi nepotul său au un apartament pe puntea A, cea mai scumpă? Mă întreb dacă vei avea o aventură cu acel frumos brunet. Ar fi atât de romantic! în plus, şi conte, îţi dai seama?

Cristie încercase să spună o vorbă, să răspundă la întrebarea prietenei sale, dar aceasta trecea prea repede de la un subiect la altul şi nu putea decât să aştepte ca Bess să se calmeze. Îi veni să râdă şi nemairezistând, izbucni într-un râs de nepotolit, care n-avu totuşi darul să oprească flecăreala.

— Trebuie să fie extrem de bogaţi, de altfel pe puntea A nu sunt decât de aceştia. Casa de valori de la bord este deja mai mult de jumătate plină cu bijuterii superbe şi nu s-a terminat. Nu pari să mă crezi, şi totuşi este adevărat. Comisarul de bord mi-a spus-o. Sunt atât de multe bijuterii, încât Compania a angajat un detectiv. Este aici încă de dimineaţă, dar nimeni nu ştie cine este. Comisarul mi-a spus. Şeful nu-mi ascunde nimic.

Din felul în care rostea cuvântul şef şi ochii pe care îi făcea vorbind de comisarul de bord, Cristie ştiu că va trebui să suporte povestea unei lungi iubiri neîmplinite.

Bess era ceea ce mama lui Cris avea obiceiul să

numească o plantă frumoasă. Îşi depăşea cu un cap prietena şi era durdulie cât să-ţi facă plăcere. În ciuda nasului cam scurt şi a picioarelor mari, avea farmec. Era cea mai incorijibilă romantică ce navigase vreodată. Când vorbea de dragostea sa ascunsă, de şeful ei adorat, ochii îi deveneau strălucitori de fericire şi reuşea chiar să dea o impresie de fragilitate cu totul neobişnuită.

Cristie se gândi că, oricare ar fi fost subiectul de conversaţie, se ajungea întotdeauna să se vorbească despre acel subiect blestemat. Şeful, iar şeful, întotdeauna şeful! O expediţie polară? Şeful! Preţul nucilor de cocos în Noile Hebride? Şeful! Că acesta nu-şi dăduse niciodată seama de ravagiile pe care le făcea în intelectul educatoarei de la bord, ţinea de miracol. Această dragoste excesivă era totuşi vizibilă ca un foc în mijlocul unui acvariu.

— Nu vei întârzia să-l vezi. Imediat ce-ţi vei lăsa lucrurile în cabina ta, va trebui să te prezinţi la el, este şi şeful tău.

— Cum arată?

— Un tânăr înalt, viguros, foarte sănătos, cu capul permanent în nori. Nici măcar nu ştie că exist.

Iată-mă aici, îşi spuse Cristie, începea lamentarea despre dragostea sa ridiculizată. Ar fi vrut atât de mult să se odihnească puţin, să viziteze nava. Curajoasă, tânăra fată încercă să-şi consoleze prietena.

— Exagerezi! Aţi făcut mai multe croaziere împreună, ştie perfect că exişti.

— Evident, ştie că există o educatoare la bord. Ştie chiar că am douăzeci şi patru de ani, că am talie patruzeci şi doi la îmbrăcăminte, că port patruzeci la încălţăminte şi că locuiesc cu părinţii mei în Bournemonth. Asta ştie tot echipajul. Ştie de asemenea că mă descurc bine cu copiii, că aceştia mă apreciază şi mă ascultă, spre marea linişte a părinţilor. Probabil mai ştie şi că viitoarea mea permisie pe uscat este prevăzută peste patru luni. Dar pe cea care trăieşte în această uniformă, cea care se întoarce la părinţii

săi pentru vacanţe, cea care-l iubeşte şi suferă, n-o cunoaşte.

Avea lacrimi în ochi şi lui Cristie îi fu milă de ea. După un timp, nu-i mai veni să râdă de prietena sa, de suferinţa ei.

— La ultima călătorie, continuă aceasta, la gustarea de adio a copiilor, a venit ca de obicei să distribuie premii. Apoi a ţinut un mic discurs şi nici măcar nu şi-a amintit numele meu! I-au suflat copiii.

— Iar exagerezi, a fost un joc, un mod de a-i face pe puşti să participe la discursul său.

— Ba nu, te asigur, era îngrozitor de jenat, am crezut că mor de ruşine. De altfel, vei vedea.

Îi făcu semn unui steward care trecea pe acolo şi-i ceru să ducă bagajele lui Cristie în cabină apoi, luându-şi prietena de braţ, o conduse pe culoarele înguste.

La capătul unui coridor lung, ajunseră la o masă lungă în spatele căreia se agitau numeroase persoane. Era antreul şefului. La stânga, pe o uşă ascunsă de plante, era o pancartă pe care se putea citi: Comisar de bord, iar dedesubt, I. Macintyre. Bess bătu de două ori scurt, atât de timid încât Cris se întrebă cum putuse auzi ocupantul. O voce profundă, cu un puternic accent scoţian răspunse totuşi acestui zgomot slab, cerându-le să intre.

Încăperea în care pătrunseră era mică, pătrată şi aproape goală. Nu conţinea decât un birou, un fotoliu şi, desigur, pe şeful în chestiune. Acesta stătea cu spatele şi contempla una din numeroasele fotografii de nave care împodobeau pereţii.

Cristie se aştepta să găsească unul din acei lupi de mare pe care cinematograful îi făcuse atât de populari. Tânăr, frumos, bronzat, un fel de Gary Cooper maritim. Dar se află în faţa unui urs de mare, deghizat în marinar. Era înalt şi greoi. Atât de înalt, încât Bess părea o liliputană alături de el. Dacă n-ar fi avut capul aplecat într-o parte, ar fi atins tavanul. Acum le privea, cu mâinile la spate, uşor încovoiat, legănându-se ca un căţel mare cu labe groase. Avea

picioare mari, nasul mare, totul la el depăşea măsura, chiar şi lentilele groase ale ochelarilor.

Cristie, care începuse să se întrebe ce găsise Bess la el, notă totuşi că părea inteligent, plin de umor, iar când zâmbea era aproape frumos. Îi întinse o mână uriaşă, acoperită cu păr roşcat.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Când se pregătea să se prezinte, Bess îşi drese glasul în mod curios, apoi încercă de mai multe ori să rostească nişte cuvinte. Era ca un rac, privirea îi era fără viaţă, îşi maltrata cu degete nervoase poşeta, era portretul perfect al proastei satului. Bărbatul părea să găsească toate astea foarte normale. Aşteptă impasibil să vorbească.

— Bună ziua domnule, reuşi Bess să articuleze, mi-am permis să v-o aduc pe prietena mea Cristobel Cummings, organizatoarea de programe în această croazieră.

El strânse din nou mâna lui Cris, observând-o în modul unui geambaş sau a unui amator de curse evaluând şansele unui cal.

— Sper, domnişoară Cummings, că vă va plăcea printre noi. Veţi avea mult de muncă, o muncă grea uneori. Câteodată, oaspeţii noştri sunt dificil de distrat. În sfârşit, păreţi să vă bucuraţi de o sănătate excelentă, sunteţi tânără, plină de antren, cred că totul va fi bine. Îi strânse încă o dată mâna, îi oferi un exemplar al regulamentului de bord, apoi le conduse la uşă. Când Cristie era gata să iasă, comisarul păru să-şi amintească faptul că nu venise singură.

— Aţi fost foarte amabilă s-o însoţiţi pe domnişoara Cummings, domnişoară… hm…

***

Bess nu spuse nimic până ce nu ajunseră în cabina lui Cristie.

— Ai văzut, nu, ai văzut! N-am visat, nu ştie nici măcar

cine sunt! Avea din nou lacrimi în ochi şi făcea tot posibilul să distrugă ce mai rămăsese din poşeta sa amărâtă.

Cristie hotărî să nu se aventureze să discute despre şef şi încercă să schimbe subiectul.

— Am norocul să am o cabină care dă spre mare. Presupun că cele care sunt de cealaltă parte a culoarului nu au hublouri?

— Într-adevăr, oftă Bess, trebuia să am cabina vecină, dar a pus infirmiera mâna pe ea. O ocup pe cea care este în faţa ta, este un mormânt. Aceea, când vrea ceva, nu poate s-o oprească nimic.

Cristie nu se putea împiedica să zâmbească, ciuda lui Bess era comică. Se hotărî să se mulţumească doar cu subiectul despre infirmieră, nu voia să-i dea prietenei sale ocazia să revină la văicăreala favorită.

— Şi când nu unelteşte să i se atribuie cabina alteia, ce face? Bess zâmbi cu subînţeles.

— Se ocupă de medicul de la bord de foarte aproape şi ghinionul cui încearcă să se apropie. Şi dacă s-ar mulţumi doar cu el!

— Vrei să spui…

— Da! Se învârteşte în jurul şefului.

Iată-ne întoarse la punctul de plecare, se gândi Criss. Se întrebă dacă medicul semăna şi el cu un urs sau cu vreun animal exotic.

— Şi are succes?

— Cu şeful? Să crezi tu! Nici măcar nu o remarcă. Este mult prea serios pentru asta!

— În acest caz, ce-ţi pasă?

— Aşteaptă s-o vezi şi vei înţelege.

Cristie promise să aştepte şi să încerce să înţeleagă. O adora pe Bess, dar îşi dorea să fie puţin singură, aşa că încercă să facă cel mai mic efort să întreţină conversaţia şi câteva minute mai târziu, prietena sa îşi luă rămas-bun, dându-i întâlnire mai târziu.

Când fu singură, tânăra fată începu să-şi aranjeze

lucrurile, valiza fiindu-i adusă între timp şi se agită în linişte. Din când în când arunca o privire pe hublou, contemplând activitatea care domnea pe chei. Cabina era mică, dar confortabilă. Culoarea dominantă a decoraţiunii era albastru ca lavanda, mobilele erau din lemn alb. Deasupra unui birou mic de scris, încadrat în mahon, se afla o hartă pe care figura parcursul croazierei. Privind-o, te făcea să visezi. Urmări cu privirea linia de cerneală roşie, încercând să ghicească ce reprezenta fiecare din acele nume. În timpul stagiului pe care-l urmaşe la sediul companiei, i se explicase tot ce trebuie să ştie despre locurile vizitate, dar nu era de-ajuns. Prefera să-şi imagineze.

Deşi nava era ancorată la chei, se simţi clătinată, o văzu coborând Tamisa, luând-o la dreapta, iertare, la tribord, în Canalul Mânecii. Apoi mult la babord şi Golful Biscaya, după aceea spre vest pentru a ajunge la Madera şi Insulele Canare. Şi în sfârşit, marea săritură în direcţia ecuatorului, trecerea liniei şi întoarcerea. Frumos program.

Cristie fu scoasă din visare de soneria telefonului.

Fără îndoială, Bess, care voia să adauge un capitol la aventurile cu şeful! Era Paul.

— Paul! Cum s-a desfăşurat instalarea? Eşti mulţumit de apartament?

Îi era puţin ruşine că-l uitase atât de repede. De când era pe vapor, nu se gândise nicio clipă la el.

— Totul este foarte bine, Cristie. Splendid! Dar nu pentru asta te-am sunat. Este vorba de mătuşa. Se simte din nou rău. Am telefonat la infirmierie, dar nu pot să vină decât după mai mult timp. Poate ai putea…

— Dar bineînţeles, Paul, sosesc imediat.

— Înţelegi, Cristie, am ezitat să te deranjez, dar nu ştiu ce să fac. Camerista este foarte bună, nu-şi menajează eforturile, dar mătuşa are nevoie mai ales de o prietenă.

Cris îi răspunse că-l înţelege perfect. Îl asigură că n-o deranja şi că va sosi imediat.

— Eşti minunată, te aştept.

După ce urmă un culoar lung pardosit cu plăci antiderapante, Cristie ajunse la o intersecţie care dădea spre un salon pe care-l traversă pentru a merge la ascensoare. Un liftier tânăr, în uniformă albastră cu auriu, era de serviciu în cel care deservea puntea A. Fu acolo într-o clipă.

Pe acest gen de pachebot, cu cât te ridicai cu atât locul era mai scump şi mai elegant. Aici nu era acoperit pe jos cu dale de cauciuc, ci cu mochete groase ca de blană. Saloanele era decorate cu tablouri de maeştri, erau flori şi plante din abundenţă. Nu erau hublouri, ci ferestre mari. Uşile apartamentelor erau vopsite în alb, cu numere aurii. Într-o parte, o sonerie declanşa, când era apăsată, un sunet muzical. Paul îi deschise uşa şi-i zâmbi politicos.

— Ce amabilă eşti că ai alergat atât de repede.

O făcu să intre într-un vestibul mic, decorat cu gust. Pereţii erau albastru-deschis, pe o masă joasă o vază splendidă din alabastru, cu un buchet de flori rare. O uşă din sticlă şi fier forjat alb, dădea spre un salon imens. Când pătrunse acolo. Cristie avu impresia că face figuraţie într-un film de mare spectacol. Decorarea corespundea cu tot ce era mai bun la Hollywood. Totul era alb cu auriu, completat de o pată de culoare albastru-închis, din perne şi draperii.

Tânăra fată nu mersese niciodată pe o mochetă atât de albă, şi surprinsă, se opri. Paul o luă de braţ şi o conduse spre camera mătuşii.

— Cum poţi vedea, am fost cazaţi foarte convenabil. Ah! Mătuşă Maria, iat-o pe prietena noastră, domnişoara Cummings, care a venit să-ţi ţină companie. Contesa era întinsă în semiîntuneric şi era foarte palidă. I se aruncase pe picioare cu mantou de blană, fără îndoială cu scopul de a o încălzi. Părea epuizată.

— Dumneata eşti, copila mea? Vino aici.

Îi făcu semn lui Cristie, cu mâinile încărcate greoi cu inele, să se aşeze pe un scăunel mic cu spătar şi-i întinse o revistă:

— Fii atât de amabilă şi citeşte-mi sfârşitul acestui articol. Nu că ar fi extrem de interesant, dar voi evita să mă gândesc la toată apa asta pe care ne legănăm.

Spunând asta, aprinse o mică lampă care proiecta atâta lumină, încât să-i permită tinerei fete să citească. Cristie pretindea că citea foarte bine cu voce tare, dar bătrâna doamnă nu înceta s-o întrerupă şi curând nu mai ştia ce spunea. În plus, trebuia să-i dea neîncetat apa de colonie, un pahar cu apă, o sticlă de „Medicament” care mirosea puternic a coniac. Din când în când trebuia să meargă pe culoar pentru a vedea dacă sosea doctorul.

Tânăra fată, care găsise normal la început să se ocupe de capricioasa pasageră, deveni treptat din ce în ce mai nervoasă. I se părea că agitaţia contesei începuse să se extindă asupra ei. Poate, se întrebă ea, te molipseşti de nervozitate cum te molipseşti de rujeolă? Muzica soneriei o scuti de a dezbate această problemă gravă. Era eliberată.

Se auzi un concert de voci masculine în salon, apoi cea a lui Paul.

— Mătuşă, este doctorul care-ţi vine în ajutor, poate să intre? Modul copilăresc pe care-l folosise pentru a-i vorbi mătuşii sale păru să-i displacă în cel mai înalt grad medicului. Îi aruncă o privire ucigătoare, apoi, zărind-o pe Cris, se încruntă. Se părea că se întreba ce putea face ea acolo. Cristie observă că ochii îi erau foarte deschişi la culoare şi făceau un contrast frapant cu tenul bronzat şi părul negru. Era înalt, masiv. Îmbrăcat în uniforma companiei, avea un aer sever. În spatele lui se zărea o uniformă albă, fără îndoială infirmiera.

— Probabil o cunoaşteţi deja pe mică noastră zână, domnişoara Cummings, persoana care se ocupă cu ospitalitatea la bord, care a ţinut neapărat să aibă grijă de mătuşa mea în timp ce vă aşteptam?

Cristie înjură în şoaptă. Paul era imposibil. Găsise exact ce îl agasa cel mai mult pe acest medic atât de puţin comod. Şi apoi, ce idee s-o facă să treacă drept voluntar, în

timp ce nu făcuse decât să răspundă chemării sale.

Simţi privirea furioasă a medicului aţintindu-se asupra ei.

— Mulţumesc, domnişoară Cummings, asta ar fi tot. Binevoiţi să treceţi în cealaltă încăpere. Dumneavoastră de asemenea, domnule Vansini.

Cristie era albă de furie. Niciodată nu fusese tratată cu atât de puţină consideraţie. Se simţea într-o situaţie fără ieşire. Modul atât de puţin britanic în care Paul răsucise frazele, o făcuse ridicolă. Nu i-o reproşa, dimpotrivă, îi purta pică acelui doctor lipsit de umor la toate încercările posibile.

Ieşi cu capul sus, profund rănită, fără să prea ştie de ce. Infirmiera, care era foarte frumoasă, îi aruncă o privire ironică ce nu făcu decât să-i sporească mânia. Se jură să nu mai ajute pe cineva, fără ca înainte să epuizeze toate posibilităţile de ajutor pe care le oferea nava. Dar ştiu imediat că n-o va face. Îşi iubea prea mult aproapele pentru a lăsa pe cineva în necaz.

Tocmai îşi luase rămas-bun de la Paul, când doctorul ieşi din camera contesei, urmat ca o umbră de asistenta sa, la o distanţă respectuoasă. Părea tot furios, puţin dispreţuitor.

— Mătuşa dumneavoastră n-are nimic serios, nimic pentru care s-o tratez. Este foarte nervoasă şi cred că puţină odihnă i-ar face bine. Vă voi lăsa un calmant uşor pe care să i-l administraţi deseară şi asta este tot.

Scotoci în trusa sa şi scoase o fiolă pe care i-o întinse lui Paul.

— Iată, daţi-i conţinutul acestui flacon într-o băutură caldă. Mâine va fi complet restabilită. În acea clipă se întoarse spre Cristie. Privirea sa nu avea nimic amabil.

— Am crezut că înţeleg că i-aţi administrat pacientei alcool, coniac cred?

— Cred… în sfârşit, poate.

— Nu ştiţi ce faceţi?

— Nu, adică da… I-am dat ceva.

Totul mergea prea repede pentru Cris. Chiar nu ştia ce să

răspundă.

— Este o fericire că acel ceva n-a fost arsenic!

Vocea îi devenise sarcastică. Cristie ar fi vrut să se afle la mii de kilometri distanţă. Încercă să se explice, dar sub privirile unite ale medicului şi asistentei fidele se încurcă atât de bine, încât simţi că înnebuneşte. Oare cum o situaţie atât de limpede la început se putuse complica în asemenea manieră? Atunci, Paul se hotărî să-i vină în ajutor.

— Dragul meu doctor, presupun că domnişoara Cummings n-a făcut decât să-i dea mătuşii ce i-a cerut aceasta. Nu văd unde este afrontul. Pentru Dumnezeu, aveţi milă. Mătuşa poate fi foarte autoritară, dacă vrea coniac, coniac va avea şi nici dumneavoastră, nici eu nu vom putea face nimic. Nu vă pot lăsa s-o certaţi pe Cristie, care de când ne-am întâlnit dimineaţă s-a arătat atât de utilă.

Faptul că-i spusese pe nume, păru să-l facă şi mai furios pe doctor. Cât despre infirmieră, aceasta păru dezgustată. Şi amândoi o priviră ca şi când era ultima dintre curtezane. Ieşirea lui Paul păru totuşi să domolească mânia medicului.

— Sper că pe viitor îşi va tempera cu mai multă prudenţă nevoia de a-i ajuta pe ceilalţi. Cu o persoană atât de nervoasă ca mătuşa dumneavoastră, n-ar trebui folosiţi întăritori decât cu măsură şi întotdeauna sub controlul unui specialist.

Văzând efectul criticii violente a medicului asupra lui Cristie, Paul se îndreptă spre ea şi-i luă mâna pentru a o linişti. Nu era nimic echivoc în acea atingere şi tânăra fată îi fu recunoscătoare pentru susţinere. Ochii îi mergeau de la unul la celălalt. De-o parte, englezul fără umor, rigid şi lipsit de căldură. De cealaltă italianul fermecător, degajat, cu mintea deschisă, înţelegător. Fără să-şi dea seama, se apropie mai mult de el şi contele îi strânse puţin mâna, în semn de mulţumire.

Desigur, gestul nu scăpă noilor săi duşmani. Schimbară o

privire supărată şi infirmiera, prin atitudinea sa, păru să se întrebe cum o companie atât de serioasă ca a lor putuse angaja o seducătoare atât de periculoasă. În ochii lor, care se aţintiseră cu duritate asupra sa, Cristie putu citi destul de clar că-şi formulaseră părerea în ceea ce o privea. O aventurieră, o intrigantă care venise la bord pentru a captiva şi a pune mâna pe un pasager bogat.

— Cred că ne vom retrage, spuse doctorul, salutându-l pe Paul. Veniţi, domnişoară Cummings?

Cristie realiză că era mai mult un ordin decât o cerere. Îl salută şi ea pe Paul şi se îndreptă spre uşa pe care infirmiera o ţinea larg deschisă.

Pe culoar, cei doi începură imediat să se ocupe de ea, îndepărtându-se cu paşi mari. Cristie îi urmă până la ascensor. Încetini totuşi pasul, pentru a nu coborî cu ei. Infirmiera se întoarse o clipă spre ea şi tânăra fată o auzi spunându-i patronului său.

— Cât despre aceste fete, numai un lucru le interesează, un soţ bogat!

— Detest acest gen! Este pur şi simplu revoltător, răspunse medicul.

Cristie oftă profund. Toată bucuria plecării, toate visurile, totul fusese distrus încă din prima zi de o stupidă neînţelegere. Dar cum era tânără şi optimistă, hotărî că mâine va fi o altă zi şi că cei doi care-i stricaseră dispoziţia, n-o vor împiedica să profite de plăcerea croazierei. Respiră adânc, se îndreptă şi ajunse în pas vioi în cabina sa.

Capitolul 3

— Bună ziua, domnişoară. Este o vreme minunată!

Cristie deschise încet ochii. Soarele invada cabina şi reflectarea sa în valuri transforma tavanul într-un caleidoscop uriaş. Stewardul, îmbrăcat impecabil în alb, îi întinse zâmbind o tavă.

— Nici ceaţă, nici pâclă. Am prins primăvara.

Lăsă pe noptieră ziarul de bord şi se retrase. Cris se instală confortabil şi începu lectura, sorbindu-şi ceaiul cu înghiţituri mici. Se simţea bine. Pallas Atena naviga undeva prin Golful Biscaya, la sute de kilometri de frigul Angliei. Coca sa, despicând valurile, producea un zgomot amortizat, foarte plăcut urechilor.

După câteva cuvinte de bun venit ale căpitanului, ziarul dădea programul acelei prime zile. Lista era bogată. Dacă voiau să profite de tot ce li se propunea, pasagerilor nu le-ar fi ajuns toată ziua. Puteau fi mulţumite toate gusturile.

Dimineaţa, vizita comentată a navei, cu plecarea de pe puntea A. După-prânz, concert pe puntea de plimbare. Un film de Walt Disney pentru copii, după-amiază. Pentru cei mari, un turneu de bridge în saloanele de pe puntea B, sau lecţii de fotografiere, date de fotograful de la bord. În sfârşit, seara la ora opt, un bal mare intitulat „Să facem cunoştinţă”.

Cristie se încruntă, uitase complet de acest bal. Totuşi, ea era cea care trebuia să facă în aşa fel încât să fie un succes. Se îmbrăcă repede şi ajunse fără să mai întârzie în sufragerie.

Sufrageria de pe Pallas Atena era imensă şi totuşi decoratorul reuşise să facă din ea un loc intim. În ajun, nu fusese timp pentru atribuirea meselor. Dar în această dimineaţă, şeful de sală îi arătă că de acum va sta la masa cincizeci şi trei.

Acolo erau deja ocupate cinci locuri şi Cristie se strecură pe al şaselea, adresându-le comesenilor un zâmbet puţin

forţat.

— Bună seara, sunt cea care vă va asigura programul de bord, Cristobal Cummings.

Cinci perechi de ochi o priviră în tăcere. Păreau că se întreabă de ce nu erau lăsaţi între ei. În cele din urmă, un domn de o anumită vârstă, cu înfăţişare de diplomat la pensie, îi adresă un zâmbet seducător. Gheaţa era spartă. Cristie ştiu că măcar faţă de cei cinci, câştigase. Presupusul diplomat era însoţit de soţia lui şi se numea Faversham. Masa era completată de o pereche de vârstă medie, Campbell-Brown, care călătorea cu tânăra şi frumoasa lor fiică, Diana.

Toată lumea începu să examineze meniul. Oamenii nu se cunoşteau încă şi erau ciudat de liniştiţi. Cristie îl zări pe şef care prezida, cu un aer complet absent, o masă mare. Mai departe, îngrozitorul medic suporta conversaţia a doua doamne enorme. În acea clipă, infirmiera îşi făcu intrarea remarcabilă. Cu jupa învârtindu-se în jurul ei, făcând să pocnească tocurile înalte, se îndreptă spre masa tinerilor ofiţeri. Douăsprezece uniforme se ridicară şi-şi disputară onoarea de a o ajuta să se aşeze. Cifra treisprezece nu părea să-i sperie.

Meniul era atât de bogat, încât însoţitorii săi păreau puţin pierduţi. Doamna Campbell-Brown murmura lista de bucate ca pe o rugăciune.

— Rinichi fripţi, cu felii subţiri de pateu, ouă în aspic, omletă cu sparanghel, clătite cu sirop de arţar... Tu ce iei. John?

— Ouă cu bacon.

— Dar asta mănânci în fiecare dimineaţă acasă! De ce nu încerci raţă cu mazăre?

— Raţă la micul dejun? Niciodată!

— Şi tu Diana?

— File de limbă-de-mare cu sos de lămâie

Domnule Favesham îi adresă un zâmbet complice persoanei din faţa sa; şi el avea gusturi simple şi o soţie

complicată.

— Ce vrei, dragul meu, trebuie ca soţiile să-şi satisfacă şi ele curiozitatea. În câteva zile vor reveni la normal.

Acum, conversaţia îşi urmă cursul. Cristie află astfel că domnul Favesham nu fusese niciodată diplomat, ci dimpotrivă, conducea o oţelărie importantă. Iar domnul Campbell-Brown se ocupa cu alimente congelate. Diana voia să ştie totul. Va fi un bal în fiecare seară? Câte filme erau prezentate? Era inepuizabilă. Cristie, care primise o formaţie solidă la sediul companiei, răspunse de bine de rău la entuziasmul său. Trebui să-i explice tinerei fete că nu era încă posibil să se scalde, timpul fiind prea rece. Va fi un bal sau prezentarea unui film în fiecare seară. Erau prevăzute chiar lecţii de dans, ceva mai puţin frecvente, lunea şi miercurea.

— Se va da o petrecere pentru trecerea ecuatorului?

Cristie o asigură că în acea clipă însuşi Neptun va urca la bord, însoţit de poliţia de scufundători. Va avea loc un mare simulacru de justiţie marină, cu băi forţate şi înmânări de diplome.

— Asta se aplică numai celor care n-au trecut niciodată ecuatorul?

— Într-adevăr. Doar aceştia au a se teme de trăsnetele zeului mării.

— Sper că voi fi una dintre victime.

Spusese asta pe un ton atât de entuziasmat, încât toată masa izbucni în râs.

Zgomotul conversaţiei era asurzitor. Era curios, gândi Cristie, cum persoane atât de diferite puteau să se apropie atât de repede. Aruncă o privire împrejur. Chiar şi şeful discuta, adâncit într-o conversaţie foarte animată cu un pastor. Doar doctorul era tăcut. Probabil reuşise să le descurajeze pe cele două vecine. Medicii, se gândi ea, sunt rareori amabili când se află în compania necunoscuţilor. Poate pentru că se tem să nu fie obligaţi să vorbească despre boli. Îi căută din ochi pe Paul şi pe mătuşa sa, dar

nu-i văzu nicăieri. Probabil luau micul dejun în apartamentul lor. Îşi promise să treacă pe la contesă pentru a cere veşti.

Când ieşi din sufragerie, Cristie fu întâmpinată pe punte de un soare strălucitor. Marea era calmă. Petrecu un timp cu coatele rezemate de balustradă, contemplând valurile sub soare. Apoi trebui să meargă de la un grup la altul, era una din îndatoririle funcţiei sale, pentru a se prezenta pasagerilor. Fu întâmpinată aproape peste tot cât mai bine posibil. Oamenii îi puneau mii de întrebări, făcându-i sugestii. Toţi erau fermecători.

Spre sfârşitul dimineţii, trecu să-i spună bună ziua lui Bess. Aceasta domnea cu autoritate asupra lumii sale mici. Organizase un concurs de pictură pentru cei de opt ani, iar Cristie o găsi în mijlocul a aproximativ treizeci de mici Picasso în devenire. Mai departe, cei mai mici se jucau pe o grămadă mare de nisip. Iar cei foarte mici se amuzau cu cuburi de plastic. Aşezaţi pe un covor gros de cauciuc, menit să prevină orice fugă nedorită, erau aşezaţi ca nişte ocnaşi de lux, în spatele unei vaste împrejmuiri de protecţie.

Bess o conduse să-i viziteze teritoriul. Se mai aflau acolo inevitabilele leagăne, tobogane, tot felul de maşini cu pedale, triciclete, o reproducere în miniatură a pasarelei căpitanului cu o cârmă adevărată care se învârtea, după cum îi făcu Bess demonstraţia, şi în sfârşit, o mică piscină. După o clipă, tânăra fată începu să vorbească, la fel ca în ajun, despre necazurile cu comisarul său preferat. Cristie fu salvată de la descrierea frământărilor prietenei sale de o bătălie organizată care tocmai izbucnise printre tinerii maeştri ai artei moderne. Nu se ştia cine o începuse şi nici de ce. Se grăbea atât de mult să evite povestea pe care i-o pregătea Bess, încât fugi fără să se mai uite înapoi.

Prânzul fu plăcut şi-i permise să-şi cunoască mai bine comesenii. Continuă toată după-amiaza să întâlnească pasagerii, să răspundă din nou la mii de întrebări, dând informaţii, prezentându-i pe cei timizi celorlalţi,

familiarizându-i cu nava şi cu echipajul.

La ora ceaiului, Cristie cunoştea deja vreo treizeci de persoane pe nume, strânsese nenumărate mâini, se pierduse de vreo zece ori pe culoarele înguste. Nu mai putea. Când se îndreptă spre cabina sa pentru o odihnă binemeritată, găsi pe un culoar o bătrână doamnă care se rătăcise. Trebui s-o conducă, s-o consoleze, să-i ţină companie la o ceaşcă de ceai, să răspundă iar la o mulţime de întrebări.

— Două şireturi roşii şi trei aurii arată că ai de-a face cu medicul de bord?

Cristie fu de acord.

— Atunci, pe el l-am întâlnit adineauri. Cum se numeşte?

Cris nu ştia, dar decât să recunoască asta, fu mai degrabă tentată să-i inventeze un nume frumos. Un nume de genul doctor Leboucher, sau mai bine, Frankenstein. Nu avu timp să-şi pună planul în aplicare, un amabil septuagenar veni să-i ia interlocutoarea sub pretextul unei partide de ping-pong. Cristie se informă discret şi i se răspunse că medicul se numea D. Lindsay.

D. Pentru dezagreabil, cu siguranţă, se gândi ea cu sarcasm.

***

— Vreţi să-mi acordaţi onoarea acestui dans?

Cristie roşi până la rădăcina părului. Cel care o invita nu era altul decât căpitanul Doubleday şi dansul în chestiune era semnalul de începere al Marelui Bal. I se păru că fiecare dintre picioarele sale cântărea un chintal şi că nu va reuşi să zâmbească. Ringul era lipsit de orice dansator. Era punctul de atracţie al mulţimii de pasageri. La celălalt capăt al sălii de bal, urcat pe estrada sa, dirijorul orchestrei cu bagheta întinsă, aştepta semnalul său.

Nu-şi dădu seama că se afla în braţele căpitanului şi că

acum ringul era supraaglomerat, decât când auzi primele acorduri din „Frumoasa Dunăre albastră”. Încercase după-amiază să-i explice domnului Popplewell, mai cunoscut la pupitru sub numele de „Saladin şi piraţii săi”, că un vals poate nu era cel mai potrivit pentru a începe o serată, dar nu fusese nimic de făcut. Căpitanul nu ştia decât vals şi căpitanul era cel care deschidea balul, aşa că trebuia deschis respectivul bal cu un vals.

Căpitanul nu ştia decât să valseze, dar valsa bine. Din când în când, saluta din cap pe cineva destul de important pentru a merita acest semn de stimă. În restul timpului, se mulţumi să fredoneze valsul. Cum trecură prin faţa estradei, o felicită pentru excelenta decorare. Cristie nu se putu împiedica să nu remarce lipsa de spirit de observaţie al oamenilor mării. După şef, căpitanul. Tot aşa cum era aproape imposibil s-o ignori pe Bess, cum oare putea cineva care trăia pe acest vapor să ignore acele decoraţiuni vechi, pline de praf pe care le dezgropase ea din fundul unui dulap?

Trecură, tot dansând, prin faţa unui grup de copii reuniţi în jurul lui Bess. Îmbrăcată într-o rochie de tafta de culoarea zmeurei, puţin buimacă, încerca să-i ţină, de bine de rău, liniştiţi, devorându-l din ochi pe şef. Prezenţa tuturor copiilor dăduse ocazia unei formidabile bătălii la sfârşitul după-amiezii. Şeful decretase că, la vârsta lor, îngeraşilor le-ar fi fost mai bine în paturile lor. Îi explicase lui Bess că, atunci când era mic, tatăl său n-ar fi acceptat vreodată ca el să rămână treaz după ora şapte. Taţii acestor dragi îngeraşi erau totuşi de altă părere şi şeful trebui să accepte ca ei să asiste măcar la prima jumătate de oră a balului. Toată această mică societate se ciupea, se strâmba, se fâţâia, într-un cuvânt, se distra extraordinar. Doar sărmana Bess nu părea să aprecieze din cale afară aceste ore suplimentare.

Când dansul se termină, căpitanul o conduse pe Cristie la masa sa şi, după ce o salută, se îndepărtă părăsind sala

pentru nişte ocupaţii misterioase şi maritime. Orchestra cânta acum un tangou şi deşi ringul era destul de plin, Cris observă că un număr mare de oameni nu îndrăzneau încă să se aventureze. Drama unei prime serate la bord era că pasagerii nu dansează, din vina lor sau din orice alt motiv şi nu vor mai veni la seratele următoare. Cristie vedea deja croaziera îndreptându-se spre nereuşită. Se vedea arătată cu degetul la companie, pentru incompetenţă.

Pe ring nu erau decât perechi mai în vârstă şi, imediat ce orchestra va cânta o melodie disco, nu vor mai fi decât tineri. Şi totuşi, toată lumea dorea să se amuze.

Necazul cu acest gen de croazieră era că deşi se prevăzuse totul pentru agrementul pasagerilor, aceştia nu ştiau să profite. Uneori din lene, cel mai des din timiditate.

Nu îndrăzneau să iasă din obişnuinţele lor. În schimb, îndată ce consimţeau să cedeze, erau gata de orice nebunii.

Cristie înconjură din ochi sala, încercând să repereze persoane de care s-ar putea apropia. Lângă bufet era un grup de tinere fete care beau coca, sporovăind; în sens opus, o ceată mică de adolescenţi discuta sport, cu izbucniri puternice de voci. Restul asistenţei era grupat pe familii şi vorbeau cu voci joase. O cuprinse panica. Chiar şi muzicanţii păreau să se plictisească. Trebuia să acţioneze, şi repede.

Se duse în spatele podiumului şi reuşi să atragă atenţia dirijorului, arătându-i să facă un anunţ al cărui text i-l dădu. Era vorba, pentru a anima puţin serata, să se cânte la început melodii mai vesele şi apoi să se creeze o situaţie neobişnuită. Pentru asta, se hotărâse să se folosească de doamnele care vor invita domnii.

Zis şi făcut! se auzi un duruit de tobe şi ilustrul Saladin anunţă dansul cu invitaţii. Orchestra atacă o melodie elegantă, dar nimeni nu îndrăzni să danseze. Nu exista nicio fată tânără care să vrea să prindă în plasă un băiat, Cris era sigură de asta. Erau priviri care nu înşelau, dar niciuna nu

îndrăznea să înainteze. Teama de a întâmpina un refuz, paraliza toate femeile. Pe măsură ce timpul trecea, Cristie nu încetă să se întrebe oare cine îi dăduse o asemenea idee.

Nu-i mai rămânea decât o soluţie de a salva serata. Trebuia să dea exemplu. Era ultima şansă.

Ştia că dacă invita un ofiţer, acesta n-o va refuza. Dar oare pasagerii îi vor urma exemplul? Probabil nu. Trebuia să fie unul dintre ei. Poate atunci exemplul său va fi molipsitor. Din nefericire, ca şi când îi ghiciseră intenţia, toţi cei care se aflau în jurul ei fie întoarseră în mod ostentativ capul când îi privi, fie o sfidau cu privirea, părând să spună: „Îndrăzneşte dacă poţi”. Cristie începu să dispere, când îl văzu pe Paul, care de departe îi făcu un mic semn de încurajare. Acum era sigură că va câştiga pariul. Paul nu va refuza niciodată să danseze cu ea, în plus era frumos şi deja foarte popular printre pasageri. Era locomotiva visată.

Traversă ringul cu un pas hotărât. Ca pentru a sublinia mai bine hotărârea sa, orchestra îşi reglă tempoul pe ritmul mersului său. Specialistul în lumini, un om cu experienţă în acest gen de serate, o însoţi cu unul din proiectoare. Se auzi din nou un duruit de tobe când se opri în faţa lui Paul.

— Vrei…

Dar Paul era deja în picioare. Se înclină şi mai adânc decât o făcuse căpitanul.

— Îmi faci o mare onoare, Cris. Serata aceasta va rămâne întipărită pentru totdeauna în memoria mea.

Era un dansator minunat. Probabil multe pasagere regretau că nu avuseseră curajul lui Cristie. Oamenii priveau acest cuplu tânăr şi zvelt cu simpatie. Se auziră chiar câteva aplauze discrete. Încântată, Cris văzu o copilă grăbindu-se spre un tânăr băiat şi invitându-l râzând. Într-o clipă, ringul era mai mult de jumătate plin. Doamne de o anumită vârstă se aplecară râzând pe înfundate spre domnii cu burtă. „Saladin şi piraţii”, treziţi în sfârşit, schimbară tema fără să întrerupă dansul, prelungindu-l mai

mult.

Paul o ţinea puţin mai strâns decât cereau convenienţele, dar Cristie nu-şi dădea seama. Era foarte fericită că reuşise să dezgheţe asistenţa. Sigură de succesul fericit al acţiunii sale, nu rămase mai puţin vigilentă. O serată reuşită este doar când atmosfera se menţine. Dacă ambianţa scade brusc, nu mai rămâne nimic.

Foarte aproape de ei, doctorul şi infirmiera, strâns îmbrăţişaţi, se învârteau cu graţie. Cristie notă cu o urmă de gelozie că femeia este surprinzător de elegantă. Purta o rochie de seară albastră, într-o nuanţă pastel, care-i punea admirabil în valoare tenul deschis. Jupa, mult crăpată, lăsa să se vadă nişte picioare fine şi nervoase. În jurul ei, aerul era înmiresmat de un parfum binecunoscut.

Mai departe, Cristie o zări pe Bess care urmărea cu disperare evoluţiile neîndemânatice ale comisarului, care se lupta cu o matroană îngrozitoare. În timp ce mâinile sale se agitau cu febrilitate pentru a aranja părul unuia sau a-i trage o săpuneală altuia, ochii nu i se desprindeau de obiectul pasiunii sale. Şi pentru a încununa totul, la un semn autoritar al celui care o chinuia, sărmana Bess trebui să-i adune pe micuţi şi să-i conducă în pat. În minimum de timp, fu revoluţie în grup. Unii plângeau, alţii încercau să lovească dând cu piciorul. De la ora nouă revolta mocnea printre cenuşărese.

De bine de rău, Bess îi domoli pe răzvrătiţi şi cu ajutorul unui şef de sală reuşi să-i evacueze, înainte de a transforma Pallas Atena în cuirasatul Potemkin.

Paul urmărise scena râzând.

— Am crezut că va fi o răzmeriţă la bord. Ne vedeam deja într-o barcă şubredă, înfruntând oceanul dezlănţuit, murind de foame şi de sete până când aceşti mici monştri vor da cep butoaielor cu rom pe care cu siguranţă nava trebuie să le transporte în cală.

O depăşea cu cel puţin un cap. Suplu şi în acelaşi timp musculos, părea făcut pentru a purta costum de gală.

Inima lui Cristie se strânse puţin. Atâta frumuseţe şi gentileţe o consternau. Nu-i venea să creadă în norocul său. Dintre toţi bărbaţii de pe vapor, Paul era cel mai strălucitor, cel mai atrăgător şi o alesese pe ea.

— Ştii că nu ne-am văzut de când am părăsit Anglia? Deşi nu este vorba decât de douăzeci şi patru de ore amărâte, mi s-a părut că au trecut secole.

Cristie roşi la compliment. Îi era greu să se obişnuiască deocamdată cu exagerarea tipic mediteraneană.

— Mătuşa ta asistă la bal?

— Bineînţeles. Este aşezată acolo, lângă acea uşă-geam. A cunoscut în această după-amiază o doamnă fermecătoare, cu care n-a încetat de atunci să stea de vorbă. Le vezi?

Contesa arăta foarte bine în rochia de seară din brocart, cu capul înconjurat de o diademă care arunca sclipiri. Îi zări şi le zâmbi. Vecina sa, de aceeaşi vârstă şi de acelaşi rang social, cum i se păru lui Cristie, le făcu un mic semn din mână. Cele două bătrâne doamne dădeau acelui colţ din sala de bal un aer aristocratic, puţin anacronic.

— Eşti foarte frumoasă, Cristie. Albul îţi vine de minune. Îţi dă o prospeţime şi un mister care te transformă.

— Vrei să spui că altfel sunt ofilită şi uşor de ghicit?

Paul protestă cu energie. Cum putea fi atât de crudă încât să-i răstălmăcească astfel gândul?

— Voiam să vorbesc despre o prospeţime şi un mister suplimentare. Ar trebui să te îmbraci mereu în alb. Dacă nu eşti prea ocupată, mi-ar plăcea să mergem imediat să ne plimbăm pe punte. Este la fel de plăcut ca în Italia. Vom face câţiva paşi, apoi vom contempla marea şi stelele.

Trebuia să amâne acest plan pentru mai târziu. Succesul seratei era atât de mare, încât pasagerii veneau din toate părţile s-o felicite pe Cris. Acum, toată lumea invita pe toată lumea. Domnul Campbell-Brown veni s-o roage pe Cristi să danseze un pasodoble cu el. Fiica sa îi dăduse lecţii în cabina lor, dar se pierdea în figuri şi-i trebuia cel puţin o

dansatoare de clasă, asemenea lui Cris, pentru a se descurca... Paul dispăruse, astfel că acceptă să danseze apoi cu ofiţerul secund şi cu un grec scund şi rotofei.

Se duse la bufet să se răcorească şi dădu nas în nas cu doctorul. Acesta îi aruncă o privire dispreţuitoare şi-i întoarse spatele. În uniforma sa de gală, era superb. O adevărată gravură de modă. Dacă ar fi figurat pe un afiş de recrutare, marina n-ar mai fi avut de ce să-şi facă griji pentru completarea echipajelor.

Ce păcat că avea un caracter atât de neplăcut! îşi spuse tânăra fată.

Ca o provocare, Cristie se simţi tentată să-l invite. Ce faţă ar fi făcut dacă intriganta, căutătoarea de partide bune, i-ar fi cerut să-i acorde un dans. Nu avu răgazul să-şi pună planul în practică, deoarece acesta se îndepărtă, cu un aer ostil. Cristie o zări pe infirmieră care-i venea în întâmpinare şi-l luă de braţ.

Deşi era insensibilă la acest gen de meschinării, lui Cristie nu-i plăcea atmosfera care se crease în jurul incidentului din ajun. Era dezolată de reacţia medicului şi mai ales de modul de a încerca să uite totul, dar această întâlnire şi cu siguranţă cele care vor urma, dacă vor fi marcate de aceleaşi semne de respingere, îi vor aduce fără încetare în memorie ce se întâmplase în camera contesei. Răutatea celor doi era cu atât mai ciudată cu cât avea impresia că nu era cu nimic vinovată. Aversiunea lor contrasta cu gentileţea tuturor faţă de ea.

Cristie mai dansă puţin, dar nu-i mai stătea gândul la asta. Era mulţumită că serata fusese o reuşită, mândră de munca sa, dar din punct de vedere personal, se grăbea să se termine. Chiar şi complimentele şefului o lăsaseră rece. Nu se distră puţin decât urmărind maşinaţiile lui Bess. Aceasta îl urmărea pe comisar pas cu pas. Din când în când, dădea impresia că şi-a făcut curaj pentru a-l aborda, în clipa următoare fugea, pentru a reveni imediat. În cele din urmă se lăsă invitată de comisarul secund, iar lui Cris

nu-i trebui multă imaginaţie pentru a ghici despre cine vorbeau.

Spre miezul nopţii, în timp ce serata era pe sfârşite, tânăra fată îl regăsi pe Paul.

Acesta o trase imediat pe ring. O ţinea tandru în braţe şi Cris aproape uită obiecţiile şi dorinţa ca balul să se termine, când un incident bizar surveni, lăsând-o perplexă.

Încă de la începutul seratei, fotograful de bord, un tânăr cu accent american, nu încetase să-i fotografieze pe pasageri din toate unghiurile. Era pretutindeni. Evident, îşi făcea cu multă plăcere munca. Brusc, fu lângă ei.

— Nu mişcaţi. Sunteţi superbi. Asta va fi cea mai romantică fotografie a serii.

Paul îi dădu drumul pe loc şi înaintă cu un aer ameninţător spre fotograf.

— Vă interzic să mă fotografiaţi. Mă auziţi? Nu vreau fotografii! Tânărul păru surprins, apoi zâmbi.

— Haideţi, domnule, nu vă voi face niciun rău.

Părea să ia în glumă mânia lui Paul, dar Cristie observă că doar ochii îi râdeau. Era palid şi un muşchi i se zbătea pe obraz.

— V-am prevenit, reluă Paul, nu vă permit să mă fotografiaţi. Vă ordon să vă îndepărtaţi.

Cristie avu brusc impresia că scena la care asista avea o cu totul altă semnificaţie decât cea care se vedea. Subit, un flash îi luă ochii. Paul scoase un strigăt care făcu să se întoarcă toate capetele. Fotograful continua să pretindă că totul nu era decât un joc.

— Vedeţi, nu vi s-a întâmplat nimic neplăcut. N-aţi simţit nimic, sunt sigur.

Fără să lase deloc să i se prevadă reacţia, Paul, care îşi ascundea faţa în mâini ca şi când lumina flashului îl rănise, se aruncă brusc asupra fotografului.

Îl lovi cu o forţă nemaipomenită, trimiţându-l în mijlocul ringului. Înainte ca nefericitul, orbit de sânge, să aibă timp să se ridice, fu asupra lui şi-i smulse aparatul din mână. Îl

deschise şi scoase din el filmul pe care-l puse în buzunar. Cristie auzi zgomotul pe care-l făcu obiectivul spărgându-se în mii de bucăţi. Atunci, Paul împinse cu piciorul ce mai rămăsese din aparat spre bietul tânăr care se ridica greu.

Toată lumea era încremenită de stupefacţie. Muzicanţii care nu încetaseră să cânte în timpul încăierării, o făcură mai puternic, în speranţa de a abate atenţia pasagerilor de la fotograful pe care un ofiţer îl ajută să iasă. După plecarea sa, oamenii începură să danseze din nou. În trecere, îi aruncau priviri curioase, unele de reproş, lui Paul care, palid ca un mort, îşi freca uşor articulaţiile mâinii drepte.

Cristie, care nu ştia ce să facă, nici ce să spună, se lăsă condusă din nou pe ring. Era acelaşi Paul şi totuşi altul. Cam ca pe chei, în ziua plecării. Într-o secundă, mielul prietenos se transformase într-un lup de temut. Tânăra fată se înfioră, incapabilă să-şi ascundă dezgustul pe care i-l inspira brutalitatea lui. Nu fu surprinsă când, continuând să danseze, Paul o duse spre una din ferestrele deschise spre punte. Acum era calm şi îngrozitor de jenat.

— Îmi pare rău, Cris, nu pot suporta să fiu fotografiat. Totuşi, l-am prevenit. Pentru un angajat al companiei, cel mai mic lucru este să ţină seama de gusturile clientelei.

Văzând-o că îl privea tot cu un aer de reproş, continuă:

— Nu fi supărată.

Îţi promit că mâine dimineaţă voi merge să-l văd pentru a mă scuza şi a-i plăti maşina aia infernală.

Acum mergeau spre partea din faţă a navei, îndepărtându-se de mulţimea care nu va întârzia să invadeze puntea la sfârşitul balului. Se rezemară cu coatele de balustradă, contemplând în tăcere valurile pe care coca lungă şi subţire a navei le despica fără zgomot. În depărtare, zăriră luminile unui vapor care naviga pe drumul lor. Noaptea era plăcută. Cristie îşi simţi mânia dispărând. Paul, care nu-i putea vedea expresia feţei în întuneric, continuă să-şi pledeze cauza.

— În ţara mea, când un bărbat este binecrescut, nu se

lasă niciodată fotografiat lângă o femeie tânără. Asta i-ar putea strica reputaţia. Ai să-mi ierţi vreodată brutalitatea? Descind dintr-o familie cu sânge fierbinte, dar îţi promit că nu se va mai produce un asemenea incident.

Era mult timp de când Cris îl iertase, dar îl lăsă să continue, îmbătându-se cu vocea sa cu accent melodios. Acum îi vorbea despre Italia, despre lucruri care-i plăceau. Ar fi putut să-l asculte toată noaptea. Din nefericire, cele mai bune lucruri au un sfârşit. Începuse să sufle vântul şi era frig. Paul o conduse până la uşa cabinei sale, făcându-i promisiunea că se vor revedea a doua zi. Tânăra fată îl auzi îndepărtându-se fredonând.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, tabloul de afişaj de pe puntea A era acoperit de fotografii de la balul din ajun. Se vedeau acolo perechi, grupuri, familii care dansau, râdeau, ţineau toasturi. Doar fotografia care provocase scandalul strălucea prin absenţă. Câţiva pasageri se reuniseră în faţa panoului, arătând pozele şi râzând unii de ceilalţi. Cristie remarcă, spre marea sa uşurare, că nimeni nu vorbea de incidentul dintre Paul şi fotograf.

Acesta îşi instalase o măsuţă sub tablou. Lua comenzi. Când o zări, îi făcu un semn din mână, însoţit de un zâmbet larg. La lumina zilei, părea mai în vârstă. O bandă de leucoplast îi acoperea arcada sprâncenei stângi. Cristie se simţea puţin jenată amintindu-şi ce se întâmplase noaptea precedentă şi se duse să-i spună.

— Nu-i nimic, îl auzi răspunzând, sunt riscurile meseriei. Micul dumitale partener are o dreaptă nemaipomenită. Oricum, îmi voi lua revanşa, voi face în aşa fel încât să-i obţin portretul înainte de sfârşitul croazierei. Spuse asta râzând, dar Cris avu neplăcuta impresie că era foarte serios şi că râsul său conţinea o ameninţare de-abia voalată. Ca în ajun, tânăra fată simţi că această poveste ascundea probabil altceva şi fu puţin neliniştită.

— De altfel, prietenul dumitale a trecut să mă vadă în această dimineaţă. S-a scuzat pentru brutalitatea sa, iar eu m-am scuzat pentru lipsa de tact; oficial, suntem buni prieteni. Vrea să plătească reparaţia aparatului, dar nu va fi necesar. Se va ocupa compania de asta. Ordinul căpitanului!

Cristie îl părăsi gânditoare şi se duse s-o găsească pe Bess la piscină.

Bazinul fusese umplut în ajun, dar apa nu era încă destul de caldă pentru a atrage mulţimea. Bess profitase de lipsa de entuziasm a adulţilor pentru a-i conduce acolo pe cei mai mari din grădiniţa de copii. Toţi micuţii se bălăceau,

sub supravegherea unei asistente, în mica baie de la căminul pentru copii.

— Este drăguţ că ai venit să-mi dai o mână de ajutor. Nu ştiu ce-i cu ei în dimineaţa asta, sunt îngrozitori.

Vorbea cu vocea sa obişnuită, mulţumindu-se când situaţia o cerea, să scoată un strigăt sau două de stentor care îl făceau pe imprudent să se cuminţească. Pentru ea, devenise rutină să converseze cu o prietenă şi să supravegheze douăzeci de mici diavoli.

— Frumosul tău italian s-a comportat într-o manieră atât de cavalerească! îţi dai seama, să se bată pentru a-ţi proteja reputaţia! Mie nu mi se întâmplă un asemenea lucru. Cristie trebui să admită că nu-l vedea pe şef bătându-se pentru ochii frumoşi ai lui Bess.

— Dar Bess, acel sărman tânăr aruncat la pământ, scandalul, nu văd nimic cavaleresc, nici romantic.

— Eu găsesc asta foarte romantic. Kathy! rămâi în bazinul mic! în tot cazul, fotograful a greşit insistând. Cine se credea? Mereu gata să-şi vâre nasul, să pună întrebări. Peter! te văd! încetează s-o sâcâi pe sărmana Mary! Dacă veţi continua să vă împingeţi, vă voi trimite în cabinele voastre! Şi apoi, Paul dansează atât de bine, un adevărat profesionist. Ai noroc. A făcut bine să-i dea o lecţie acelui catâr; totuşi, datorită pasagerilor trăim. De altfel, este şi părerea şefului.

Dacă acesta era modul de a vedea al zeului său, era inutil să discute mai mult.

— Povesteşte-mi mai degrabă ce s-a întâmplat înaintea luptei. Îmi duceam haita în pat şi n-am văzut mare lucru. Ai dansat cu şeful? Dar doctorul te-a invitat?

Cristie răspunse nu la ambele întrebări şi începu să-i povestească partea din serată pe care o ratase. Bess o asculta cu gura căscată, fără s-o întreruptă decât pentru a o face să precizeze culoarea unei haine, sau numărul de pahare pe care le băuse un anume pasager. Toată lumea se distrase bine, fiecare cu fiecare, iar ea, din nefericire, nu-şi

putuse privi alesul inimii decât de departe.

Conversaţia le fu întreruptă de un enorm val care le acoperi. Apa era încă rece, se gândi Cris, furioasă.

— Jonathan, Archdale! Mă voi plânge tatălui vostru! Ah! barbarule, băiatul ăsta este o otravă.

Otrava în discuţie se îndepărtă spre cada mare, râzând.

— Nu este vina mea, domnişoară Shackleton, asta vine din modul în care bat cu picioarele când înot.

Toată udă, Cristie se ridică pentru a merge să înoate. Brusc, în spatele ei se auzi un zgomot de picioare goale şi, o clipă după aceea, se afla cu Bess în piscină.

— Kenneth! Aşteaptă să te prind! Jonathan, monstrule, iar ai idei diabolice! Băiatul ăsta mă înnebuneşte, nu ştie să dea decât un exemplu prost!

Cristie n-avu timp decât să se ducă în cabină să se schimbe. La ora zece era un turneu de tenis pe puntea de plimbare şi se presupunea că se ocupa de organizarea sa.

Când ajunse la faţa locului, primul meci începuse deja. Paul îl arbitra. El trăsese perechile la sorţi, hotărâse ordinea partidelor. Nu existase niciun murmur, atât fusese de diplomat. Când totul fu pus la punct, o însoţi pe Cristie la scaunul de arbitraj, lăsându-i grija adulţilor. El se duse să se ocupe de nişte adolescenţi care doreau să se întâlnească într-o partidă de ping-pong. Dacă pivotul distracţiilor de la bord era Cris, Paul era sufletul lor. Cu amabilitate şi diplomaţie, aplana toate obstacolele care puteau apărea.

După-amiază, când Cristie se află în faţa a treizeci de perechi de toate vârstele şi de toate condiţiile pe care trebuia să le înveţe rumba, tot el salvă situaţia. Se afla aşadar cu cei şaizeci de debutanţi şi trebuia să le explice paşii. Se panicase complet. Erau acolo, nemişcaţi, aşteptând să primească în câteva clipe reţeta care va face din ei Fred Astaire într-o după-amiază. Timp de câteva minute, care îi părură tot atâtea ore, strigă puternic:

— Domnii, piciorul stâng în faţă… Doamnele, piciorul drept în spate…

Nimeni n-o făcea. Cea mai mare parte n-o asculta.

Iar ceilalţi făceau orice altceva. În acea clipă apăru Paul.

— Cred că ar fi mai simplu dacă le-am arăta mai întâi paşii. Aşa, fu mai simplu. Elevii îi priviră un timp, apoi Paul luă bărbaţii în mâini, lăsându-i lui Cristie grija de a se ocupa de femei. După un sfert de oră, majoritatea dintre ei se descurcau. Atunci putură forma perechi de valoare egală şi să supravegheze doar modul în care urmăreau ritmul muzicii. La sfârşitul cursului, gâfâiau toţi, dar erau încântaţi. Lecţia nu fusese inutilă. Acum, aproape toţi cunoşteau elementele de bază ale dansului şi mai ales erau siguri de ei. Bucuria lor era contagioasă şi când cei doi profesori rămaseră singuri, radiau de fericire.

— Se pare că destinul a hotărât să ne facă să ne întâlnim în toate colţurile navei.

Încă gâfâind puţin, deoarece se dedicase pe deplin dansului, Paul o privi zâmbind. În timp ce Cristie aranja discurile, el făcu câţiva paşi pe pistă, fredonând o melodie la modă.

— Din întâmplare, datorită croazierei, va veni o clipă în care vom decide să ne vedem din proprie iniţiativă.

Cristie înţelegea ce voia să spună. Se văzuseră foarte mult în public şi, inevitabil, folosindu-se de prietenie, vor ajunge să se vadă mai mult în particular.

Ieşiră pe punte. Se făcuse o vreme splendidă. Fierbinţeala razelor de soare era diminuată de o briză răcoroasă, venită din larg. Se îndreptară cu paşi lenţi spre salonul în care se servea ceaiul. Aleseră de comun acord o masă mai la o parte. Prin uşa-fereastră, puteau vedea dâra făcută de pachebot, care se pierdea la orizont. Sub picioare, simţeau vibraţia maşinilor. Se simţea bine.

— Am fost să-l văd pe fotograf. M-am scuzat, dar am impresia că am în el un duşman de temut. Mi-a zâmbit absolut amabil, fără să creadă un cuvânt. Fără îndoială, îmi pregăteşte o lovitură în felul lui.

— Să nu crezi asta. L-am văzut dimineaţă. Nu mi-a dat impresia că-ţi poartă pică.

— Ştii, Cristie, în această noapte m-am gândit mult la comportarea mea de ieri. Am acţionat violent. Chiar dacă insistenţa sa m-a scos din sărite, chiar dacă m-am gândit mai ales la reputaţia ta, ar fi trebuit să încerc mai degrabă să discut cu el, decât să-l lovesc ca o brută. Ţi-am văzut privirea, mă dispreţuiai şi pentru asta îmi este ciudă pe mine. Trebuie neapărat să mă vindec de caracterul meu latin şi să fiu în stare să-i imit pe britanici în ceea ce au ei mai preţios, autocontrolul.

Cristie zâmbi la această profesiune de credinţă. Se gândi la şef şi la doctorul Lindsay şi-l rugă pe Paul să rămână aşa cum era.

***

În ziua aceea, era un timp minunat. Termometrele arătau mai mult de treizeci de grade. Echipajul îşi schimbase uniformele din postav albastru cu veşminte din pânză albă. Nu se aflau încă la tropice, dar pasagerii îşi puteau face o impresie despre cum va fi acolo. Pe punte se desfăşura un meci de crichet între pasageri şi membrii echipajului. Se instalase un fileu imens în apropierea de coşul navei, fileu care se presupunea că va reţine mingea dacă, din întâmplare, o lovitură prea puternică ar fi expediat-o până acolo.

Echipajul ocupa terenul, iar domnul Faversham arunca mingea pentru pasageri. Tocmai îşi eliminase unul din adversari şi era foarte mulţumit.

Cristie, care nu era o pătimaşă a acestui joc, tocmai se îndepărta, când noul bătător al echipajului îşi făcu intrarea pe teren. Deşi schimbase uniforma cu ţinuta albă pentru această ocazie şi-şi pusese pe cap o şapcă având cu cozoroc mare, care-i ascundea cea mai mare parte a feţei, îl recunoscu imediat. Bătaia sa, lovind mingea, făcu un

zgomot de tunet. Mingea ajunse să aterizeze în partea de sus a fileului. Se auziră strigăte şi aplauze.

— Bravo doctore! Asta da lovitură!

La lansarea următoare, fu acelaşi lucru. Cristie nu se putu stăpâni să murmure, văzându-l pe bătrânul domn Faversham reluându-şi locul. „Şterge-o la masa cincizeci şi trei!” Dar n-o făcu. Mingea lovi din nou fileul cu forţă. Căpitanul pasagerilor schimbă lansatorul, dar fără rezultat.

Dezgustată, Cristie se îndepărtă în direcţia solariului. Întinşi pe saltele, cei pe care sportul nu-i interesa, se lăsau cu răbdare bronzaţi de soare. Vederea lor îi provocă repulsie. Oare cum puteai fi atât de prost încât să stai nemişcat pe un asemenea soare, cu riscul de a face insolaţie? Porni pe puntea de plimbare, pustie la ora aceea, şi se întinse pe un şezlong, la umbră.

Moţăia, când o voce pe care o cunoştea bine o interpelă. Întorcându-se, o văzu pe contesă care o privea zâmbind. Era aşezată alături.

— În sfârşit, întâlnesc o fiinţă omenească în ţinută decentă.

Era îmbrăcată într-o pijama de plajă, cum se purta la Deauville în anii treizeci. Latura demodată a îmbrăcăminţii sale îi venea de minune.

— Mă simt extrem de bine. Când mă gândesc că doar ideea de a urca pe o pasarelă mă făcea să am o stare proastă! Şi toate astea datorită lui Paul. Dacă nu-l ascultam, aş fi fost încă la Londra, privind cum plouă. Băiatul ăsta mi-a schimbat viaţa. În minimum de timp, a făcut din mine o altă femeie.

Cristie crezuse mereu că mătuşa şi nepotul se cunoşteau de mult. Păru atât de surprinsă, încât bătrâna doamnă crezu potrivit să-i dea câteva explicaţii.

— Paul este fiul cel mai tânăr al fratelui meu mai mare. Este obişnuit în familia noastră să se plece departe pentru a-ţi căuta norocul. Asta a făcut şi Giuseppe, acum mult timp. Cred că eu de-abia mă născusem. A plecat în

America. A fost apoi o poveste neclară, interesantă, de care nu-mi mai amintesc foarte bine... Ştii probabil că problemele de bani au distrus multe legături de familie. Nu ne-am revăzut niciodată.

— Credeam că dumneavoastră l-aţi crescut. Păreţi să vă înţelegeţi atât de bine.

— Nu, în niciun caz. Am părăsit Italia cu mult înaintea războiului şi n-am mai auzit niciodată vorbindu-se despre fratele meu. N-am mai avut veşti de la familie decât acum trei săptămâni, când Paul a sunat la poarta mea.

— Nu l-aţi văzut niciodată înainte de asta?

— Niciodată, îţi spun! Şi mare păcat!

Sunt în vârstă şi cred deseori că aş fi putut să mor fără să-l cunosc. Un tânăr atât de fermecător. De când a apărut în viaţa mea, totul este altfel.

— Paul v-a convins să faceţi această croazieră?

— El, desigur. N-aş fi îndrăznit niciodată aşa ceva. Nu mai pusesem piciorul pe o navă de patruzeci de ani. A fost când am plecat în Anglia şi am fost bolnavă toată traversarea. Paul mi-a forţat mâna. Avea un răspuns pregătit pentru orice obiecţie a mea. Mătuşă, mi-a spus, a venit timpul să te amuzi, să vezi lumea. S-a ocupat de tot, şi iată-mă.

— Trebuie să fie foarte convingător.

— Evident! Mi-a spus că aerul din larg îmi va face foarte bine şi că voi fi fericită că nu m-am împotrivit.

— Şi acum?

— Sunt nespus de fericită. Cu excepţia primei zile, nu m-am simţit niciodată atât de bine. Şi totul datorită lui.

Cristie putea să înţeleagă entuziasmul contesei. Să trăieşti singură şi să te trezeşti brusc cu o rudă atât de fermecătoare trebuie să fi fost o experienţă fantastică pentru bătrâna sa prietenă. Paul avea un asemenea mod de a impune lucrurile, încât mătuşa probabil nu rezistase mult rugăminţilor sale.

Un domn foarte bătrân, cu înfăţişare de amiral în retragere, li se alătură în timp ce discutau. Căuta o a patra

persoană pentru bridge. Contesa acceptă imediat. Îndepărtându-se, îi declară lui Cristie:

— N-am mai jucat de douăzeci de ani. În acea perioadă, eram o jucătoare destul de bună. Oricum, câştig întotdeauna la cărţi.

Cris o privi zâmbind, îndepărtându-se.

Dacă ea avusese noroc să-l regăsească pe Paul, nici acesta nu avea de ce se plânge. O rudă atât de fermecătoare era într-adevăr un dar al cerului.

Brusc, puntea fu invadată de o ceată de adolescenţi, printre care se afla şi tânăra Diana. Cea mai mare parte dintre fete erau în şorturi şi cu partea de sus a costumului de baie. Băieţii purtau blugi sau bermude. Capul bandei, o „bătrână” de cel puţin şaptesprezece ani, era pieptănată punk. O tunsoare perie, care părea că fusese făcută cu maşina de tuns gazonul, împodobită cu o şuviţă galbenă cu roz. Avea lobul urechii împodobit, dacă se putea spune astfel, cu un ac de siguranţă şi mergea cu paşi mici, pocnind din degete. Văzându-i, Cristie se simţi foarte bătrână. La cei douăzeci şi doi de ani, îi veni în minte că o considerau probabil ca pe o „femeie”.

— Salut, spuse copila, am vrea să vă spunem câteva cuvinte. Făcu câţiva paşi dansând, scoase câteva strigăte nearticulate, se trânti într-un fotoliu şi reluă:

— Iată, nu sunt mulţi tineri şi ne plictisim. Ping-pongul, jocurile cu mingea, toate astea nu ne interesează. Am vrea ritm, mişcare.

Cristie îi privi năucită. Se uită la Diana, care părea puţin jenată. Un sejur exclusiv pe malurile lacului Leman, n-o pregătise pentru modul de exprimare la modă la Londra. Era oarecum depăşită, totuşi mai puţin decât Cris. Aceasta, într-adevăr, avea impresia că făcuse o escapadă în curtea miracolelor.

— S-a decis organizarea unei bande şi ni s-a spus că poate ne-aţi putea ajuta. Am vrea un local pentru a putea dansa între noi, înţelegeţi ce vreau să spun?

Cristie nu înţelegea, dar începea să se lămurească.

„Saladin şi piraţii” nu era destul de antrenanţi pentru a-i interesa pe tineri. Poate era puţin demodată, dar o ştiuse din prima zi.

— Aşadar, doriţi să vă stabilim un loc în care vă veţi putea amuza între voi, cu un aparat şi nişte discuri la modă?

Băiatul care se afla în spatele tinerei scoase un Uaaa! de încântare.

— Ei bine, înţelege repede, sora!

Sora în chestiune era gata să-şi piardă orice demnitate şi să cedeze dorinţei de a-i da o bătaie la fund. Gândul la prima poruncă a companiei: pasagerul este rege, o reţinu la timp.

— Trebuie să fie destul de uşor. Avem saloane mici neocupate, există instalaţie de sunet de la lecţiile de dans şi aş putea vorbi cu comisarul pentru băuturi.

Se auziră iar câteva UIII! şi nişte UAAA! apoi se trecu la lucruri practice. Desigur, nu se punea problema să fie lăsaţi să facă orice, dar trebuia totuşi să se simtă liberi şi ca ideile să fie acceptate ca venind de la ei.

— Vom putea spune că mica voastră serată va avea loc de două ori pe săptămână.

— Da, formidabil, este exact ce voiam!

Şef de bandă sau nu, acea tânără persoană cu părul tehnicolor folosea un limbaj de mare banalitate. Diana, care nu spusese nimic până atunci, îşi permise o observaţie.

— Nu suntem singurii tineri de la bord. N-am avut încă o ocazie să facem cunoştinţă cu toţi cei pe care-i interesează ideea noastră. Oare ar fi posibil să dăm un mic anunţ în ziarul de bord?

Întrebarea sa trezi un entuziasm indescriptibil. Toată banda începu să fluiere, să se legene, să pocnească din degete.

— Trebuie să fie posibil. Daţi-mi textul şi-l voi face să ajungă la responsabilul ziarului.

Trebuie să mai promită că anunţul va fi bine plasat, că nu va fi cenzurat şi că va apărea chiar a doua zi.

— Mă simt ca o nebună, care se va distra copios!

Cristie fu obligată să recunoască faptul că tânăra fată se cunoştea foarte bine. Cu aceste cuvinte, o părăsiră şi ea îi privi îndepărtându-se, puţin miratã totuşi.

În aceeaşi seară, tânăra punk, într-un tricou în culorile curcubeului strâns pe trup, îi întinse, fără o vorbă, o bucată de hârtie. Cristie era la masă şi gestul nu-i scăpă domnului Campbell-Brown, care vru să ştie ce înseamnă asta. Prietenii fiicei sale erau ciudaţi, oare ce mai complotau? Cum nu era nimic de ascuns şi oricum textul va fi publicat a doua zi, Cris i-l citi cu voce tare.

Mai întâi erau instrucţiuni care cereau să fie scris cu cele mai mari caractere posibile şi ca prezentarea să fie respectată. Îşi drese glasul şi începu.

— „În seara aceasta şi în toate serile, începând de la ora opt şi treizeci, MARE MARATON DISCO. Numeroase premii. Intrarea liberă. Sunt admişi cei peste optsprezece ani. Veniţi în număr mare.

Asistenţa medicală gratuită. Va fi DEMENT… DEMENT… DEMENT…”

Toată masa izbucni în râs. Cristie îi întrebă pe părinţii Dianei ce cred despre acest lucru şi ei fură de acord, spunând că cel puţin vor şti unde era fiica lor. Domnul Faversham avea un râs atât de vesel, încât mai multe capete se întoarseră spre ei. Infirmiera le aruncă o privire surprinsă. Cum doctorul, care tocmai îşi terminase masa, trecea pe lângă ei, cineva îl întrebă dacă nu-i ţiuiau urechile. Acesta îi asigură că nu şi întrebă dacă râdeau de el. Diana îi spuse că nu avea niciun amestec. Doamna Faversham îi explică faptul că tinerii aveau un proiect pe care-l considerau o întrecere serioasă. La aceste cuvinte, soţul său râse mai tare. Doctorul îi privi cu un aer înţelept, fără să îndrăznească să spună nimic. Mereu acea

blestemată de primă poruncă. Asistenta sa îi veni în ajutor, în pas forţat. Dar Diana fu cea care avu ultimul cuvânt.

— Nu vă temeţi, doctore, iată îngerul dumneavoastră păzitor care aleargă să vă apere.

Medicul păru îngrozitor de ofensat şi plecând, îi aruncă o privire ucigătoare lui Cristie, care totuşi nu rostise nicio vorbă.

***

Cristie auzise mereu vorbindu-se că o furtună, mai ales pe mare, este anunţată prin semne prevestitoare. Nori, vânt, orizont acoperit. Citise toate astea înainte de a părăsi Anglia şi era sigură că va şti să recunoască asemenea semne, dacă ar apărea.

Când aceasta se abătu pe nepregătite peste ea, fu cât se poate de surprinsă.

Era instalată în cabina sa şi citea lista distracţiilor zilei. Pe masă, ziarul de bord anunţa, pe prima pagină, serata prietenilor Dianei.

Ofiţerul responsabil cu publicaţia făcuse tot ce putuse pentru ca anunţul să atragă privirea. Cris credea că astfel, copiii vor fi încântaţi. Era o vreme minunată, cu soare din belşug şi o briză uşoară care-i mângâia faţa. Prin hubloul întredeschis, auzea zgomotul valurilor care se spărgeau de coca navei şi strigăte de pescăruşi. Mâine, vor fi la Madera şi vor vizita insula. Asta însemnând Paul şi cu ea. Îi plăcea mult Paul, care îi înapoia asta însutit. Totul mergea cât se poate de bine în cea mai minunată croazieră posibilă.

În clipa următoare, sună telefonul. Ştiu imediat că asta înseamnă necazuri. Bunica sa avea obiceiul să spună că ea putea recunoaşte, după zgomotul soneriei, veştile bune şi veştile rele. Cristie ţinea mult la bunica.

Pentru că ştia la ce să se aştepte, nu fu surprinsă să audă vocea medicului.

— Domnişoara Cummings?

— Da, cine întreabă?

Neplăcere pentru neplăcere, şi mai ales să câştige timp.

— Doctor Lindsay la aparat.

— Bună ziua, doctore, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Domnişoară Cummings, aş vrea să vă văd, imediat. Puteţi să treceţi pe la infirmerie?

Încă o dată dădea ordin, sub acoperirea unei formule de politeţe. Părea agitat, cuvintele îi erau grăbite. Cristie avu tentaţia de a amâna clipa înfruntării. Putea totuşi să pretexteze o dimineaţă prea încărcată, dar tonul său nu-i lăsă nicio speranţă. Doctorul nu se va linişti atât de repede.

— Sosesc îndată ce se poate.

— Nu trebuie decât cinci minute pentru a face drumul. Vă aştept în cinci minute.

Închise, fără să-i lase timp să răspundă.

Deşi nu ştia ce voia, Cristie se simţi încurcată. Trecu prin minte evenimentele zilei precedente, fără să găsească nimic. Doctorul nu avea nimic să-i reproşeze.

— Să-l ia naiba, îşi spuse. Apoi, cum cele cinci minute erau pe cale să se consume, se grăbi puţin.

Ca toate femeile care sunt în întârziere, începu prin a pierde puţin timp pentru a se aranja. Îşi retuşă machiajul şi se pieptănă. Îşi aminti că unele vrăjitoare aborigene se acopereau cu cenuşă sau sânge de liliac pentru a preîntâmpina ghinionul. Neavând ingredientele la îndemână, se stropi cu apă de colonie.

Toată această făţuire nu-i folosi la nimic. Întârzierea era acum atât de mare, încât trebui să alerge pe culoare. Când ajunse la infirmerie, era îmbujorată şi ciufulită.

Străbătu sala de aşteptare cu paşi lenţi. Pentru a-şi reveni în fire, mai pierdu puţin timp dându-i buna ziua infirmierei. Ca răspuns la bătaia discretă la uşa cu geam, o voce nerăbdătoare îi ordonă să intre.

Doctorul era aşezat în faţa biroului. Purta o cămaşă cu mâneci scurte care lăsa să i se vadă braţele musculoase şi bronzate. Soarele îi făcea ochii şi mai deschişi la culoare,

aproape transparenţi. Părea mai tânăr şi zâmbea cu amabilitate. Când o recunoscu, încetă să zâmbească.

— Nu mergeţi foarte repede, domnişoară Cummings.

— Niciodată înainte de prânz.

Tânăra fată decisese că în niciun caz nu va ceda.

— Am spus cinci minute. S-a făcut un sfert de oră. Luaţi loc. Încă un ordin! Se hotărî să-l ignore şi se postă în mijlocul încăperii.

— Ştiţi de ce v-am cerut să veniţi?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Cred că, dimpotrivă, o ştiţi foarte bine.

— Nu ştiam că sunteţi şi ghicitor.

Doctorul zâmbi forţat şi-i agită pe sub nas gazeta zilnică.

— Dar acum aveţi o cât de mică idee?

— Încep să întrezăresc ceva, dar nu văd legătura.

— Dumneavoastră aţi dat acest anunţ pentru un maraton de dans?

— Da, eu.

— Exact cum credeam. De aceea veţi fi prima care va afla că s-a anulat.

Inima lui Cristie se strânse. Se gândi la dezamăgirea copiilor. Îi acordaseră încredere! Părinţii fuseseră de acord! Mânia sa nu mai cunoscu limite.

— Anulat? Când? De ce? De cine?

— Acum douăzeci de minute, din motive medicale, de mine.

— Dar pentru ce? De ce vă amestecaţi? Cu ce drept? M-aţi fi putut anunţa!

— Tocmai asta fac.

— Dar, v-aţi gândit la copii? Oare ce le voi spune?

— Pentru că m-am gândit la ei am luat această decizie. Nu veţi avea să le spuneţi nimic, vor fi anunţaţi prin difuzoarele de bord. Oricum, maratonul este anulat, dar nu şi seara disco. Nu este o problemă indecentă, este o problemă de durată.

Cristie era atât de furioasă, încât nu mai putea să

vorbească. Bătu cu piciorul în podea.

— Încercaţi să rămâneţi calmă, luaţi loc şi vă voi explica. De fapt, nu sunt obligat, o decizie de ordin medical nu trebuie să fie justificată, dar văd că puneţi atât de mult la inimă…

Era atât de calm, încât furia lui Cristie se potoli brusc. Se aşeză într-un fotoliu şi aşteptă.

— N-ar trebui să divulg aceste informaţii, dar de când am ajuns la timp frumos, am avut un mare număr de bolnavi. Oamenii se încăpăţânează să rămână prea mult la soare, se ard. Rezultatul, iată-l.

Scoase dintr-un sertar o serie de fişe.

— Şaptezeci şi opt de arsuri de gradul întâi. Zece cazuri grave de deshidratare. Dacă aţi avea ceva mai multă experienţă, aţi şti că trecerea de la frigul primăverii la o căldură tropicală poate avea rezultate devastatoare asupra organismului orăşenilor.

Are dreptate, se gândi Cristie. Îşi dădu seama cât de puerilă fusese mânia sa. Doctorul continuă.

— Un maraton este deja destul de ridicol în sine, chiar într-un climat temperat. Dar pe mai mult de treizeci de grade la umbră şi disputat de persoane cu un organism şubrezit de căldură, este pur şi simplu sinucidere.

— Înţeleg.

— Ei bine, dacă înţelegeţi, acţionaţi ca o persoană responsabilă.

— Am crezut că nu vor veni decât cei care sunt în formă. Nimeni nu este obligat să participe.

— Nimeni nu este obligat nici să bea sau să mănânce prea mult. Nimeni nu este obligat să se lase ars de soare. Un fluture nu este obligat să se învârtă în jurul flăcării şi să se ardă.

Cris ar fi vrut să se scuze. Era de neiertat. Compania avusese încredere în ea şi iată ce făcea.

— Apropo de fluture, ar trebui să fiţi atentă cu relaţiile. Şi dumneavoastră v-aţi putea arde aripile. Fiţi foarte atentă,

domnişoară Cummings, o catastrofă se întâmplă atât de repede.

Subit, Cristie nu mai dori să se scuze. Ieşi trântind uşa.

Capitolul 5

— Haide, Cristie, arunc-o! De ce ţi-e teamă?

Paul îi întindea râzând o monedă de cincizeci de peni.

Pallas Atena ancorase la circa trei sute de metri de portul Funchal. Se aflau în Madera. Rezemată cu coatele de balustrada punţii A, Cristie privea uimită peisajul. O esplanadă se întindea de-a lungul cheiului. Mai departe, zări clopotniţa unei biserici. O biserică aşa cum nu mai văzuse vreodată. Vopsită în gri şi auriu, semăna cu o jucărie. Era multă viţă-de-vie aliniată cu atenţie la soare. Mai departe, bananierii, în grupuri verde-deschis, aruncau o notă de veselie asupra împrejurimilor. De-a lungul pantelor muntelui, case mici cu acoperişul din olane roşu-aprins se îngrămădeau aproape până în vârf.

Din mare, un strigăt urcă până la ei. Era un mic scufundător portughez, care aştepta să i se arunce moneda. Tânăra fată mai ezită o clipă, apa părea foarte adâncă. Apoi aruncă banul.

— Bravo! spuse Paul râzând în hohote. Acum, să ne grăbim, sau nu vom avea timp să vedem nimic.

În ciuda protestelor sale, el decise că pentru a înfrunta un asemenea soare, îi trebuia o pălărie. Strigă o ambarcaţiune încărcată cu o mulţime de mărfuri şi jumătate în engleză, jumătate în italiană, începu să se tocmească pentru două pălării încântătoare. Când afacerea fu încheiată, insistă ca tânăra fată să-şi pună imediat una din ele. Cealaltă era destinată mătuşii care-i aştepta pe puntea E pentru a lua barca.

Desigur, Paul organizase totul. În timp ce ele se plimbau pe esplanadă, admirând vapoarele care se aflau în radă, le împărtăşi planurile sale.

— Bineînţeles, vom face un tur al prăvăliilor. Apoi vom merge la piaţă. Evident, vom face o plimbare în carul cu boi... poate o vizită la un beci celebru, aici vinul este pur şi simplu delicios. În sfârşit, vom urca muntele şi vom prânzi

pe culme.

Mătuşa sa avea alte planuri.

— Nu, Paul, poţi face toate acestea cu domnişoara Cummings. În ce mă priveşte, nu visez decât un loc cu umbră, pe uscat, unde să mă pot odihni privind peisajul.

Şi pentru a arăta că nu se va lăsa înduplecată, îi părăsi imediat şi se îndreptă spre hotelul Reid.

— Cred că de data aceasta n-o voi scoate la capăt. Să mergem s-o instalăm pe mătuşa pe terasa hotelului, apoi vom face cum am spus. Luară un taxi care îi conduse la hotelul unde o instalară confortabil pe contesă, sub un palmier. Apoi, pe bulevardul Arriaga, mărginit de copaci meridionali cu flori roşii, ajunseră în oraş.

Pentru Cristie, care nu părăsise niciodată Anglia, frumuseţea lucrurilor descoperite îi tăie respiraţia.

Trecură prin faţa pieţei de flori. Aici nu erau decât mormane de orhidee sălbatice şi imense buchete multicolore. Mai departe, piaţa de fructe semăna cu un curcubeu. Vânzătoare, îmbrăcate în roşu-aprins, propuneau trecătorilor o mare varietate de fructe apetisante. Portocale, banane, ananaşi, pepeni verzi, mango. Stivuite în piramide, toate aceste fructe şi multe altele te făceau să-ţi lase gura apă. Întâlniră care trase de doi boi, de unde pasageri de pe Pallas le făceau semne largi.

— Şi acum, Cristie, prăvăliile!

Lui Cristie îi plăcuse întotdeauna să meargă la cumpărături. Dar aici, era cu siguranţă minunat. Erau de toate şi totul era nou pentru ea. Spre deosebire de cea mai mare parte a bărbaţilor, Paul se amuza nebuneşte în magazine. Şi avea o mulţime de sugestii.

— Ai văzut această faţă de masă? O splendoare! Cât costă? Douăzeci de scuzi? Pe legea mea, visează. Probabil cred că toţi suntem milionari! Nu crezi că ar fi un cadou minunat pentru mama ta? Omule, pentru cincisprezece scuzi tânăra doamnă ţi-o ia şi eşti încă în câştig. Ce spui?

Luară faţa de masă şi, ca primă, nişte mici batiste din

dantelă.

— Vor fi perfecte pentru a face cadouri prietenelor! decretă Paul. Când întâlniră un grup de turişti americani care îşi urmau ghidul în pas forţat, el exclamă:

— Sărmane oi. Priveşte-i cum se duc la tuns! Nu-i de noi. Părea să cunoască toate preţurile, toate şiretlicurile negustorilor.

Cum se apropia prânzul, o întrebă:

— Ce-ai spune să urcăm la o mie de metri? Cristie scutură cu vehemenţă din cap.

— Ai dreptate, ne vom procura un vehicul. Te voi duce să mănânci celebra tocană portugheză şi în acelaşi timp vei descoperi cea mai frumoasă vedere din Madera.

Făcu semn unui taxi şi-i ceru şoferului:

— Mergem la Monte, apoi la Terreira de Lucto. Cât va face?

— Cinci lire, señor.

— Cu autobuzul este o liră. Sunt sigur că pe aparatul de taxat nu va fi o asemenea sumă.

— Astăzi nu există aparate de taxare.

— Şi de ce anume?

— Astăzi sunt turişti. Mâine şi toată săptămâna, câţiva turişti.

— Acest pirat are un mod de a explica în ce fel ne va tăia gâtul, încât mă încântă. Să mergem!

Dacă Funchal era un oraş frumos de văzut, vederea pe care o aveai urcând, era splendidă. Pe un drum în serpentină care suia prin podgorii, se îndreptară spre satul Monte. Aerul era înmiresmat de iasomie. Pe măsură ce se înălţau, temperatura se răcorea plăcut. Când ajunseră la Monte, Cristie simţi un parfum pe care nu-l recunoscu imediat.

— Parfum de mimoze, îi spuse Paul, ca şi când îi ghicise gândul. Îndată ce ieşiră din aglomeraţie, se aflară în mijlocul unei păduri de arbori cu frunze fragile, de in verde delicat. Fiecare dintre ele se clătina sub greutatea a mii de

mici ciucuri galbeni. Cristie nu văzuse niciodată un asemenea spectacol. Mimoze cât vedeai cu ochii. Un băieţel alergă pe lângă maşină şi-i aruncă pe genunchi o creangă parfumată.

— Încă un pirat, declară Paul râzând, probabil este aici încă de dimineaţă.

Îi aruncă prin portieră câţiva bănuţi. Încântat, puştiul le făcu semne largi cu mâna, înainte de a se repezi asupra chilipirului.

Ajunseră curând pe vârful muntelui. Spre marea uimire a tinerei fete, Paul trimise taxiul înapoi. Totuşi, n-o va face să coboare pe jos? se întrebă. Fără să-i dea nici cea mai mică explicaţie, Paul o luă de braţ şi fugiră spre terasa unui restaurant care ieşea deasupra golului. Văzut de la această înălţime, Funchal semăna cu un sat de păpuşi. Cât despre Pallas Atena, nu era decât o siluetă minusculă pe marea albastră.

Cristie, pentru care exotismul începea la gurile Tamisei, n-ar fi crezut vreodată că bucătăria exotică poate fi atât de delicioasă. Totul îi plăcu. Tocana, mâncarea dulce servită înainte de desert, suculentele prăjituri cu ananas şi mai ales vinho verde. Acesta i se urcă puţin la cap. Când fură la cafea, Paul o anunţă că se vor întoarce pe Carro.

— Este un fel de tobogan. Una dintre principalele atracţii ale insulei. Odinioară era un trenuleţ. Când acesta a încetat să funcţioneze, cineva a avut ideea genială să instaleze pe cale săniuţe care să coboare pe şine. Vei vedea, nu este nimic asemănător în Europa. Nici la Saint-Moritz, nici la Megeve.

Sania era din lemn, iar pilotul său, un portughez cu o pălărie de pai şi încălţat cu nişte pantofi mari, grosolani, îi aştepta. În timp ce se instalară, Paul îi explică funcţionarea mecanismului. Cu ajutorul unei funii fixate în faţă, bărbatul punea maşina în balans, apoi, când viteza devenea suficientă, se aşeză în spate, pe o traversă din lemn.

Dacă se simţea nevoia de frânare, se lăsa să cadă pe

traversele care susţineau şinele şi reţinea echipajul cu ajutorul funiei şi a forţei braţelor.

— De unde importanţa încălţămintei. Este prevăzută cu nişte cuie enorme. Când sania nu merge destul de repede, el coboară de pe stinghie în acelaşi mod, dar pentru a împinge. Este oarecum aceeaşi muncă pe care o face un eschimos în spatele saniei sale.

Bărbatul era arcuit peste funie şi maşina prinsese treptat viteză. Se lăsă atunci depăşit de sanie şi sări cu supleţe în spatele ei. La început, panta nu era prea accentuată. Traversară pădurea de mimoze cu toată viteza. Cris privea peisajul defilând prin faţa ochilor. Paul îşi trecuse braţul în jurul umerilor săi.

— Avantajul acestui echipaj rustic este că-i permite pasagerului să strângă puternic pasagera în braţe. Pentru a o proteja, desigur.

Sania mergea acum mai repede. Panta era mai abruptă. Fură câteva curbe în ac de păr pe care le luară pe o şină. Lui Cristie îi era puţin teamă, dar nu îndrăznea să arate, pentru a nu strica plăcerea lui Paul. Acesta, în culmea bucuriei, nu înceta să-i ceară pilotului să meargă mai repede. Bărbatul pusese de mai multe ori piciorul pe pământ pentru a accelera viteza. După un timp, refuză să mai asculte. Viteza era prea mare şi încercă să frâneze chiar ansamblul care cobora panta ca o ghiulea. Acum apăru un viraj şi bărbatul coborî încă o dată, pentru a-l reţine. Viteza se micşoră, apoi se auzi un strigăt. Alunecase şi încercând să se echilibreze, scăpase funia. Cristie se gândi că totul se terminase şi că va muri. Fu lipită de spătar de o acceleraţie formidabilă. Sania alerga nebuneşte, ca o săgeată. Ajungând la curbă, plecă toată în dreapta. Tânăra fată văzu arborii venind spre ea cu toată viteza. Urmă un şoc. Apoi întunericul.

Nu-şi recăpătă cunoştinţa decât mult timp după aceea. Era culcată în fân, într-o căruţă, şi Paul era aplecat peste ea. Leşină din nou.

Când îşi reveni în fire, era transportată de la căruţă la o maşină. O durea peste tot, mai ales braţul. Încercă să vorbească, dar nu fu în stare. Era încă în stare de şoc. Totuşi, îşi recăpătă treptat antrenul. Paul, care o susţinea, îi vorbi imediat.

— Cum te simţi? îţi este foarte rău? Sunt atât de dezolat că această zi s-a terminat astfel. Unde te doare?

— Nu este vina ta, bărbatul a alunecat. Nu te sinchisi de mine, sunt solidă. Mă doare cam peste tot. Mai ales braţul şi de asemenea glezna, dar mai puţin.

În mod serios, Cristie nu se gândise nicio clipă că starea sa necesita îngrijiri. Se examină şi brusc, i se făcu frică.

Glezna nu era decât uşor umflată, dar sub cotul stâng avea o gaură foarte urâtă. Sângele coagulat şi amestecat cu pământ îi dădea un aspect foarte rău. Hainele îi erau zdrenţe şi era plină de zgârieturi.

Ajunseră repede pe chei. Paul scoase asemenea strigăte, încât barca ce tocmai plecase, făcu cale-ntoarsă pentru a veni să-i ia. Cristie ar fi preferat mai multă discreţie. Încă nu se simţea foarte bine şi această întoarcere cu mare zgomot nu-i plăcea deloc.

Ajunşi la bord, Paul o duse imediat spre infirmerie.

— Ai să vezi, ei te vor îngriji foarte bine.

Necazul, se gândi Cristie, este că îi cunosc pe acei ei şi că nu ţin să-i văd, mai ales în această stare. Cum era prea târziu pentru a da înapoi, cedă fără să spună nimic.

Doctorul o privi intrând, fără să clipească. Cristie avu impresia că faptul de a vedea sosind două persoane în zdrenţe şi pe jumătate moarte, nu avea nimic surprinzător pentru el. Bineînţeles, Paul începu imediat să-i povestească toată întâmplarea. Medicul îl ascultă cu răbdare câteva clipe, apoi îl întrerupse brusc.

— Dacă binevoiţi să mă ajutaţi s-o întind pe domnişoara Cummings pe canapea, aş putea s-o examinez.

Puţin surprins, Paul se supuse imediat, continuând explicaţiile.

— Mai ales acest braţ mă îngrijorează. Glezna nu pare foarte rău. În rest, nu sunt decât zgârieturi fără importanţă, mâine nu se vor mai vedea.

Cristie văzu mânia începând să-l cuprindă pe doctor. Se temea să nu facă un scandal. Optă pentru ironie.

— Vă mulţumesc pentru diagnostic, domnule Vansini, voi încerca să-l urmăresc cât mai bine posibil.

În sfârşit, Paul înţelese. Luă un aer îndurerat şi ieşi, nu înainte să vină să-i sărute mâna bietei Cristie, lucru care nu era neapărat necesar.

După plecarea lui Paul, doctorul Lindsay oftă uşurat.

— În sfârşit, vom fi liniştiţi. Tânărul nu a greşit întru totul, mai ales braţul este lovit. Totuşi, nu cred să fie foarte grav.

Era mult mai amabil acum. Curăţă rana, întrerupându-se când Cristie se strâmba. Pusese seringile la fiert.

— Va trebui să vă fac o injecţie antitetanos şi să pun câteva copci. Voi încerca să fiu cât mai blând posibil. Spuneţi-mi dacă vă doare.

Zâmbea şi tânăra fată realiză că pentru prima dată era amabil cu ea. Îi făcu semn să ridice puţin mâneca şi începu să cureţe pielea cu vată îmbibată în alcool. Înjecţia fu aproape nedureroasă. Pentru un bărbat de statura sa, avea nişte gesturi foarte blânde. În timp ce pregătea copcile, glumi în legătură cu unii care supravieţuiesc făcând acrobaţii pe munte.

— Când v-am explicat într-o zi, că o croazieră cuprinde multe pericole, nu m-aţi crezut. Totuşi…

Cristie acceptă râzând că avea dreptate. Promise să nu mai coboare niciodată pante pe o sanie. Punerea copcilor nu fu decât o formalitate.

— Eşti foarte curajoasă, Cristie.

Când îşi dădu seama că îi spusese pe nume, tânăra fată roşi uşor.

În timpul jumătăţii de oră care urmă, medicul o examină complet. Fiecare zgârietură primi tratamentul potrivit. Ajunse în sfârşit la gleznă. O mişcă o clipă.

— Nu cred să fie mare lucru. Vom face totuşi o radiografie. Voi fi mai liniştit.

În timp ce se spăla pe mâini, medicul o întrebă dacă îi plăcea munca sa

— Foarte mult! Totul este nou pentru mine, dar sunt sigură că-mi va plăcea enorm.

— Te-am văzut dând lecţii de dans. Te descurci foarte bine. De fapt, accepţi şi alţi elevi decât pasagerii?

— Da, desigur. Poate să vină toată lumea.

— Poate voi veni şi eu. Nu sunt foarte tare şi deseori partenerele mele se plâng. În schimb, dumneata eşti o adevărată profesionistă.

— Nu chiar. Să spunem că sunt o amatoare instruită. În schimb, domnul Vansini…

— Ah, da, desigur, domnul Vansini.

Faţa îi deveni de nepătruns. Gata cu zâmbetul, gata cu amabilitatea.

Presupun că este unul din prietenii dumitale vechi.

— În niciun caz. Ne-am întâlnit în tren, venind aici.

— Înţeleg. Dacă vrei să vii lângă aparatul de radiografie. Pot să te ajut?

Părea atât de sever, încât Cristie refuză cu un semn din cap. Fără să prea ştie de ce, era îngrozitor de decepţionată. Şchiopătând, se apropie de masă şi se instală. Doctorul îi aşeză glezna şi se duse în spatele unui ecran.

— Nu mişca. Aşa, este bine. Întoarce glezna pe cealaltă parte. Vreau să mai fac un film, pentru mai multă siguranţă.

Îi spuse să se aşeze şi trecu în cealaltă încăpere, pentru a developa filmul.

Era vreme frumoasă, soarele umplea cabina cu razele sale. Tânăra fată aproape nu simţea durerea. Dar nu la fel îi era şi inima. Oare de ce conta atât de mult pentru ea, părerea acestui bărbat care o dispreţuia? Refuză să răspundă la această întrebare. Nu putea să accepte stima pe care o avea pentru el şi, cine ştie, o atracţie pe care o considera stupidă. Medicul îşi trecu capul pe uşă.

— Este bine, îi spuse, nu este decât o scrântitură. În două zile vei putea dansa din nou.

Părea trist. Dumnezeule, se gândi ea, era oare posibil ca el…

Un zgomot de tocuri înalte o făcu să întoarcă repede capul. Infirmiera străbătu încăperea şi se duse să se alăture medicului. Lăsă uşa întredeschisă şi, fără să vrea, Cristie le auzi conversaţia. O auzi pe femeie întrebând ce se întâmplase. Lindsay îi explică pe scurt.

— Este grav?

— Nu, priveşte radiografiile, n-are nimic.

— Fata asta este imposibilă, are un talent de a se pune în situaţii inimaginabile. Ce i-ai prescris?

— Câteva zile de odihnă.

— Oh! David, ce rău îmi pare că n-ai coborât pe uscat cu mine! Am petrecut o zi fantastică! Şi am găsit exact ce căutam. Aşteaptă să-ţi arăt cumpărăturile! O dantelă de o fineţe…! Voi avea cea mai frumoasă rochie de mireasă din toată Anglia.

Cristie devenise palidă ca o moartă. Se ridică fără zgomot şi fugi. Nu voia să audă mai mult.

Capitolul 6

Luni dimineaţă, Cristie se trezi brusc. Se întâmpla ceva ciudat. Îi trebui un timp pentru a realiza că ceea ce o trezise fusese liniştea. O linişte complet neobişnuită pe o navă.

Era ca şi când pachebotul încetase să respire. Nu se mai simţeau vibraţiile maşinilor. Nu se mai auzea zgomotul valurilor, nici cel al etravei care despica valurile.

Mai mult decât pe jumătate adormită, năucită de caşetele pe care le lua de la accident, se ridică încet în capul oaselor. Cabina era ciudat de întunecată. Nicio rază nu trecea prin hublou. Cristie se frecă la ochi şi încercă să înţeleagă, Când privirea i se îndreptă din nou spre hublou, văzu brusc o pereche de picioare care treceau prin faţa ei. Fură urmate de roţile unei căruţe. Trebui să se ciupească pentru a crede asta, apoi înţelese brusc.

Pallas era la chei. Erau în Tenerife.

Pachebotul intrase probabil în port în zori şi acostase lângă digul de piatră care proteja intrarea din portul Santa Cruz.

Tânăra fată contempla fascinată spectacolul care i se oferea. Sau mai degrabă, jumătatea de spectacol. Cheiul ajungea într-adevăr sub nivelul hubloului şi nu putea vedea decât picioare, labe şi roţi. Era ca şi când urmărea un show televizat pe un aparat al cărui control vertical era prost reglat.

Partea de jos a unor pantaloni de catifea neagră, ajutată de nişte mici picioare goale, începu să instaleze o tejghea. Subit, Cristie avu impresia că era prizonieră. Se văzu agăţată de gratii, privind trecând gardienii.

— Fata mea, murmură ea, dacă nu-ţi revii, vei sfârşi la spital. Problema, se gândi ea, este că nu există nicio problemă. Sau dacă există, este numai în imaginaţia mea. Refuza cu desăvârşire să admită că se întâmplase ceva la escala la Madera. Nu putea să fie şi nu era îndrăgostită. Aşa că nu avea motiv să fie geloasă.

Se scuturã şi încercã sã ghiceascã ce putea sã vândã pantalonii. Probabil amintiri, turiştii erau foarte amatori.

Se auzirã trei bãtãi uşoare în uşã şi înainte ca ea sã fi avut timp sã rãspundã, Bess îşi fãcu apariţia.

— Haide, leneşo! Tot în pat? Şi eu care te credeam pe punte!

— După cum vezi, lâncezesc.

Încercã sã ia un aer degajat, sã pretindã cã se simţea bine. Rezultatul era mediocru. Se simţea rãu. Nu avea nimic de-a face cu rãnile, asta îi venea din inimã.

— Eu m-am dus deja. Oh! Cris! Este minunat! Toate aceste sate pe munţi! Unii sunt enormi. Pe culmea celui mai înalt este chiar zãpadã.

— Trebuie sã fie formidabil.

Dar tonul nu înşela şi Cris vãzu ochii cãprui ai lui Bess privind-o cu curiozitate.

— De ce nu te ridici din pat? Dacã vrem sã fim în oraş destul de devreme, trebuie sã ne grãbim.

Se hotãrâserã sã viziteze Santa Cruz împreunã şi mai ales sã-şi reuneascã toate cumpãrãturile. Bess pregãtea un bal costumat pentru copii, iar Cristie avea marea seratã de trecere a ecuatorului. Le trebuia numeroase premii şi Tenerife era ultima escalã înainte de a ajunge la ecuator. Cristie se ridicã şi se repezi sub duş. Nu voia sã-i lase lui Bess timp sã punã întrebãri. De câteva zile, o bãnuia curioasã şi nu avea curajul s-o înfrunte.

Când ieşi din baie, vãzu imediat din expresia prietenei sale cã nu-i va putea evita întrebãrile.

— Cristie, ce nu este în ordine?

— De ce mã întrebi asta?

— Pentru cã eşti prietena mea şi vãd cã te roade ceva. Vreau sã ştiu ce.

— Nu este nimic de ştiut. Totul este în ordine.

Începu sã-şi perie pãrul, numãrând fiecare periere. Fãcând-o, întâlni privirea lui Bess şi ştiu cã nu va scãpa cu atât.

— N-ai fost niciodată o bună mincinoasă, Cris. Cred că asta este din cauza ochilor tăi. Sunt prea cenuşii, sau prea luminoşi, sau prea cinstiţi. Prea transparenţi.

— Draga mea Bess, imaginaţia ta este prea transparentă. Ar trebui s-o supraveghezi.

— Nu mă poţi înşela, Cristie, te cunosc prea bine. De câteva zile, de la Madera, te-ai schimbat. Eşti melancolică. Nu mai eşti cu noi, eşti în altă parte, în grădina ta secretă.

— Biata mea prietenă, delirezi! Am avut un accident. Asta m-a zdruncinat. Ce poate fi mai simplu decât asta!

— Nu! Nu este atât de simplu! Bess era vehementă.

— Eşti tot timpul în nori. Aseară ai tăiat asul contesei şi era partenera ta! Răspunzi orice. Nu ştiu nici măcar cu cine vorbeşti, nici despre ce. Până şi şeful este îngrijorat!

Cristie zâmbi. Dacă şeful era îngrijorat, trebuie să fi fost foarte grav, îşi spuse. Bess nici măcar nu-i remarcă zâmbetul.

— Nu mai departe decât în această dimineaţă, m-a întrebat cum se simte prietena mea, fermecătoarea organizatoare de programe la bord. Sunt propriile lui cuvinte. Voia să ştie dacă n-ai făcut insolaţie.

Cristie începu să râdă

— Asta este tot? Şi pentru asta te nelinişteşti?

— Nu râde. Nu înţelegi ce voia să spună? Este exact ce m-a întrebat pe mine o dată.

Cristie nu mai înţelegea nimic.

— Dar în sfârşit, despre ce vorbeşti? Fii puţin mai lămurită.

— La ultima călătorie. Dansam amândoi. Eram atât de emoţionată, încât l-am călcat pe picioare. Apoi, am greşit paşii. Ca să închei, când m-a întrebat despre munca mea, am fost incapabilă să-i răspund. Stăteam acolo, cu gura deschisă, nemişcată în mijlocul ringului. Şi atunci m-a întrebat dacă nu am făcut insolaţie.

— Chiar nu văd legătura!

— Dar există una! îmi cunoşti sentimentele pentru el.

Ei bine, asta este! Şi tu eşti îndrăgostită. Cu aceste cuvinte, Bess se ridică şi, mândră de datoria împlinită, ieşi din cabină, strigându-i că o aştepta pe punte.

***

Cheiul era deja aglomerat. În ciuda orei matinale, pasagerii debarcau în masă. De-a lungul digului, erau tarabe foarte bine aprovizionate şi se auzeau strigătele negustorilor. În partea de jos a pasarelei se aflau doi gardieni civili. Cu bicornurile de piele, aveau un aer puţin desuet, care se potrivea foarte bine cu peisajul. Adresară un zâmbet larg celor două prietene şi unul dintre ei murmură un comentariu care o făcu pe Bess să roşească.

— Ce a spus? o întrebă Cristie.

— Prostii. Asta pentru că sunt plinuţă. Îi spunea celuilat că aşa îi plac femeile.

Bess era foarte bine dispusă. Acel compliment, chiar venind de la un militar fanfaron căruia de-abia îi ajungea până la umăr, o încântase. Pallace Atena era postată la capătul cheiului. Pentru a ajunge în oraş, aveau de străbătut toată lungimea digului. Erau multe alte vapoare la chei, un pachebot german, un cargou spaniol, un cargou danez care transporta banane şi multe altele. Aglomeraţia sporea văzând cu ochii. Negustorii strigau în spatele tarabelor. Se vindea orice, covoare, dantele, fructe, piele, obiecte din aramă, argintărie şi chiar bijuterii.

Cris şi Bess aveau o listă impresionantă de cumpărături de făcut. Şeful se arătase extrem de generos. Pasagerii nu vor avea a se plânge de premiile lor.

Suiră câteva trepte şi se aflară într-o piaţă unde animaţia era şi mai mare decât pe chei. Era zi de târg şi veniseră acolo ţărani din toate colţurile insulei. Ele o luară pe un bulevard larg şi se pierdură foarte repede în străzile şerpuitoare.

Era o căldură foarte suportabilă, dar pe măsură ce înaintau, mergând din prăvălie în prăvălie, încărcându-se tot mai mult, le părea tot mai greu. Să circule pe acele străzi înguste şi aglomerate, cu un număr impresionant de pachete, devenea din ce în ce mai dificil. În cele din urmă ajunseră într-o piaţă. Aici era cu siguranţă mai puţină lume. Asta ţinea de faptul că era mărginită de prăvălii mult prea luxoase. Îndreptându-se extenuate spre staţia de taxi, se hotărâră să se aşeze o clipă pe o bancă.

— N-aş fi crezut vreodată că vom cumpăra atât de multe lucruri, spuse Bess. Totul părea atât de scump pe chei.

— Este normal, cum te îndepărtezi de locurile frecventate de turişti, preţurile scad. Bieţii oameni! Ai remarcat că unii dintre ei păreau temători să ne vândă marfa lor? Cât de slab era olarul de la care am cumpărat statuetele! Copiii săi mergeau desculţi. Luxul croazierei m-a făcut să uit mizeria. Sunt fericită că am văzut toate acestea.

Am impresia că sunt din nou cu picioarele pe pământ. Bess o aprobă cu seriozitate. Îşi lăsase toate pachetele jos şi-şi făcea vânt cu pălăria. Brusc, tresări.

— Priveşte cine este acolo!

Arătă cu degetul o bijuterie. Mai întâi, Cristie nu văzu decât un grup de oameni grăbiţi, apoi obiectul atenţiei lor. Era vorba de însăşi Trudy Regan, infirmiera de bord. Cris ar fi dorit să se afle la kilometri de acolo. Fundul oceanului i-ar fi convenit de minune. Fără să răspundă, îşi strânse pachetele, dar în clipa în care se pregătea să plece, aceasta le zări şi le adresă semne largi. Trebui să facă haz de necaz şi să zâmbească.

Trudy le rezervă o primire dintre cele mai fermecătoare.

— Ce noroc să vă întâlnesc! Am neapărată nevoie de părerea voastră. David…

Se întoarse şi căută cu privirea în micul grup. Doctorul Lindsay nu era. Îl strigă cu vocea sa pătrunzătoare şi el ieşi din prăvălie. Era urmat de un vânzător care căra un întreg sortiment de lănţişoare de aur. Văzând-o pe Cristie, păru

puţin jenat.

Ah! iată-te! Unde te-ai ascuns?

— Bună ziua, domnişoară Cummings, bună ziua, Bess.

Cristie simţi o înţepătură în inimă. Indiferenţa sa o impresiona mai mult decât voia să admită.

— Încă ezit. Dar tu, Trudy, ai ales?

— Încerc. Mă pregăteam să cer părerea prietenelor noastre.

La cuvântul prietene, Bess şi Cristie se priviră uluite. Îşi bate joc de noi, spunea privirea lui Bess. Ba nu. Infirmiera avea nevoie de ele şi asta o făcuse amabilă.

— Iată, David a ţinut neapărat să-mi ofere unul din aceste lănţişoare. Ezit între astea două. Ce credeţi?

Zâmbea triumfătoare. Nu vouă vi se face un asemenea cadou, părea să spună. Bess nu se putu stăpâni mai mult.

— Oh! Ştii, noi astea, biete fete din spaţiul dintre punţi, am fi incapabile de o asemenea alegere. Nu suntem destul de rafinate pentru a ne da o părere. Bun! Asta nu este totul, dar ne cheamă datoria. Pe curând. Vii, Cristie?

Lăsându-i mască acolo, se îndepărtară în direcţia taxiurilor. Lui Cris i se păru că vede o licărire complice în privirea doctorului. Asistenta sa era palidă de furie. Fără o vorbă, porni în urma lui Bess.

— Nu! Da! Eventual!

Bess nu se potoli. Îmi tă vocea infirmierei.

— A vrut neapărat să-mi ofere… îţi imaginezi. Dar cine se crede? Cristie nu se putu stăpâni să se întoarcă. Trudy se privea într-o oglindă, în timp ce doctorul îi trecea unul din lănţişoare în jurul gâtului. Trebui să recunoască faptul că formau o pereche frumoasă.

Era atât de absorbită în gândurile sale, încât mai întâi nu auzi că cineva îi striga numele. Când îşi dădu seama de asta, avu o speranţă nesăbuită. Era gata să se întoarcă din nou şi să plece în fugă. Bess fu cea care o domoli, arătându-i cu bărbia terasa unei cafenele.

— Priveşte cine este acolo!

Era Paul, care în picioare pe marginea trotuarului, le făcea semne largi din braţe. Stătea la semafor. Aproape de el, aşezată sub o umbrelă de soare, se afla mătuşa sa. Paul se grăbi în întâmpinarea lor încărcându-se cu pachetele celor două prietene.

— Vă veţi odihni o clipă şi veţi bea o minunată cafea cu gheaţă. Paul era fermecător şi se ocupa întotdeauna de tot. Se comporta în toate împrejurările ca şi când era acasă. Într-o clipă, încredinţase pachetele lor unui comisionar, dădu comanda însuşi patronului şi le invită să se aşeze lângă contesă.

Curtoazia sa avu un efect revigorant. Cristie, care cu o clipă mai înainte se simţea plină de praf şi obosită, avea acum impresia că nu făcuse nimic toată ziua.

— În sfârşit, am găsit-o pe fata cea rea. Mătuşă, ţi-o prezint pe prietena sa, Bess Shackleton; ea se ocupă de toţi acei mici monştri care mişună peste tot. Probabil s-a lăsat antrenată de Cris cea rea.

Şi cum Cris râdea:

— Ştii oare că suntem de ore întregi aici, bând limonadă? Nu-i aşa, mătuşă? Şi n-am încetat să-mi sucesc gâtul pentru a fi sigur că nimeni nu va trece pe Calle de Castillo, scăpând privirii mele.

Îi aruncă o privire de reproş.

— Aseară mi-ai spus că ne vom vedea astăzi. Am înţeles în mod firesc, că ne vei însoţi pe mătuşa Maria şi pe mine în plimbarea prin Tenerife.

— Dar n-am vorbit deloc despre asta!

— Mi-ai spus... Mâine te văd. De fapt, eu sunt cel care te-am văzut. Dacă n-aş fi zărit nişte ochi cenuşii, pe jumătate ascunşi de un enorm vraf de pachete, ai fi trecut prin faţa noastră fără să catadicseşti măcar să te opreşti. Râzi? Greşeşti. Eram disperat. Am scotocit toată nava. Cum, n-ai auzit strigătele mele sfâşietoare? Mătuşă, nu pot continua, îşi bate joc de mine. Bea-ţi cafeaua, se va încălzi! Era un actor excelent şi, o clipă, Cristie aproape crezuse în

suferinţa sa. El se văzu descoperit, dar continuă:

— Brusc, am înţeles totul. Era o manieră elegantă de a mă trimite la plimbare. Nu protesta! Din acea zi, de la accident, nu mai ai încredere în mine. Sunt un bărbat periculos, nu mai vrei să mă vezi şi mai puţin să mă însoţeşti în plimbări.

— Paul, fii rezonabil. Trebuia să facem cumpărături. Suntem în exerciţiul funcţiunii. Cât despre accident, nici nu m-am mai gândit la el.

Contesa interveni.

— Este adevărat? Mai ai încă pansament? Ce-ţi face braţul? Dacă ai şti cât am putut să fiu de îngrijorată! Aţi fi putut muri, copii.

— Vă asigur, nu mă mai doare.

— La urma urmei, medicul acela poate nu este atât de rău cum pare.

— Paul! N-ar trebui să spui asemenea lucruri! Doctorul Lindsay a fost foarte bun cu mine, foarte simpatic.

— Îl văd de aici, consolându-te pentru aventura ta cu un străin. Un bărbat care nici măcar nu vorbeşte corect limba lui Shakespeare.

Acum era cu adevărat furios. Cristie nu înţelegea motivul. Ciuda de a nu fi putut vizita insula cu ea nu putea explica această violenţă. Pe de altă parte, era sigură că nu era gelos. Cunoştea prea bine altercaţiile sale cu medicul. Bess, care credea că asistă la o ceartă de îndrăgostiţi, îi veni în ajutor.

Adresându-se contesei, ea arătă cu degetul o piramidă de cutii care acopereau masa vecină.

— Observ că nu suntem singurele care au făcut cumpărături.

— Oh! Nu este totul al meu. Eu am cumpărat doar dantelă pentru o prietenă veche, o păpuşă pentru fata bucătăresei şi o mică amintire pentru mine. Această călătorie va fi cu siguranţă ultima, înţelegi? Restul este al lui Paul. Este o nebunie cât poate cheltui nepotul meu

pentru prietenii săi. Probabil are o mulţime. Îl privi cu afecţiune pe Paul, care stătea îmbufnat.

— Şi apoi, este atât de inteligent. Ştie toate preţurile, toţi negustorii. Am făcut afaceri foarte bune. Nu este un tânăr care aruncă banii pe fereastră.

— Ştie măcar să se tocmească? întrebă râzând Bess.

— Dacă ştie! Dumnezeule! Este prima dată când îmi este milă de un negustor!

Paul tot nu spunea nimic. Nu părea să-l deranjeze faptul că era subiectul discuţiei. Era absent. Cristie, care nu-i înţelegea comportamentul, era de asemenea tăcută. Contesa continuă:

— Este prima dată când vin în Tenerife. Numele mi-a plăcut mereu, dar trebuie să recunosc că locul îmi place şi mai mult.

— Vă veţi duce pe munte?

— Da, după-prânz. Vom merge cât de departe permite drumul. Locul acesta este atât de romantic! Ştiţi că, odinioară, aici se întâlneau piraţii?

Paul, care părea să se fi trezit brusc, exclamă:

— Mătuşa este incorigibilă. Dacă n-o supraveghez, va fugi cu primul pirat venit.

— Cum o înţeleg, răspunse Bess, oftând profund.

Această ieşire destinse imediat atmosfera. Paul redeveni el însuşi. Persoana frivolă şi galantă, însoţitorul vesel, cum avea obiceiul să fie. Totuşi, nu se putu stăpâni să-i strecoare lui Cristie între patru ochi.

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş avea încredere în medicul ăla.

Tânăra fată realiză subit că era într-adevăr gelos. Deşi nu-l încurajase, avu impresia că o considera ca pe un lucru al său. Hotărî că pe viitor îl va vedea mai puţin. Totuşi, pentru a-i calma neliniştea, îl asigură că ştia de mult cum să-i ţină piept doctorului. El păru încântat de răspuns.

— Acum, că te-am găsit, nu te mai las. Bineînţeles, vei veni cu noi.

— Haide, Paul, ştii că este imposibil!

— Vom merge să mâncăm de prânz. Apoi, la drum pe munte. Îi va face atât de multă plăcere mătuşii.

— Aş fi încântată, dar este absolut imposibil. Ţi-am spus deja. Trebuie să ducem pachetele acelea la bord. În plus, Bess este de serviciu în această după-amiază şi i-am promis să-i ţin companie.

— N-am putea pune pachetele în taxi?

— Bess n-ar face decât să te deranjeze, în plus Bess are nevoie de mine pentru a pregăti balul costumat.

— Păcat, eram atât de bucuros să te am lângă mine. Ne vom mulţumi cu compania cumpărăturilor noastre.

Spunând asta, arată spre cumpărăturile din timpul dimineţii. Cele două tinere fete protestară. Puteau foarte bine să ia toate acestea cu ele. Nu le va deranja şi apoi, va fi mai sigur. Paul nu putea lăsa toate astea în maşină, în timp ce se va plimba cu mătuşa sa.

— Dar aveţi deja atât de multe lucruri.

— Intenţionam să luăm un taxi, până la chei drumul este foarte scurt, aşa că nu va fi o problemă.

Paul păru foarte impresionat de amabilitatea lor.

Luă mâna lui Cristie şi o strânse uşor. Gestul îi scăpă contesei, dar nu şi lui Bess. După mutra pe care o făcu, Cristie înţelese imediat că era pe cale să ţească un roman.

— Fii foarte atentă cu tine, micuţă Cristie, eşti încă slăbită. Aş fi atât de nefericit dacă ţi s-ar întâmpla un alt necaz.

— Ce ai vrea să mi se întâmple? Nu sunt mai mult de cinci minute de drum. Şi apoi, sunt solidă. Ascultându-te, s-ar spune că sunt de zahăr.

— Pentru mine, eşti făcută dintr-un material mult mai preţios. Bess le urmărea conversaţia cu încântare. Se vedea în locul ei.

Dar în locul lui Paul, era bineînţeles şeful, care vorbea. Brusc, strigă:

— Cristie! Este aproape ora unu. Ce va spune comisarul?

Toată lumea se ridică. În timp ce ele spuneau la revedere contesei, Paul se duse să caute un taxi. Înainte ca tinerele fete să facă un gest, el încărcă pachetele, îi explică şoferului unde trebuie să meargă şi plăti cursa.

Când fură instalate, puse cumpărăturile sale pe genunchii lui Cris.

— Eşti sigură că totul va fi bine? Vrei să vă însoţesc?

— Pentru a suta oară, Paul, totul va fi bine. Ne vei găsi întregi pe Pallas.

Când taxiul plecă, tânăra fată se întoarse şi-l văzu pe Paul care-i făcea semne largi.

— Ei bine! am avut dreptate. Nu mai eşti aceeaşi şi ştiu de ce.

— Nu ştii absolut nimic.

— Crezi că nu ştiu ce văd?

— Eşti ridicolă!

— Oh! Nu! în tot cazul, ştiu ce-mi rămâne de făcut. Data viitoare când trec prin Madera, îl iau pe şef, îl târăsc până în vârful muntelui, îl pun într-o sanie şi ne aruncăm în gol. Dacă după asta nu se îndrăgosteşte de mine…

— Ai prea multă imaginaţie.

— Nu, ştiu să văd lucrurile cum sunt.

Taxiul înconjură Plaza de Espano şi o luă pe drumul spre dig. Când ajunse la pasarelă, cei doi gardieni civili erau încă acolo. Le ajutară cu amabilitate să-şi scoată lucrurile din maşină. Cum aveau tendinţa să scotocească prin ele, Bess rosti cuvântul magic „echipaj” şi le lăsară să treacă.

În timp ce străbăteau pasarela, Cris avu impresia că era observată. Ridică ochii. Erau peste douăzeci de persoane rezemate cu coatele de balustradă, dar niciuna nu privea în direcţia lor. În clipa în care ajunse pe punte, o voce o interpelă.

— Nu ştiam că persoanele care organizează programe la bord au salarii atât de mari. Medicul era rezemat cu spatele de un perete. Cu braţele încrucişate, o privea zâmbind.

— Mă voi transfera de la serviciul medical la serviciul de

primire.

— Din nefericire, nu toate astea sunt ale mele. Sunt premiile balului de trecere a ecuatorului.

— Totul este bine şi frumos, dar nu pot admite ca una din pacientele mele să care obiecte atât de grele. Lasă-mă să te ajut. De fapt, ce-ţi face braţul? N-ai mai trecut să mă vezi.

— Este foarte bine. Nu este cazul să te deranjezi, mă pot descurca.

În clipa în care spuse asta, Cristie făcu o mişcare pentru a evita ca el să-i atingă lucrurile. Nu-şi dorea niciun ajutor. Gestul său declanşă catastrofa. Un pachet, cocoţat în vârful vrafului pe care-l căra, începu să alunece şi, înainte ca ea să poată face vreun gest, se strivi de podea. Aparţinea lui Paul. Era o mică pungă din hârtie albă.

Cristie făcu un efort disperat pentru a încerca să amortizeze căderea, dar nu reuşi. Punga se sparse. În faţa ochilor săi îngroziţi, pe duşumea se răspândeau şase ceasuri de aur.

Doctorul se aplecă şi începu să le adune în tăcere. Cu ajutorul hârtiei rupte, făcu un pachet grosolan. Apoi îl puse deasupra celor pe care tânăra fată le ţinea în braţe.

— Nu ştiam că pasagerii sunt atât de bine trataţi.

Vocea era glacială.

Capitolul 7

Se înnoptase când contesa şi nepotul său se întoarseră la bord. Erau ore de când Cristie, rezemată cu coatele de balustradă, îl aştepta pe Paul.

Soarele enorm şi roşu dispăruse de mult în spatele munţilor. Nenumărate stele străluceau pe cer, aruncând peste insulă o lumină spectrală. Luminile oraşului, ferestre, firme, felinare de stradă, se reflectau în apele portului. Doar munţii care se conturau pe firmament, erau întunecaţi.

Lumânarea culoarelor îi permise să-şi privească ceasul. Aproape zece. Putea vedea pe dig, pasageri care se grăbeau. Era stânjenită şi nu înceta să repete aceeaşi frază. Cea pe care i-o spusese doctorului Lindsay când căzuse pachetul.

— Trebuie să existe o explicaţie. Acesta îi adresă o privire stranie.

— Crezi? Poate vei fi amabilă să mi-o dai şi mie, într-o zi. Fără să mai adauge o vorbă, o lăsase acolo cu gura căscată.

Plecase fără să aştepte ca ea să-i poată răspunde.

Cristie nu-i spusese nimic lui Bess. Nu din lipsă de încredere, ci pentru a evita să vadă în ochii ei, confirmarea bănuielilor sale. În plus, cu siguranţă Bess ar fi insistat să vorbească despre asta cu şeful şi era ultimul lucru pe care tânăra fată îl voia. Voia mai întâi să se explice cu Paul.

Îi ceruse aşadar stewardului să-i deschidă uşa apartamentului lor şi lăsase acolo cumpărăturile. Pusese într-un plic pentru Paul: „Îmi pare rău, mi-a căzut punga albă. Am refăcut pachetul cât mai bine posibil. Sper că ceasurile nu s-au stricat. Te aştept la întoarcere, pe puntea A”.

De atunci, nu se mişcase de acolo şi nerăbdarea nu înceta să-i sporească.

Nu-i văzu urcând la bord. Nu-l auzi nici când se apropie. Brusc, el fu acolo, cu mâna pusă pe braţul său.

— Cristie dragă, tocmai am găsit scrisoarea ta şi am venit imediat. Tânăra fată era atât de neliniştită, încât nu observă familiaritatea sa. Se aştepta ca Paul să fie jenat, poate tulburat. Nu era deloc. Cristie avu impresia, şi asta o înfurie, că aproape aştepta scuzele sale.

— Îmi dau seama că totul trebuie să ţi se pară ciudat, dar explicaţia este foarte simplă.

— Sunt încântată să te aud spunând asta, răspunse ea glacial.

— A fost o greşeală undeva, dar te asigur că nu m-am gândit nicio clipă că este vina ta.

Asta era culmea!

— Ştiu foarte bine că n-am niciun amestec în această întâmplare!

— Şi eu ştiu. Acest gen de lucruri se întâmplă tot timpul în Tenerife. Spaniolii ăştia sunt mai răi decât noi, italienii! Ca să nu spunem decât asta!

— Îmi pare rău, dar nu văd legătura.

— Eu o văd. Eşti neliniştită pentru că ţi-a căzut pachetul mătuşii şi pentru că el conţinea şase ceasuri.

— Mai ales pentru că avea acele ceasuri.

— În sfârşit, crezi că mătuşa, deşi este puţin excentrică, s-ar încurca având şase ceasuri de aur? Ce-ar face cu ele? O vezi purtând la mână şase ceasuri identice? Nu, desigur! Explicaţia este atât de simplă încât ai să râzi.

Cristie îl asigură că nu dorea deloc să râdă. După privirea pe care i-o aruncase doctorul Lindsay, era sigură că-i va trebui mult să se familiarizeze cu acelaşi zâmbet.

— Ştii, curând va fi aniversarea mătuşii. Ţi-am spus că intenţionam să-i fac un cadou frumos.

— Ştiu, şase ceasuri elveţiene, împodobite cu diamante!

— Nu, răutăcioasă Cristie. Un simplu ac din aur, cu iniţialele sale. Îi plac lucrurile simple şi de bun-gust. Nu voiam să remarce cadoul meu înainte de ziua sărbătoririi. O surpriză trebuie să rămână o surpriză, nu-i aşa? I-am cerut proprietarului magazinului să facă un pachet discret şi

vânzătorul lui mi l-a strecurat în buzunar în clipa în care plecam. Nu ştiu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut. Din nefericire, bietul idiot a greşit. Mi-a dat un alt pachet. Acum am pachetul bun. Priveşte, sunt identice.

Îi arătă o pungă mică, întru totul asemănătoare cu cea care-i căzuse ei.

— Îl deschid şi ce văd? Cadoul pe care l-am destinat mătuşii. Cristie nu era deloc convinsă.

— Dar cum ai observat greşeala?

O privi cu mare milă. Cu acelaşi aer pe care îl ia probabil câştigătorul Premiului Nobel, conversând cu prostul satului.

— Celălalt client, cel cu ceasurile, este cel care a observat! Când şi-a deschis pachetul şi a găsit acest ac mic, s-a întors la prăvălie şi a făcut un scandal îngrozitor. Este un pasager de pe pachebotul german pe care-l poţi vedea la capătul cheiului. A întors magazinul cu susul în jos, i-a făcut escroci, a spus că le eram complice şi că eram necinstit. Ceea ce ai gândit şi tu.

Cristie încercă stângaci să protesteze.

— Nu te apăra, ai gândit-o

— Te asigur că în adâncul inimii mele credeam că există o explicaţie logică.

Îşi spuse în sinea sa că era o mincinoasă. Avusese mai mult decât bănuieli. Dar nu voia să-l ofenseze mărturisindu-i.

— Şi acum? Eşti complet liniştită?

— Desigur. Cum ai făcut pentru a înapoia ceasurile?

— Tânărul idiot ne aştepta jos, lângă pasarelă. Avea punga mea în mână. M-am dus în camera mea şi l-am găsit pe celălalt, pe care l-am înapoiat cu un bilet de scuze.

— De ce să te scuzi? N-aveai niciun amestec!

— Din cauza acelui ceas distrus. Trebuia să propun să plătesc stricăciunile.

— Oh! Dumnezeule! Unul din ceasuri era stricat?

Paul părea foarte jenat că lăsase să-i scape această păţanie.

— Nu-i nimic, îl cunosc foarte bine pe bijutier. Va aştepta să trec pe acolo.

— Dar Paul, ceasurile acestea trebuie să coste o avere. Îmi reproşez enorm că am fost atât de neîndemânatică!

— Nu-i nimic, ţi-am spus. Câteva pietre de înlocuit, puţină şlefuire. Mai nimic. Am din plin mijloace să fac faţă acestei mici cheltuieli.

Cristie nu ştia ce să spună. Îi era ruşine că se îndoise de el. Dacă exista o calitate pe care o aprecia mai mult decât orice, asta era loialitatea. Îşi reproşa că-i lipsise faţă de Paul. Prietenia sa îi era preţioasă. Cum să se facă iertată? îi purta pică doctorului Lindsay. Era sigură că dacă pachetul s-ar fi desfăcut în camera ei, n-ar fi fost atât de neliniştită. Privirea suspicioasă a medicului fusese cea care o făcuse să-şi imagineze toate aceste lucruri. Cum îi plăcea la fel de mult sinceritatea ca şi loialitatea, se hotărî să-i spună totul lui Paul.

— Îmi pare rău, Paul. Sunt într-adevăr dezolată. Mai întâi că am stricat un ceas, deoarece este în întregime vina mea. Apoi de ceea ce mi-am imaginat, de ce am crezut despre tine.

Bărbatul rămase un timp tăcut. Cristie îl simţi extrem de încordat. În cele din urmă, Paul îi puse mâna pe umăr, o făcu să se întoarcă şi o privi drept în ochi.

— Eram sigur. Te-ai îndoit de mine. Nu ştiu ce ţi-ai imaginat, cu siguranţă că le-am furat.

— Nu, în niciun caz. Dar am crezut că faci contrabandă. Am crezut că te-ai folosit de mine pentru a face să ajungă aceste bijuterii la bord.

Paul părea teribil de ofensat şi necăjit în acelaşi timp.

O privea cu un aer de reproş, care o punea în încurcătură. Se mustra pentru sinceritate.

Bărbatul se scutură ca pentru a ieşi dintr-un vis urât, apoi începu brusc să râdă.

— Eşti o fermecătoare aiurită. Romantismul îţi va juca un renghi într-una din aceste zile. Cred că ai citit prea multe

poveşti cu corsari şi comori ascunse. Aş adăuga că nu eşti foarte bună judecătoare a caracterului prietenilor tăi. În sfârşit, pentru a încheia, cred că eşti cea mai frumoasă şi cea mai adorabilă tânără fată pe care am întâlnit-o vreodată. Cred de asemenea că în adâncul fiinţei mele te iubesc.

Uneori, când auzi anumite cuvinte, ţi se pare de neimaginat să-ţi fie adresate. Când înţelegi în sfârşit, ai vrea să le păstrezi mereu, să le dezmierzi ca pe nişte fiinţe dragi. Acesta era sentimentul pe care-l avea Cristie.

Era tristă şi în acelaşi timp fericită. Tristă, pentru că nu-l iubea destul de mult pe Paul. Fericită, pentru că o iubea el. Înainte de a-şi da seama, bărbatul o sărută tandru. Îi murmură mici fraze în italiană. Dacă nu înţelese cuvintele, le înţelese foarte bine sensul. Apoi în engleză:

— Cristie, Cristie dragă, te iubesc atât de mult, îmi lipseşti. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Şi cum o simţi încordându-se în braţele sale, adăugă:

— Nu-mi răspunde acum, vom vorbi mai târziu.

Sirena lui Pallas răsună deasupra lor. Ecoul său se transmise până la pantele muntelui. Simţiră puntea tremurând sub picioarele lor. Spaţiul care despărţea nava de chei se mărea.

Când pachebotul ieşi din radă şi se avântă spre ocean, erau încă strâns îmbrăţişaţi.

Fericirea este un lucru fragil. Într-o clipă eşti la apogeu şi în următoarea eşti în pasă proastă. Ca şi când un vânt furios a luat totul în trecerea sa.

Ajunsă în cabina sa, Cristie trebui să simtă asta. Era încă sub farmecul declaraţiei lui Paul, când găsi o notă de serviciu de la doctor. Fu ca şi când primi un duş ca gheaţa. Gata cu poezia.

Nu era totuşi decât un bilet banal care-i ordona să se prezinte a doua zi dimineaţă la infirmerie. Nota explica faptul că, urmare a accidentului său, era necesar să fie din nou examinată. Ştia perfect că Lindsay nu făcea decât să

urmeze procedura normală. Ar fi fost aceeaşi pentru oricare membru al echipajului. Totuşi, mâinile începură să-i tremure.

Petrecu un timp sucind şi răsucind scrisoarea, căutând fiecărui cuvânt o semnificaţie ascunsă. Nu ştia de ce, dar simţea o ameninţare din fiecare frază.

Se dezbrăcă, se culcă şi încercă fără rezultat să doarmă. Din pat, putea vedea stelele care proiectau în cabină o lumină alburie. O mulţime de zgomote mici îi reţineau atenţia. Nava părea să trăiască. Fremăta uşor. Incapabilă să doarmă, încercă să regăsească atmosfera serii. În zadar. Nu înceta să se gândească la ziua următoare. Ştia că, tratând-o sau nu, doctorul Lindsay va profita de vizita sa pentru a o întreba despre întâmplarea cu ceasurile. Convingerea sa despre nevinovăţia lui Paul era încă prea fragilă pentru a se bucura de ea. În tot cazul, hotărî că loialitatea faţă de Paul îi interzicea să vorbească oricui despre asta.

Pentru ea, incidentul era închis.

În ciuda eforturilor sale, Cristie nu reuşi să doarmă. Paul, doctorul şi ceasurile erau într-o sarabandă infernală în mintea ei. În cele din urmă aţipi puţin, dar un coşmar veni s-o chinuiască. În vis, era urmărită de Paul. Cu faţa acoperită de o mască, o urmărea pe culoare înguste şi pustii. Doctorul Lindsay era după el. Ea încuiase bine toate uşile, dar acestea nu-i rezistaseră lui Paul, care câştiga teren. Era gata să o prindă, când se trezi ţipând.

— Este ora şapte, domnişoară.

Stewardul aşează ziarul şi ceaiul. Impasibil, părea să găsească foarte firesc ca tânăra fată să se trezească strigând numele medicului de bord.

— Este foarte frumos. Un timp de vis pentru gala de natație. Lui Cris nu-i păsa de cursele de după-amiază. Nu dorea deloc să facă pe arbitrul. O aştepta o altă încercare, care n-o încânta câtuşi de puţin.

Întârzie o clipă în cabină, apoi urcă pe punte. Aceasta era pustie. Prea agitată pentru a se duce în sufragerie,

deoarece n-ar fi avut nicio şansă să ia micul dejun, atât era de nervoasă, începu să se plimbe. Marea era de asemenea pustie. Niciun vapor la orizont, niciun delfin, nimic. În unele zile, pâlcuri de delfini urmăriseră nava ore întregi. Mergeau, sărind prin valuri, exact pe direcţia lui *Pallas*. Când oboseau să-i urmărească, se îndepărtau cu o viteză extraordinară.

În cele din urmă, ştiind bine că era încă prea devreme, se duse la infirmerie. Sala de aşteptare era goală. Se aşeză pe un scaun, neglijând un fotoliu care îi întindea braţele şi încercă în zadar să citească o revistă care zăcea pe masă. Nu mai putea să aştepte şi era pe punctul să plece, când îşi făcu apariţia infirmiera.

— Doctorul soseşte imediat. Ce-ţi face braţul?

— Bine, mulţumesc.

Trudy Regan era, ca de obicei, proaspătă şi roz. Părul blond îi ieşea discret de sub bonetă şi forma o aureolă admirabilă feţei sale. Cu tenul de culoare deschisă şi ochii albaştri, semăna cu o păpuşă de porţelan. Trecu în cealaltă încăpere, rămase câteva clipe acolo şi se întoarse cu un teanc de dosare.

— Doctorul te va primi imediat. Dacă vrei să intri. O însoţi pe Cristie până la uşă şi anunţă.

— Domnişoara Cummings, domnule.

Lindsay era aşezat în spatele mesei. O primi pe Cristie într-un mod cu totul impersonal. Cu siguranţă, acelaşi pe care-l rezerva şi celorlalţi pacienţi, mai puţin zâmbetul.

— Mulţumesc. Nu cred că voi avea nevoie de tine, domnişoară Regan. Nu-i mare lucru de făcut. În acest timp, vei putea pregăti consultaţiile. Bună ziua, domnişoară Cummings, ia loc.

Cristi o privi pe tânăra femeie ieşind. De data aceasta, şi-ar fi dorit să rămână. Era sigură că solidaritatea feminină intervenind, ar fi putut conta pe ea în discuţia care urma. Orice, mai degrabă decât să se afle singură cu doctorul. Acesta începu pe un ton întru totul profesional.

— Bun, să vedem braţul.

Apropie un scaun de al său şi începu să desfacă bandajul. Feţele le erau atât de aproape, încât, jenată, Cristie plecă privirea. Putu vedea mâinile care-i pipăiau cicatricea. Bunica sa spunea mereu că poţi judeca pe cineva după aspectul mâinilor. I-ar fi plăcut cele ale doctorului. Mari, bronzate de soare, erau puternice şi în acelaşi timp blânde.

În timp ce-i scotea copcile, Cristie ridică ochii şi-l observă pe ascuns. Avea ochii albaştri-cenuşii, aproape la fel de limpezi că ai săi. Când medicul înălţă capul, ea privi repede în altă parte.

— Într-adevăr, totul pare să meargă foarte bine. Plaga s-a închis perfect. Îţi voi pune un mic pansament, pe care îl vei putea scoate în câteva zile.

Se duse să ia panglica de leucoplast şi pansamentul pe care începu să-l taie.

— Şi glezna? Cum se comportă acum? Cristie ridică piciorul şi mişcă articulaţia.

— Perfect. A ajuns la dimensiunile normale.

— Ai avut mult noroc. În puţin timp, cicatricea va dispărea. Nu va mai fi nici urmă de accident.

Se întoarse la birou şi scrise câteva cuvinte pe o fişă.

— Iată o afacere terminată în mod fericit. Acum, să trecem la alt subiect.

Iată-ne aici, se gândi Cristie. N-a uitat. Hotărî să nu spună nimic şi să vadă unde bate.

— Mă preocupă acea întâmplare cu ceasurile. Atunci, mi-ai spus că există cu siguranţă o explicaţie. Aştept această explicaţie.

Cristie inspiră profund şi exclamă:

— Îmi pare rău, doctore Lindsay, dar nu cred că această treabă te priveşte câtuşi de puţin.

— Mă priveşte mai mult decât crezi.

Vocea sa avea conotaţii glaciale.

— Orice ofiţer, de pe orice navă, este răspunzător faţă de regulile proprii ale acelei nave şi mai ales faţă de legile pavilionului său. Aveam dreptul şi datoria să te întreb ce

era cu acele ceasuri la bord. Astăzi, este încă aceeaşi situaţie. Dacă nu m-am dus direct la căpitan, este doar pentru a te face să beneficiezi de un răgaz care să-ţi permită să-ţi vii în fire. Părea să ai nevoie de el. Voiam să-ţi las într-un fel şi avantajul de a te îndoi.

— Dar nu există îndoială! Toată această poveste este foarte simplă. Întru totul plauzibilă.

— În acest caz, îndrăznesc să sper că-mi vei da câteva lămuriri.

— Nu pot.

— Vrei să spui că nu vrei.

— Nu, chiar nu pot.

— Pentru că este vorba de un secret al altcuiva?

— Nu!

— Cu siguranţă, ţi s-a cerut să nu vorbeşti despre asta.

— Nu.

— În acest caz, singura concluzie posibilă este că nu crezi ce ţi s-a povestit. Scuza este atât de slabă, încât îţi este ruşine s-o spui.

— Ba da, o cred!

Medicul zâmbi, ea se dăduse de gol. În faţa lui se simţea neputincioasă.

O adusese acolo unde voia el. Totuşi nu recunoştea această înfrângere. Medicul o privi cu un aer triumfător.

— Eram sigur, altcineva este în spatele acestor lucruri.

— Te asigur că nu.

— N-ai să-mi spui numele său, dar cred că este destul de uşor de ghicit. Binevoieşte să-i spui domnului Vansini că dacă nu pune înainte de prânz acele ceasuri pe biroul comisarului, mă voi vedea obligat să vorbesc despre asta căpitanului.

Cristie era disperată.

— Dar nu poate! Nu le mai are! Cum le-ar putea duce? Oh, cu atât mai rău! Acum am spus prea mult. Mai bine îţi spun tot.

— În sfârşit!

— Este vorba de o greşeală. Magazinul a greşit pachetul în clipa livrării.

— Ei şi?

— Ceasurile au fost înapoiate proprietarului. El mi-a spus. Aşa că nu le poate arăta şefului.

— Şi crezi povestea asta?

— Desigur! Iar pentru mine, incidentul este închis.

— Pentru mine nu. Suntem înşelaţi.

Rămase un timp tăcut. O observa, încercând să-şi facă o părere. În cazul în care Cristie l-ar fi cunoscut mai bine, şi-ar fi dat seama că nu există nicio animozitate în privirea sa, ci doar milă. O întrebă blând:

— De ce ai atât de multă încredere în el? Am impresia că te domină. În ce fel?

Cristie îşi simţi inima topindu-se. Era gata să-i vorbească despre îndoielile sale, despre aşteptarea pe punte. Dar nu reuşi. Îi fusese destul de neloială lui Paul, nu-l va trăda. Ar fi dorit să-l facă să-i împărtăşească încrederea. Dar era sigură că avea atât de multă încredere în Paul? Dacă ea se îndoia, de ce altcineva şi mai ales bărbatul pe care-l avea în faţă, nu s-ar îndoi? Ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică.

— Îmi pare rău, doctore Lindsay, nu pot şi nici nu vreau să discut despre domnul Vansini. Da, mă domină. Dar nu este vorba de complotul tainic pe care ţi-l imaginezi. Sunt foarte fericită. Paul m-a cerut de soţie.

Lindsay deveni alb ca varul, Cristie îl privi, neîncrezătoare. Se întoarse şi ieşi în fugă.

***

În acea dimineaţă, domnul Faversham ţinea toată masa cincizeci şi trei cu sufletul la gură.

— Vom pătrunde în zona de joasă presiune, celebrul Pot au Noir. Un loc complet imprevizibil. O furtună formidabilă poate fi urmată de un calm plictisitor, care va dura zile întregi. În perioada marinei cu pânze, navigatorii se temeau

de acest loc mai mult decât de oricare altul.

Mâncă o felie de grepfrut. Chiar şi chelnerul se oprise pentru a-l asculta. De când câştigase titlul foarte invidiat de Domnul Ştie-Tot, era vedeta mesei. Domni serioşi veneau să-i ceară părerea când disputau o partidă de „scrabble”. Devenise un fel de dicţionar de bord.

Doctorul Lindsay, care era totuşi zgârcit cu complimentele, şi nu se amesteca decât rareori printre pasageri, rămase o clipă în

spatele său pentru a-l asculta. Sosind, îi aruncase o privire rapidă lui Cristi.

— Vânt şi plin de electricitate. Deocamdată cerul este străbătut de furtuni uscate. Fulgere, tunete, dar fără nori şi nici măcar o ploaie. Înstrumentele avioanelor sunt dereglate. Este o parte a lumii puţin cunoscută şi foarte stranie.

Doamna Campbell-Brown recunoscu că încă de dimineaţă simţea toate aceste lucruri. Avea impresia că merge pe o pernă de aer. Că este prezentă şi absentă în acelaşi timp. Că se afla în altă parte.

Cristie încuviinţă cu seriozitate. De la ultima întrevedere cu doctorul, îşi pierduse somnul şi tresărea la cel mai mic zgomot. Avea impresia că se deplasa la douăzeci de centimetri de sol. Din nefericire, răul său nu venea de la poziţia geografică a navei. Nu era provocat de electricitatea înconjurătoare. Răul său era viu şi o privea pe ascuns, în timp ce se prefăcea că urmăreşte conversaţia. Îl ura, dar ura sa semăna atât de tare cu dragostea, încât uneori se întreba dacă cele câteva sărutări pe care le schimbase cu Paul aveau vreo semnificţie.

Îl plăcea pe Paul, de asta era sigură. Nu-l plăcea pe Lindsay, dar de asta nu era sigură. Citise undeva că atunci când iubeşti cu adevărat, crezi că vezi fiinţa iubită peste tot. Ea nu-l vedea pe Paul decât când erau împreună. În schimb, doctorul devenise obsesia sa. Cristie îl vedea, sau

credea că-l vede peste tot, la orice oră din zi şi din noapte. Mai ales noaptea, deoarece îi devenise însoţitor în toate visurile.

La început, se temuse că o va denunţa căpitanului.

Trebuia să admită repede că n-o făcuse. Asta nu din consideraţie pentru Paul, ci ceva dintre ei îl împiedicase să acţioneze. În plus, dezvăluindu-i cererea în căsătorie, ea îl dezarmase complet. Nu va spune nimic. Singura sa teamă era de a-l vedea pe Lindsay anunţându-l pe Paul că era la curent cu logodna lor.

A doua zi după înfruntarea ei cu medicul, în timp ce se plimbau pe punte, Paul o întrebase dacă-l iubea. O făcuse cu patima sa obişnuită şi puţin speriat, iar ea ezitase o clipă înainte de a răspunde.

— Sunt stupid, am promis că nu mai vorbim despre asta, să aşteptăm decizia ta. Încă nu ştii, nu-i aşa?

— Nu este asta. Totul s-a întâmplat atât de repede.

— Sărmana mea iubită! înţeleg. Dar nu te îngrijora, avem tot timpul.

Spusese asta puţin prea repede. Cristie îl privi, curioasă de ce va urma.

— M-am gândit mult la această problemă. Ar fi mai bine să-mi dai răspunsul la sfârşitul croazierei. Până atunci, nu vom vorbi cu nimeni. Nici cu mătuşa, nici cu prietena ta Bess. Va fi secretul nostru. Dacă-mi vei spune da şi ştiu că o vei face, vom anunţa în ultima seară, la balul de adio. O sărută cu gentileţe.

— Secretul nostru, micuţă Cris, să nu vorbeşti cu nimeni. Promiţi?

— Promit.

Era atât de ocupată să-şi alunge din minte bănuielile pe care le semănase Lindsay. Încât promise, uitând complet că medicul era la curent.

Absorbită în gânduri, Cristie pierduse şirul micii

conferinţe pe care le-o ţinea domnul Faversham. Îşi dădu seama că acesta tăcuse şi o privea. Toată masa avea ochii aţintiţi asupra ei. Roşi puternic.

— Visezi, draga mea. Tocmai îţi spuneam că vom avea o vreme minunată în această după-amiază, la trecerea ecuatorului.

Cristie bâigui ceva şi, scuzându-se, părăsi masa. După plecarea sa, domnul Faversham îşi reluă calm expunerea pe probleme de meteorologie în Atlantic. Diana, care n-avea, asemenea lui Cris, o scuză pentru a părăsi masa, căscă discret.

Tânăra fată se duse să se refugieze în cabina sa, pentru a plânge pe săturate. N-avea ce sărbători. Era nefericită.

***

Regele mării era aşteptat la bord la ora două. Fu punctual, aproape la minut. Pasagerii erau îngrămădiţi în jurul piscinei. Cei care ar fi putut să-şi atragă mânia sa, îşi luară precauţia de a veni în costum de baie. Cei mici erau extrem de agitaţi şi Bess de-abia reuşea să-i stăpânească. Chiar şi adolescenţii fuseseră cuprinşi de febra sosirii lui Neptun. Alături de Cristie, a cărei durere de-abia se calmase, Diana Campbell-Brown nu stătea locului. Nu înceta să ţopăie şi să ofteze. Cris se auzi întrebându-se pentru a suta oară dacă vor avea loc tratamente dure.

În difuzor se auzi o voce:

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte ofiţerul de cart.

Tocmai am fost interpelaţi, la tribord înainte, de o ciudată creatură marină. Acest bătrân venerabil doreşte să ştie ce facem în apele sale. Ne-a ordonat să oprim maşinile, ordin pe care l-am ascultat. Va urca la bord cu gărzile sale.

Un fel de tron fusese instalat lângă trambulină. Toate pavilioanele fluturau vesel în vânt. Cristie îl căută din ochi pe Paul, dar nu-l văzu nicăieri. Probabil considera această distracţie puerilă. Arăta mai mult a chermeză decât a

croazieră de lux, dar de la cel mai mic la cel mai mare, toţi pasagerii păreau încordaţi.

Se auzi un sunet lung de sirenă. Se făcu linişte. Şi brusc, începu vacarmul. Balustrada de la tribord fu luată cu asalt de o ceată de gardieni de operetă, cu feţele mânjite excesiv în roşu-aprins. Erau urmaţi de un crainic într-o vestă roşie cu mâneci, în spatele căreia era prins un peşte enorm din carton. Bărbatul pretindea că nu ţine seama de nimic şi lua un aer furios îndată ce se râdea la el. Cris îl recunoscu pe unul dintre ofiţerii americani. Fusese ales pentru vocea sa de stentor. Trei dintre gardieni se aruncară în piscină, în aplauzele mulţimii. În ceea ce va urma, ei nu aveau decât rolul de a-i împiedica pe oameni să înghită apă.

În sfârşit, însuşi zeul Neptun îşi făcu apariţia. Îmbrăcat într-un costum de baie retro, purta o imensă coroană de carton, ridicată strâmb peste peruca mare şi albă. Diverse crustacee artificiale îi împodobeau barba lungă. Luă loc pe tron.

— Îl recunoşti? o întrebă Bess pe Cristie.

Dimensiunea sa şi mai ales cea a picioarelor, nu te putea înşela asupra identităţii sale. Pentru a-i face plăcere lui Bess, Cris pretinse că nu

— Este şeful! Este pur şi simplu fantastic! Dacă nu ţi-aş fi spus, ai mai căuta încă.

Cu vocea sa groasă, crainicul ceru linişte.

— Oare care va fi prima victimă luată cu forţa?

Spre marea bucurie a lui Bess, gărzile se repeziră în urmărirea tânărului Jonathan Archdale.

Acesta încercă să fugă, dar înconjurat din toate părţile, fu curând în mâinile călăilor săi.

Bess bătea din palme şi Cris fu sigură că ea îl ajutase puţin pe şef în alcătuirea listei victimelor. Crainicul îi citi micii pramatii o listă lungă de fapte rele care i se reproşau. Apoi însuşi zeul mării dădu sentinţa.

— Să fie bărbierit şi scufundat de trei ori în valuri.

Aşa se făcu. Unul dintre gardieni, înarmat cu un pămătuf

de bărbierit uriaş, îl unse pe Jonathan cu cremă de ras. Aceasta fu îndepărtată apoi cu un imens aparat de ras din lemn.

După aceea, fu scufundat de trei ori în piscină, de unde ieşi triumfător.

Urmară alte victime, mari şi mici…

Unii se zbăteau furioşi, spre marea bucurie a spectatorilor, alţii se lăsau târâţi fără să protesteze. Veni în sfârşit rândul Dianei. Ştiindu-i dorinţa de a fi printre aleşi, Cristie făcu în aşa fel încât să nu fie urmărită imediat, pentru ca să adauge plăcerea aşteptării la cea a farsei.

Diana se apără ca o diavoliţă, aruncând mai mulţi gardieni în apă. În sfârşit, condamnarea fu dată, şase scufundări pe care le făcu, radiind de fericire. Brian, fotograful, făcu câteva poze frumoase la ieşirea sa. Ca de obicei, nu încetă să ia instantanee de la evenimentele de la bord. Unele dintre victime nu erau în costum de baie, dar niciuna nu protestase atâta timp cât atmosfera serbării îndemna la indulgenţă.

După un timp, gărzile se îndreptară spre un colţ al piscinei şi se întoarseră cu un bărbat care se zbătea fără convingere. Era Paul. Era îmbrăcat impecabil şi Cristie simţi că era extrem de furios, dar că încerca să inducă în eroare. Când grupul trecu prin faţa ei, îl auzi murmurând.

— Este de un ridicol jalnic. Bess privea scena cu curiozitate.

— Ce va face, după părerea ta?

— Fără îndoială, nimic.

Este un gentleman şi cu siguranţă n-ar vrea să strice după-amiaza celorlalţi.

— Pare furios.

— Probabil că este, dar caută să n-o prea arate.

Pentru prima dată, această uşurinţă pe care o avea de a se preface, o irita extraordinar. Îi reproşa că nu se poate amuza sincer, ca ceilalţi.

Crainicul citi sentinţa cu vocea foarte tare, i se păru

tinerei fete. Se simţi roşind. Bess se agita ca o tânără fecioară care va fi oferită ca sacrificiu zeilor.

— Este atât de romantic, murmură ea.

Crima de care era acuzat Paul era următoarea: acordase mai mult interes decât era potrivit, unei tinere frumuseţi brunete cu ochi de culoare deschisă.

În timp ce era stropit cu spumă, Cristie îl văzu că privea asistenţa cu dezgust. O privi o clipă şi nici atunci expresia nu i se schimbă. Brusc, tânăra fată se înfioră.

Tocmai i se deschiseseră ochii. Paul nu era decât minciună, escrocherie, prefăcătorie.

Nu putu suporta să vadă mai mult şi, croindu-şi cu greu drum prin mulţime, fugi ruşinată.

Capitolul 8

Şi ochii lui Paul trebuie să se fi deschis, deoarece de trei zile o evita pe tânăra fată.

Bunica lui Cris avea obiceiul să spună că nu întotdeauna lucrurile cele mai importante sunt cele care aduc cele mai mari schimbări în viaţă. Uneori este o decizie luată cu uşurinţă. Unul din acele lucruri care se fac aproape automat, ca de a urca în tren în loc să ia autobuzul sau să meargă să se plimbe într-o zi ploioasă…

Cu Paul, indispoziţia se concretiză când aflase că tânăra fată va fi de serviciu la escala din Casablanca.

Deseori la sfârşitul croazierei, pasagerii se plictiseau să coboare pe uscat. La prima escală, se reped toţi în prăvălii şi se întorc târziu, epuizaţi de mers şi de soare.

La a doua, este oarecum acelaşi lucru, dar entuziasmul este mai scăzut. Începând de aici, iese la suprafaţă, mai ales printre oamenii mai în vârstă, dorinţa de a rămâne liniştiţi la bord, să profite de calm şi soare.

Aşa că, mai mult de cincizeci de pasageri se hotărâră să nu coboare la Casablanca şi şeful îi ceruse lui Cristie să rămână la bord, pentru ca ei să nu se simtă abandonaţi. Când îi explică lui Paul, acesta nu păru să aprecieze deloc.

— Îmi vei face plăcerea să-i ceri acestui tip, acestui comisar, să te înlocuiască imediat. N-are decât să-i ceară prietenei tale Bess să preia răspunderea. Va fi suficient să pretinzi că eşti obligată să mă însoţeşti.

Cris nu-i înţelegea furia. Încercă să-l calmeze, dar nu reuşi. Voia neapărat ca ea să se ducă să-l vadă pe şef.

— Îmi supraestimezi influenţa asupra lui, nu va accepta niciodată. Paul o privi în acelaşi mod ca în ziua trecerii ecuatorului. O strâmbătură dezagreabilă îi deformă gura.

— Serios?

— Ştii foarte bine că dacă mi-a cerut să rămân, este pentru că asta face parte din atribuţiile mele. Şeful ţine morţiş la regulament şi nu se va lăsa înduplecat.

— Aşadar, nu vrei să-ţi schimbi tura cu Bess, nici măcar pentru mine?

— Nu pot.

Cristie nu-i înţelegea insistenţa. Discuţia aceasta devenea foarte neplăcută. Începea să se enerveze.

— Crezi că rămân la bord de plăcere?

— Ascultă, Cristie, am organizat totul. Ţin mai mult decât la orice să mă însoţeşti lunea viitoare.

Tânăra fată nu ştiu ce să răspundă. De fapt, nu-şi dorea deloc să viziteze oraşul cu Paul. Prea multe lucruri se schimbaseră în trei zile. Nu mai era sigură de ataşamentul său pentru el. Părea mult prea dornic s-o vadă însoţindu-l. O bănuială începu să apară.

— Îmi pare rău, Paul, dar…

— Te previn, dacă nu vii, voi fi foarte supărat.

Era roşu de mânie. Buzele nu-i erau decât o linie pe faţă. Cum Cristie nu spunea nimic, se întoarse şi plecă în grabă.

Bănuiala se transformase în certitudine. Paul voia să-l însoţească într-un scop precis, care nu avea nimic de-a face cu ei. Era ceva în spatele insistenţei sale, ceea ce începuse să bănuiască. Îl privi îndepărtându-se şi nu făcu niciun gest pentru a-l reţine.

În zilele următoare, Cristie nu avu ocazia să-l vadă pe Paul. Fusese foarte prinsă, prea ocupată pentru a se mai gândi la incident, sau pentru a încerca să-şi analizeze sentimentele pentru el.

Cea mai mare parte a pasagerilor se cunoşteau foarte bine acum, şi în fiecare seară erau numeroase petreceri private la organizarea cărora ea ajuta. Orice pretext era bun. Aniversări, înmânări de premii, apartenenţa la acelaşi club. Trebuia să facă neîncetat adevărate performanţe pentru a găsi un loc liber, care să poată conveni. Unele seri erau o adevărată bătaie de cap. Pallas Atena nu era extensibilă după dorinţă şi trebuia să mulţumească totuşi pe toată lumea. Trebuia să participe la această recepţie, să treacă de la una la alta, pentru a nu jigni pe nimeni. Şi mai

important, era obligată să facă faţă, să fie amabilă, să danseze, să converseze.

Prinsă în acest vârtej, dacă nu avea timp să se gândească, Cristie avea timp din belşug să sufere. Cu fiecare zi care trecea, descoperea că dragostea era un lucru dificil. Acum mult timp, sosind la bord, îşi imagina că dragostea era o experienţă liniştită şi fericită, inofensivă. Câteva flori, câteva complimente, câteva sărutări sub cerul înstelat. Ceva de genul a ce se întâmplase la început cu Paul. Nu-şi imaginase niciodată că poate aduce atâtea suferinţe.

Se întrebă, oare cum putuse simţi toate simptomele dragostei cele mai profunde şi să nu iubească persoana de care se presupunea că se îndrăgostise? Şi când te gândeşti la faptul că-şi simţea inima oscilând între doi bărbaţi atât de diferiţi. Pe de-o parte, era acea dragoste pe care nu şi-o mai dorea, Paul. De cealaltă, era o pasiune imposibilă, doctorul Lindsay.

Încercă să-şi deschidă inima lui Bess. Erau aşezate pe o scândură în sala de bal, dând un ultim retuş confecţionării decorului balului costumat.

— Îl iubeşti pe şef?

Bess o privi cu compasiune, în felul în care îl privea uneori pe tânărul Jonathan.

— Există oameni care chiar pun întrebări idioate. Toată lumea îl iubeşte pe şef!

— Desigur! Dar nu toată lumea îl iubeşte ca tine. Voiam să ştiu doar dacă ai fi la fel de îndrăgostită de el dacă nu ţi-ar plăcea personajul.

— Nici măcar nu se pune problema. Dar înţeleg ce vrei să spui. O atracţie pentru cineva de care nu eşti îndrăgostită.

— Cam aşa.

— Nu m-am gândit niciodată la această problemă. Cred că totul depinde de persoana pe care o iubeşti şi de profunzimea sentimentelor. Probabil există o clipă în care nu mai ştii. Dar în cazul meu, n-a existat niciodată nici cea

mai mică îndoială.

O privi pe Cristie cu indulgenţă, dar şi cu puţină milă. Dacă suferea din cauza atitudinii şefului faţă de ea, Bess nu se consola bucurându-se de nefericirea altora. Era bună şi avea multă afecţiune pentru prietena ei.

— Este ceva ce nu merge între tânărul acela şi tine?

Era o întrebare la care nu trebuia să răspundă. Pentru a o pune, Bess luase un ton de certitudine absolută, un ton care lăsa să se vadă o oarecare uşurare. După toate aparenţele, părerea sa despre Paul se schimbase de asemenea. Visul frumos se terminase…

Dacă-i mai rămăsese o cât de mică îndoială în legătură cu acest subiect, nu întârzie să dobândească certitudinea.

Tocmai terminase cina şi se pregătea să meargă să discute câteva amănunte cu şeful, când se produse incidentul. Grăbindu-se spre sala de bal, dădu peste o pereche îmbrăţişată. Nevoind să-i deranjeze, bătu discret în retragere, străduindu-se să nu facă zgomot cu tocurile înalte. Recunoscuse una din secretarele comisarului, o tânăra fată scundă, ştearsă, cu părul roşcat. Însoţitorul său era înalt şi suplu, îmbrăcat în costum de seară şi avea partea de sus a feţei acoperită cu o mască neagră.

Bărbatul vorbea şi vocea cu accent melodios ajunse limpede la urechile ei.

— Dar draga mea, trebuie neapărat să vii să vizitezi Casablanca împreună cu mine!

Cristie nu aşteptă mai mult. Coborî în grabă prima scară pe care o întâlni. Nu se mai punea problema să atenueze zgomotul tocurilor. Ajunse în sala de bal încă pustie şi se aşeză pentru a reflecta. Tocmai i se întâmplase ceva extraordinar. Văzuse, văzuse cu ochii săi, Paul îi făcea curte alteia. Îl auzise murmurând, cu aceeaşi voce mângâietoare pe care o folosise cu ea, exact aceleaşi cuvinte pe care le rostise când pretindea că o iubeşte. Şi nu se sinchisise de asta! Dimpotrivă, se simţea uşurată. Realiză acum că în mintea sa nu se înşelase niciodată referitor la dragostea

pentru Paul. Nu-l iubise nici măcar o clipă. Fusese doar o aventură foarte platonică, destinată să-i ascundă adevăratul obiect al pasiunii sale. Şi acum, era prea târziu!

Prima parte a balului consta într-un concurs de costume. Şeful prezida juriul. Cristie era unul din membri, cu domnul Faversham şi Lady Partington, cea mai în vârstă dintre pasagere. Bess trebuia să invite măştile să intre pe ring, la strigarea numărului lor. Nu era o treabă lipsită de importanţă. De pe podium, unde era instalată, Cristie putea auzi bombănind unii pasageri, pe acelaşi ton pe care-l folosea ea ziua cu copiii lor. Se decisese ca participanţii la concurs să nu-şi scoată masca, pentru a face mai dificilă identificarea lor de către spectatori.

Parada începu pe la ora nouă prin inevitabila intrare a unor piraţi, urmaţi de diferiţi emiri. Probabil în unele cabine nu mai rămăseseră cearşafuri, gândi Cristie. Intrară apoi nişte Arlechini cu Columbinele lor, un luptător de iarmaroc, un urs dresat şi nişte ţigănci. Spectatorii se amuzau, încercând să le ghicească numele. Veselia spori când apărură două namile deghizate în bebeluşi. Nu lipsea nimic din machiajul lor, nici costumaşele pentru joacă, nici boneţelele cu volane. Făcură înconjurul ringului agitând două suzete uriaşe. Erau urmaţi de un bătrân înalt, costumat în guvernantă. Acesta îşi umpluse corsajul cu două baloane. Machiajul său exagerat te făcea să te gândeşti la un personaj al lui Fellini.

Intrarea următoare dezlănţui entuziasmul. Întrebările izbucniră. Fiecare încerca să ghicească ce era acel lucru extraordinar. Monstrul din Loch Ness? Un balaur? Dar în acest caz, unde era Sfântul Gheorghe? Opt sau zece persoane, acoperite cu un voal lung care semăna extraordinar cu cuverturile de la clasa întâi, înaintau în patru labe. Capul monstrului era făcut dintr-o lampă chinezească. Pe o pancartă agăţată de ultimul participant, se putea citi: Bea cu măsură. Jocul de cuvinte fu un triumf. Mai ales când monstrul începu să se onduleze frenetic, ca

un enorm şarpe ameţit.

Un număr care avu la fel de mult succes, era intitulat: „Supermarket în Casablanca”. Un adolescent care-şi făcuse un cap de Rudolph Valentino, împingea un căruţ în care fuseseră aşezate patru fecioare încântătoare. Diana era una dintre ele. Împinsese modestia, sau era un calcul, până la a-şi prinde un afiş în jurul gâtului, pe care era scris: SOLD!

Parada ajunse la sfârşit. Printre concurenţii cei mai remarcaţi, era o femeie tânără îmbrăcată în roz, care obţinuse un adevărat succes. Îşi confecţionase un costum fermecător. Îşi spunea „Şampania roze”, iar lady Partington care o observa prin pince-nez, o găsea adorabilă.

— Cred că această tânără persoană va fi un excelent premiu întâi.

Cristie era gata să-şi dea acordul, când remarcă o mască ce nu participase la paradă. Era o zână. Îmbrăcată într-un tutu argintiu avea o înfăţişare extraordinară.

Colanţii cu paiete îi puneau admirabil în valoare picioarele splendide.

— Păcat că echipajul nu poate participa la concurs, îi spuse vecinei sale. Iată cât de frumoasă şi elegantă este Trudy Regan, infirmiera.

Această mărturisire o costă scump, dar era cinstită. În plus, Trudy era persoana cea mai plăcută de privit.

— Sunt întru totul de acord cu dumneata, draga mea. Să vedem ce crede comisarul.

Acesta s-ar fi lăsat înduplecat, dar domnul Faversham se opuse.

— Dacă îi dăm premiul, ar fi o gravă nedreptate pentru restul echipajului, care n-a îndrăznit să concureze.

Lady Partington era dezolată. Acum că o văzuse pe frumoasa zână, şampania roze nu-i mai părea la fel de frumoasă. Insistă.

— Nu se va face o dramă, deoarece toată lumea ştie că este ultima sa călătorie. Cu excepţia unei epidemii, deja aproape nu mai face parte din echipaj. Imediat ce se

întoarce, se va căsători. Nu-i aşa, comisare?

Şi cum acesta încuviinţă, ea bătu din palme. Apoi, aranjându-şi lornionul, îi spuse lui Cris:

— O căsătorie la sfârşitul unei croaziere! Găsesc asta atât de romantic! Nu crezi că formează un cuplu foarte frumos?

Cristie nu putu răspunde. Avea un nod în gât. Începea să realizeze pe deplin că dragostea sa nu va vedea lumina zilei. Lăsase şansa să-i scape şi n-o va mai găsi.

Reuşi să facă faţă până la anunţarea premiilor. Avea un gol în cap şi nu ştiu niciodată care fusese fericitul câştigător. Stătea ţeapănă, cu un zâmbet încremenit pe buze, aşteptând ca totul să se termine.

Îndată ce începu balul, plecă. Se duse direct în cabina sa şi plânse îndelung.

Lui Bess nu-i plăcea ideea de a o lăsa pe Cristie singură. În dimineaţa sosirii la Casablanca, veni să-i propună să rămână cu ea.

— De câteva zile, nu pari în apele tale. În niciun caz nu m-aş putea plimba liniştită, ştiindu-te în starea asta.

Cristie o asigură că nu avea nimic, că era obosită şi că această odihnă forţată îi va face bine. Nu fu foarte convingătoare, dar Bess îşi dorea atât de mult să coboare pe uscat, încât nu înţelese nimic.

— Ce vei face în timpul zilei? Ce-ai prevăzut pentru a-i distra pe cei care rămân la bord?

— Nimic. Nu intenţionez să fac ceva, odihnă la soare şi poate o mică siestă. Domnul Faversham trebuie să se ocupe de pasageri. Nu am scăpat de o corvoadă pe spatele lui, el ţine neapărat la asta. A pus la punct un joc pe care vrea să-l testeze. Voi rămâne o clipă cu ei, pentru a mă asigura că totul merge bine, apoi îmi voi stabili permanenţa lângă piscină.

— Foarte bun program! Oricum, Casablanca nu este un oraş cu adevărat interesant. Cobor pentru că am câteva cumpărături de făcut pentru părinţii mei. Chiar şi şeful rămâne la bord!

Cristie îşi însoţi prietena la pasarelă. O privi trecând de ea şi discutând cu vameşii. Marocanii aveau probabil aceleaşi gusturi cu spaniolii, deoarece îi văzu glumind cu Bess, care începu să roşească asemenea unei copile la prima comuniune.

Rămase un timp rezemată cu coatele de balustradă privind portul. Bess avea dreptate. Aici nu era nicio culoare locală, exceptând poate câteva costume. Nu vedea decât docuri uriaşe, depozite cât vedeai cu ochii, numeroase camioane în jurul cărora se agita o mulţime de docheri. Zări în depărtare nişte minarete, dar dispăreau aproape complet în spatele unor zgârie-nori.

În clipa când urcă într-un taxi, Bess îi făcu semne largi. Pasagerii care se duceau să-şi petreacă ziua la Rabat urcară într-un autobuz care plecă făcând o gălăgie îngrozitoare.

În sfârşit, îl văzu pe Paul. Era singur. Probabil nu reuşise să convingă secretara. Era îmbrăcat elegant, într-un costum alb, ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari mari de soare şi avea pe cap o superbă pălărie panama. Aşteptă o clipă în faţa pasarelei şi când familia Campbell-Brown păşi pe ea, se grăbi s-o ajute pe Diana să-şi ducă imensa geantă de plajă.

Fascinată, Cristie aşteptă urmarea. Nu fu dezamăgită. În faţa protestelor puştoaicei, îi dădu o pungă de hârtie, punga de hârtie. Aceeaşi pe care o lăsase pe Cristie s-o care în ziua plecării, la Tilbury. Aşteptă să-şi recite micul refren: era mult prea frumoasă pentru ca un bărbat galant s-o lase să care altceva decât o bucăţică de hârtie.

Acelaşi refren. Lui Cristie i se păru că pachetul era puţin mai voluminos decât data trecută.

Ridică din umeri şi nu se mai gândi la asta. În definitiv, n-o mai privea. Mai rămase o clipă pe punte, suficient pentru a-l vedea pe Paul reluându-şi punga şi sărind într-un taxi. Se duse apoi în salon, unde se ţinea reuniunea organizată de familia Faversham. De această parte, totul mergea bine. Poate va putea într-adevăr să se odihnească, aşa cum îi

spusese lui Bess.

Târându-şi puţin picioarele, se îndreptă spre piscină. Fusese golită în ajun şi nu era nimeni în jur. O înconjură de mai multe ori. Pierdută în gânduri, cu mâinile în buzunare, mergea încet, cu capul în jos. Se opri brusc, o pereche de pantofi şi partea de jos a unui pantalon de uniformă tocmai apăruseră în câmpul său vizual.

Fără să ridice capul, ştiu că era vorba de ultima persoană pe care şi-ar fi dorit s-o vadă. Cum în mod decent nu putea să fugă, ridică ochii şi făcu haz de necaz, adresându-i un zâmbet silit.

— Ei bine, doctore, te credeam pe uscat, gata să devalizezi magazinele de bijuterii din Casablanca.

— Nu astăzi. Am făcut mai multe cumpărături decât erau necesare.

— Eşti de serviciu?

— Mai mult sau mai puţin. Dar nu-mi doresc să muncesc. Aşa că fii atentă să nu ai vreun accident, nu-mi doresc să cos.

Era prima dată când îl găsea atât de uman. Când ea îi zâmbise întâlnindu-l, se forţase, iar doctorul îşi dăduse seama. Pălise puţin. Acum, îşi revenise.

— Promit că voi fi atentă. Nu-ţi voi mai da de lucru până la sfârşitul călătoriei.

— Foarte bine. Totuşi, dacă-mi pot permite, nu arăţi foarte bine. Nu pari fericită.

— Eu? Nu par fericită?

— Pentru o persoană care se va căsători curând, ai chiar un aer foarte nefericit.

Acesta era el. Cu un singur cuvânt, ştiuse să-i califice dispoziţia. Era adevărat, era nefericită. Subit, dori să-i povestească totul referitor la Paul şi ea. Mai mult decât să-şi deschidă inima. Bineînţeles, nu îndrăzni. Era logodnicul alteia şi era ultimul lucru de făcut. În plus, când începi să povesteşti, în general nu te poţi opri din drum. Şi avea totuşi o parte a sentimentelor pe care voia să i-o lase

necunoscută.

— Nu mă simt nefericită. De ce aş fi?

— Nu ştiu. Dar cred că bănuiesc. Nu vrei să-mi povesteşti? Te uşurează să vorbeşti.

O luă de braţ şi merseră să se aşeze pe o bancă în faţa radei. Cristie îi simţi mâna arzând, pe cotul ei.

— Mi-e teamă că n-am nimic interesant de povestit.

— Eşti sigură?

O observa cu atenţie. Ca şi când încerca s-o ghicească.

— Absolut sigură.

— Şi n-ai necazuri de niciun fel?

— După câte ştiu, nu.

— Îţi dai seama…

Ezită să continue, căutându-şi cuvintele.

— Realizezi oare că eşti pe cale să aduni o mulţime de necazuri şi suferinţe? Faptul că eşti tânără şi fără prea multă experienţă…

Cristie îl întrerupse brusc.

— Nu ştiu deloc despre ce vorbeşti. Probabil mă confunzi cu altcineva.

Jalnică replică, se gândi tânăra fată. Pentru a da garanţii depline, încercă să-l privească drept în ochi. Medicul îşi aţintise liniştit ochii asupra ei şi Cristie lăsă capul în jos.

— De fapt, adăugă tânăra fată, dacă vrei într-adevăr să ştii, n-am fost niciodată atât de fericită.

— Ce încerci să-mi spui, replică Lindsay, este că speri ca totul să se termine cu bine şi crezi asta pentru că ţi se pare că eşti îndrăgostită.

— În niciun caz. Cristie era furioasă.

— Nu-mi imaginez nimic. Sunt îndrăgostită. Ştiu ce este cu mine. Văzu brusc ironia a ceea ce tocmai spusese. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în plâns.

Lindsay, cu aceeaşi blândeţe cu care acţionase când o pansase, îi luă mâinile într-una de-a lui. Cu cealaltă, căută o batistă în buzunar şi-i şterse fără grabă ochii.

— Ascultă-mă, Cristie. Eşti foarte tânără. La vârsta ta,

când totul merge bine, eşti în culmea fericirii. Dacă se întâmplă un cât de mic incident, te găseşti doborât înainte de a fi înţeles.

— Nu ştiu de ce ţii atât de mult ca ceva să meargă pe dos.

— Nu ţin neapărat la asta. Ştiu că pentru tine ceva nu este în regulă şi vreau să-mi faci o promisiune. Dacă ai nevoie de ajutor, vino să mă vezi, te voi ajuta. Îmi promiţi?

— De ce?

Cristie nu înţelegea această bruscă solicitudine. Se înşela asupra privirii pe care i-o aruncă el.

— Ah, da! Ştiu. Şi tu eşti îndrăgostit, şi ştii ce simt.

— Este mai mult sau mai puţin aşa. De unde ştii? Părea sincer surprins.

— Oh! N-am ghicit, mi s-a spus. Tot vaporul ştie.

Subit, îşi dădu seama de ridicolul situaţiei. Era acolo, cu ochii umflaţi de plâns şi bărbatul din cauza căruia plângea îi ţinea mâinile, cu un aer înduioşat. Se smulse din strânsoarea sa şi se ridică brusc.

— Îmi pare rău, dar ce fac, ce gândesc sau simt, nu te priveşte. Aşa cum nu mă priveşte ce poţi face, gândi sau simţi. Încearcă să-ţi aminteşti asta.

Bătu cu piciorul în podea şi continuă:

— N-ai dreptul să-mi vorbeşti pe acest ton. Până la sfârşitul călătoriei, încearcă să ţii minte. Să nu-mi mai vorbeşti vreodată pe acest ton!

Lindsay o privi, livid. Părea că nu înţelege nimic din această ieşire. Pe moment, Cristie nu fu atentă. Apoi, când se mai gândi, asta o intrigă foarte mult.

Tânăra fată îşi petrecu ziua la solariu, evitând să se arate prea mult. Avea ochii umflaţi şi era irascibilă.

Spre seară, ameţită de soare şi de durere, se odihni puţin, apoi îşi făcu o scurtă apariţie la cină. Cea mai mare parte a pasagerilor nu se întorsese încă. Singura sa consolare fu că nu trebui să converseze, familia Faversham cinând în mod excepţional la altă masă. Îl zări pe doctor.

Era şi mai palid decât după-amiază şi nu îndrăznea s-o privească.

După cină, Cristie, care voia să rămână singură, se duse pe puntea inferioară, unde nu risca să întâlnească lume. Mai mult decât de orice se temea de perspicacitatea lui Bess. Hotărâse să n-o înfrunte decât a doua zi.

În ciuda orei târzii, portul trăia intens. Erau o mulţime de veniri şi plecări. Văzu autobuzul de Rabat care se întorcea, plin cu turişti încărcaţi de amintiri. Alţi pasageri sosiră în taxi, gata să se prăbuşească sub coşurile de fructe, taburete rotunde de piele, tăvi mari de aramă. O zări pe Bess care trecea pasarela cu paşi mari. Pentru a nu fi văzută, Cristie pătrunse în umbra unei bărci de salvare.

Curând, pachebotul va fi pregătit de drum. Mai departe, pe chei, se încărcau cumpărăturile pentru bucătărie. Salate, tomate, fructe şi diferite legume dispăreau în cală, în faţă. Câţiva marinari se tocmeau râzând pentru un covor urât. Începuse să fie răcoare. Era aproape miezul nopţii.

Cristie simţi puntea vibrând sub picioare. Manevrele vor începe curând. Se auzi un sunet de sirenă, apoi un altul. Difuzoarele de bord se treziră brusc.

— Atenţie, atenţie.

Domnii vizitatori sunt rugaţi să se întoarcă la bord. Toţi vizitatorii la bord, vă rog.

Se mai auziră două sunete de sirenă. Ultimii întârziaţi veneau în fugă. Maşinile lui Pallas Atena funcţionau în regim complet. În spate se produse o învolburare, cele două elice începuseră să bată apa. Ordinele se încrucişau. Pasarela fu în sfârşit ridicată. Parâmele fură desprinse de bornele de amaraj.

Puţin câte puţin, spaţiul care despărţea nava de chei se mărea. Felinarele de pe chei se reflectau în apa portului, făcând curcubeie în bălţile de păcură. De pe chei se agitau batiste. Se auzeau strigăte de adio şi râsete. Numeroasele lumini ale oraşului păreau să salute plecarea pachebotului.

Subit, Cristie fu conştientă că era observată. Privi în jurul

ei, nimeni. Totuşi, simţea o privire aţintită asupra ei. Ca o undă hipnotică, acei ochi necunoscuţi o ardeau. Urmări cheiul cu privirea. Nimic, în afară de câţiva vizitatori care tocmai părăsiseră bordul, câţiva vameşi şi un pumn de gură-cască pe care ora târzie nu-i descurajase. Totuşi, era sigură că era privită cu atenţie.

Nişte remorchere împingeau acum *Pallas*, îndreptându-i etrava spre zona navigabilă a radei. Această manevră îi permise lui Cristie să aibă o altă vedere a cheiului şi să vadă o umbră albă ascunsă la adăpostul unui depozit.

Cum nava se îndepărta încet, umbra înainta. La lumina unui felinar, bărbatul rămase nemişcat, scrutând pachebotul cu intensitate. Cristie recunoscu costumul alb şi pălăria panama.

Era Paul!

Nu-i putea distinge faţa, dar toată atitudinea sa indica bărbatul încolţit. Probabil era acolo de multe ore, aşteptând plecarea. Nu făcuse niciun gest pentru a atrage atenţia. Privea pur şi simplu imensul oraş plutitor îndepărtându-se.

Capitolul 9

— Ne-am comportat ca nişte nesăbuite!

Contesa era aşezată, foarte dreaptă, lângă una dintre ferestrele salonului. Nu era aproape deloc machiată. Încercase totuşi să-şi mai ascundă ochii roşii. Din când în când, pentru a înşela, îşi sufla nasul. Nu era nimic, pretinsese, doar o răceală uşoară.

Părea mai vioaie şi mai energică decât oricând, ca şi când la anunţarea veştii proaste, sângele celor din Albi îi venise în ajutor.

Vestea plecării lui Paul le apropiase, Cristie îşi făcuse raportul comisarului şi fusese însărcinată s-o anunţe în dimineaţa următoare. Contesa fu cea care o anunţase de dispariţia casetei sale de bijuterii.

Mai întâi, lui Cristie nu-i veni să creadă. Paul, hoţ! Părea de necrezut. Fu conştientă subit de poziţia sa câtuşi de puţin precară. Avea în valiză o adevărată avere. Se va face o anchetă. Ea îl cunoştea bine pe Paul. Ce vor crede oare?

Caseta şi valiza care o conţinea aveau încuietori bune.

Va fi foarte greu să le deschidă. Totuşi, sunt sigură că va reuşi. Contesa vorbea liniştită de toate acestea, ca şi când era vorba despre o conversaţie mondenă.

— Acum înţeleg de ce privea vaporul plecând. Voia să se asigure că nu s-a dat alarma.

— Cred că asta trebuie să fi fost, copila mea. Dar a greşit procedând astfel. Poliţia nu va fi anunţată.

— Dar caseta?

— Nu-mi plăcea, era prea grea, prea stânjenitoare.

— Şi bijuteriile?

— Pe această navă este un excelent serviciu de securitate. El s-a ocupat de tot. Contesa o privi zâmbind pe Cristie.

— Nu înţeleg.

— Este totuşi simplu. Îl cunoşti pe fotograf, acel bărbat tânăr, cu accent de yankeu. Ei bine, de la Tenerife, nu m-a

lăsat nicio clipă în pace. N-a încetat să mă sfătuiască să-mi pun bijuteriile la adăpost, în seiful comisarului. Spunea că există un hoţ la bord, după cum bănuia. A fost atât de insistent, atât de misterios, încât a treia zi am acceptat. Bineînţeles, nu ştiam că cel supravegheat era Paul al meu. Le-aş fi râs în nas. L-aş fi crezut în stare de asta pe oricine de la bord, chiar şi pe căpitan, dar nu pe Paul. Noi femeile suntem incapabile să gândim când este vorba de un băiat. În cea mai mare parte a timpului, alegem numărul greşit.

Cristie o privi cu tristeţe.

— Este adevărat.

— Când vei avea vârsta mea, tânără fată, vei şti că deseori bărbaţii nu sunt ce pretind a fi.

— Încep să cred asta.

— Şi nu vorbesc doar despre Paul. Iată-l pe acel tânăr domn Pulford cu zâmbetul său larg şi veşnicul „zâmbiţi, iese păsărica”. N-ai să-mi spui că un simplu fotograf s-ar ocupa cu atâta sârguinţă de protecţia pasagerilor.

— Nu, de mii de ori nu! Sunt sigură că este un fel de detectiv. Cristie îşi aminti de o observaţie a lui Bess, în ziua plecării. Îi vorbise de prezenţa unui detectiv la bord. Identitatea sa nu-i era cunoscută decât şefului. Îi destăinui asta contesei.

— Ei bine, acum ştim şi noi.

— Nu-i de mirare că Paul n-a vrut să se lase fotografiat.

— Cu siguranţă, trebuie să fi fost căutat de poliţie. Sau măcar cunoscut de ea.

Puţin câte puţin, ajunseseră să contureze mai bine personajul.

Cristie îşi aminti de un mic fapt, contesa de altul. Lucruri fără importanţă, dar care puse cap la cap, începeau să dea o mai bună imagine a lui Paul.

Cristie îi povesti bătrânei sale prietene cum se supăraseră ei înainte de escala la Casablanca. Cu siguranţă, trebuie să fi avut nevoie de cineva pentru a scoate bijuteriile, simţindu-se poate supravegheat. Se purtase cu

Diana Campbell-Brown cum făcuse cu Cristie, în povestea ceasurilor. Bătrâna doamnă îşi aminti că fusese întotdeauna foarte confuz în legătură cu părinţii săi.

— Nu discuta despre ei niciodată. Şi când povesteam o întâmplare, nu mă corecta niciodată. Era întotdeauna de acord. Cea mai mare parte a tinerilor nu văd lucrurile ca oamenii de vârsta mea. El nu mă contrazicea. În plus, nu vorbea despre casa lui, nu dădea nici cel mai mic amănunt. Toate astea mă iritau, dar închideam ochii. Nu există persoană mai oarbă decât cea care vrea să fie.

— Nu credeţi că este nepotul dumneavoastră?

— Domnişoară Cummings, după ceea ce a făcut, sunt sigură că nu este.

Lumina dimineţii îi lumina crud faţa răvăşită de tristeţe.

— Vom face să se râdă bine pe seama noastră. Cristie scutură din cap.

— Nu cred. Compania este de o mare discreţie cu acest gen de lucruri. Prietena mea Bess mi-a povestit că la ultima sa călătorie s-au descoperit doi pasageri clandestini. Nimeni n-a ştiut nimic. În plus, nu lipseşte nimic.

— Ai dreptate. Singurele prejudicii se referă la situaţii de inimă.

— Foarte puţini oameni îl cunoşteau personal pe Paul. Se întâmplă deseori ca pasagerii să părăsească nava la o escală care le place în mod special. Se întorc cu avionul. Veţi putea spune ceva de genul acesta vecinilor de masă. Vor fi singurii care-i vor remarca absenţa.

— Da, mi-ai dat o idee bună. Voi spune că a fost reţinut la Casablanca de o afacere urgentă şi că se va întoarce la Londra cu avionul.

Contesa părea puţin restabilită. Îi zâmbi cu tristeţe lui Cristie, care nici ea nu era în largul său.

— Că m-a minţit, m-a dezamăgit şi a încercat să-mi fure bijuteriile, pot să-i iert. Dar există două lucruri pe care nu i le voi ierta niciodată, că mi-a furat afecţiunea şi m-a acoperit de ridicol.

— Greşiţi, cel puţin asupra ultimului punct. Oamenii puţin ridicoli sunt deseori cei mai drăguţi. Evident, este întotdeauna ridicol să iubeşti prea mult. Se spune mereu că nu trebuie să laşi inima să comande capului.

— Necazul cu voi britanicii este că vă lăsaţi prea des capul să vă controleze inima.

Cristie avu ocazia să revină asupra acestei ultime fraze în biroul şefului, o clipă mai târziu. Bineînţeles, discutau despre această tristă întâmplare. Comisarul voia să ştie cum s-a comportat contesa şi tânăra fată îi povesti conversaţia lor. Şeful admise cu uşurinţă că Brian Pulford era detectivul companiei. Paul era bănuit încă de la plecare, dar nu aveau probe. Trebuise, nu fără greutate, să-şi procure o fotografie. Această fotografie se afla acum în mâinile poliţiei din Casablanca. Era şi traficant de valută. Pachetul încredinţat la Tilbury conţinea probabil o cantitate mare.

— Nu puteaţi şti, domnişoară Cummings, dar la un moment dat am crezut că îi eraţi complice. Doar pentru scurt timp. Nu v-am bănuit niciodată cu adevărat. Aveam încredere în bunul dumneavoastră simţ. Ştiam că până la urmă, raţiunea se va impune din nou inimii dumneavoastră.

***

— Asta poţi s-o mai spui o dată! Mintea ordonă şi inima ascultă. De fapt, inima sa n-a avut vreodată şansa să se facă ascultată.

Vorbeau despre întrevederea lui Cristi cu şeful şi Bess sărise auzind ce-i spusese el lui Cris.

— Aseară m-a invitat la dans. La primul dans nu s-a întâmplat nimic. M-a invitat din nou. Un vals! Ultimul vals al serii! M-a strâns atât de puternic în braţe şi avea un aer atât de romantic, încât nu mai simţeam parchetul sub picioare. Cinstit, Cristie, eram în culmea fericirii. A făcut câteva observaţii despre căldura din sală şi despre răcoarea

care este pe punte. Nu-mi credeam urechilor. Am făcut câţiva paşi pe punte, lună, stele, briza care venea din larg, pe scurt, eram complet tulburată. Simţeam că avea ceva să-mi spună. Ceva care-i stătea pe limbă. Şi ştii ce a avut tupeul să-mi spună acest urs rău? Draga mea Bess, îmi pare rău să te informez că distribuirea premiilor copiilor nu va putea avea loc mâine la ora patru, ci la ora şase şi jumătate.

Lui Cristie îi veni să râdă, dar nu îndrăzni, Bess suferea prea mult. Cu atât mai mult cu cât şeful, în timpul discuţiei, o anunţase despre nominalizarea sa pe cel mai mare pachebot al companiei. Era ultima sa călătorie pe *Pallas Athene*, o navă, spusese el, pe care o va părăsi cu regretul că nu îndeplinise tot ce îşi dorise.

Cristie se gândi că în dragoste nu există minuni. Bess, ca şi ea, lăsase să-i scape şansa.

Totuşi, în acea seară, se produse o minune.

Distribuirea premiilor luase sfârşit şi, înaintea apariţiei prăjiturii tradiţionale, şeful se ridică pentru a ţine un mic discurs. Cristie văzu în ochii lui Bess trecând o licărire de spaimă. Cu siguranţă, îşi amintea de ultimul discurs al şefului şi de golul său de memorie. Când acesta se întoarse spre ea, intră în panică.

— Sunt sigur că fiecare dintre voi ar vrea să-i mulţumească mult minunatei educatoare. Am urmărit-o pe domnişoara, hm!... Vreau să spun, hm!...

Luă un aer vinovat, dar ochii îi străluceau de maliţie. Bess era deprimată. Copiii, care râdeau în hohote, strigară toţi în cor.

— Domnişoara Shackleton! Atunci, şeful adăugă cu un aer timid.

— Da, domnişoara Shackleton pentru voi. Dar pentru mine este Bess!

La aceste cuvinte sosi prăjitura, şi toţi copiii se repeziră spre bufet.

Doar Cristie şi Bess înţeleseseră semnificaţia acestei

mărturisiri. Ceea ce timiditatea sa îl împiedicase să destăinuie în particular, avusese curajul nesăbuit să i-o spună în public. Bess radia. Şeful se apropie de ea şi, în mijlocul unui zgomot infernal, începu să-i facă în şoaptă o lungă declaraţie.

Petrecerea se terminase de mult, când Bess reveni la realitate.

— Dumnezeule, Cristie, unde s-au dus ceilalţi?

— În afară de voi doi şi de mine, care aşteptam să vă felicit, nu cred că a mai rămas multă lume.

Bess trebui să facă un mare efort pentru a reveni cu picioarele pe pământ. Cât despre şef, era în altă lume. Zâmbea fericit, indiferent la tot ce nu o privea pe Bess.

— Dar Jonathan Archdale?

Cristie se gândi că fericirea tulburase judecata sănătoasă a lui Bess. De ce naiba vorbea de copilul acela insuportabil?

— Trebuie neapărat să-l găsesc! Le-am promis părinţilor că-l duc la cină şi că-l culc la ora nouă. Sunt la serată, înţelegi?

— Nu te îngrijora. Îl voi găsi eu. Doar nu-l vei părăsi pe şef într-o asemenea seară! Mă voi ocupa eu de micul monstru. Totul va fi bine.

Cu aceste cuvinte, Cristie îi lăsă între patru ochi. Era încântată de fericirea prietenei sale. Atât de încântată, încât îşi uitase propriile necazuri.

***

Pentru Cristie, seara începuse foarte bine. Îl găsi cu uşurinţă pe tânărul Jonathan şi acesta, fără îndoială măgulit să vadă atribuindu-i-se o gardă de corp atât de frumoasă, se arătă uşor de manevrat.

Aşteptând cina, jucară ping-pong. Cristie câştigă partida destul de uşor şi asta nu-i plăcu pentru moment băiatului. Propuse o revanşă şi pur şi simplu o masacră în câteva minute. Era atât de mulţumit că repurtase victoria, încât

trebui să mai joace o partidă, pe care o câştigă la fel de uşor.

— Vedeţi, domnişoară Cummings, nu veţi face progrese niciodată dacă nu vă veţi mai antrena.

Gongul anunţă cina, scutindu-l să fie certat cu asprime de Cristie. Se adăugase un tacâm la masa cincizeci şi trei. Jonathan se prezentă foarte corect celorlalţi oameni. Micul demon era foarte bine crescut. Când domnul Faversham îl întrebă dacă-şi cunoaşte rădăcinile numelui, răspunse fără ezitare:

— Înseamnă darul lui Dumnezeu, este de neînţeles.

În tot timpul mesei, se comportă într-un mod fermecător, participând la conversaţie şi arătându-se atât de seducător, încât reuşi să cucerească pe toată lumea. Pentru un copil de unsprezece ani, era foarte precoce.

Cristie, care ştia de la Bess cât valora tânărul geniu, îl supraveghea cu atenţie. Îl văzuse prea des exagerând pentru a nu fi atentă. Mai devreme sau mai târziu, se va ascunde. Fu mai devreme. Domnul Faversham tocmai propusese să meargă să bea cafeaua în salon, când Jonathan o anunţă pe Cristie că nu-i place cafeaua.

— Duceţi-vă să vă distraţi cu prietenii dumneavoastră, îi spuse pe un ton protocolar. În acest timp, voi face o mică plimbare. Sunt în stare să mă culc singur.

În faţa privirii pe care i-o aruncă ea, nu îndrăzni să continue. Toată lumea se ridică şi se duse în salon. Timpul se răcise şi marea era agitată. Cristie simţi podeaua mişcându-se sub picioare. În spatele ei, Jonathan murmură că va fi furtună.

— Sper că vă va fi rău la toţi, adăugă furios.

În salon, se domoli puţin. Dispută o partidă de table cu Diana, o bătu, bău forţat limonada şi la ora nouă ceru să meargă să se culce.

Cristie îl însoţi până în cabină. Îşi făcu toaleta foarte cuminte şi se culcă. Tânăra fată nu-şi credea ochilor. Totuşi, nu era bolnav! Se asigură de asta pipăindu-i fruntea. Nu,

totul părea cum nu se poate mai bine.

— Noapte bună, Jonathan.

— Noapte bună, domnişoară Cummings şi vă mulţumesc din nou pentru companie.

Din prudenţă, Cristie preveni stewardul de serviciu, apoi urcă iar în salon. Marea era mai agitată şi dansatorii se amuzau nebuneşte. Pe moment, toată lumea era antrenată de aceeaşi parte de înclinaţie a ringului. Unii erau foarte bucuroşi de asta. Erau doar râsete şi alunecări. Cum totul mergea bine, Cris se retrase o clipă în salonul mic de lectură, pentru a fi mai liniştită. Voia să se gândească la tot ce se întâmplase de la plecare. Dar aţipi aproape imediat.

Când se trezi, era ora zece şi jumătate. Ploaia bătea în geamuri şi din salon ajungeau până la ea zgomotele râsetelor care acopereau muzica. În ciuda timpului urât, petrecerea continua. Cristie decise că avusese destule emoţii pentru acea zi şi că era timpul să se ducă să se culce. Pentru a fi cu conştiinţa împăcată, merse până la cabina lui Jonathan. Voia să fie sigură că totul era bine. Furtuna aceasta poate îl face să-i fie rău.

Dacă seara începuse cât se poate de bine, noaptea nu se anunţa la fel.

Jonathan nu era în pat. Nu era nici în cameră, nici în apartamentul părinţilor. Pe scaun nu era nicio haină. Pramatia dispăruse.

Cristie se repezi pe culoar şi alertă stewardul. Acesta nu văzuse nimic. Din cauza furtunii inevitabile, petrecuse ultima oră închizând hublourile din cabine.

— Fără panică, îşi spuse tânăra fată. Nu poate fi departe. Voi începe cu locurile care îl amuză. Deocamdată să mergem să verificăm dacă nu s-a dus pur şi simplu să-şi vadă părinţii.

Se duse în sala în care consumatorii asistau la prăjirea cărnii sau a peştelui. Partida era în toi. Nici urmă de Jonathan. Le făcu un semn uşor cu mâna părinţilor săi şi ieşi imediat. Nu voia să-i alarmeze degeaba. Se duse succesiv

la sala de bal, la salonul de lectură, la biliard, la Disco-Clubul adolescenţilor, nimic. Vizită toate locurile în care se putea duce băiatul. Dădu şi acolo chix.

Cristie începu să-şi piardă sângele-rece. Îşi promise ca atunci când îl va găsi, să-l facă să-i dispară dorinţa de a o mai lua de la început. Trecu iar prin cabina tânărului fugar, dar nu era acolo. Nu mai rămânea decât să viziteze punţile şi părţile navei interzise pasagerilor, camera maşinilor, bucătăria, timoneria şi altele.

Vremea era acum îngrozitoare. Marea era dezlănţuită şi lui Cristie îi era din ce în ce mai greu să se ţină pe picioare când ajunse la solariu. Locul era pustiu. Pânza unui şezlong, bătută de vânt, făcea un zgomot infernal.

Era pentru prima dată când tânăra fată vedea o furtună şi în ciuda îngrijorării şi dorinţei de a pune rapid mâna pe Jonathan, rămase o clipă să privească valurile care veneau să se izbească de cocă. Spectacolul era fantastic. Nu crezuse niciodată că marea avea această forţă brutală. Cum se putea stârni atât de brusc o asemenea vijelie? După-amiază, nimic nu o prevedea. În cele din urmă se smulse acestei viziuni şi-şi reluă căutările.

Vântul îi lipea rochia de picioare. Îi era tot mai greu să înainteze. Vizită toate punţile, fără rezultat. Nu mai rămânea decât un loc în care să meargă. Camera de veghe, pe pasarela de comandă. Nu putea să scotocească singură în măruntaiele navei. O va ajuta ofiţerul de cart.

La baza scării care ducea pe pasarela de comandă, ezită o clipă.

Este absolut interzisă depăşirea acestei limite fără ordin expres de la căpitan, spunea o pancartă.

Aceasta bara drumul. Trecu peste ea şi începu să urce. Ştia perfect că pentru o urgenţă era autorizată să meargă la ofiţerul de gardă. Totuşi, era nervoasă. Asta venea probabil de la vederea valurilor care se rostogoleau pe etrava pachebotului.

Cristie nu se aştepta să găsească atât de multă lume

acolo sus. În imensa cabină din sticlă, luminată doar de instrumente, erau căpitanul Doubleday şi tot statul său major. Nimeni nu fu atent la ea. Stăteau toţi foarte aproape de cabina de radio.

— Ei bine, doctore?

Lindsay studia un mesaj pe care ofiţerul însărcinat cu transmisiile radio tocmai i-l înmânase.

— Nu pot să înţeleg mare lucru, nu este foarte explicit.

— Ştiu, dar ce concluzie poţi trage?

— Încă o dată, nu mare lucru. Cred că frac, vrea să însemne probabil fractură.

— Nu cred că pe ambarcaţiunea aceea amărâtă există o singură persoană care să vorbească în mod corect engleza, spuse radiotelegrafistul.

— Ce naţionalitate are?

— Este un mic tanc petrolier grecesc, de de-abia două mii de tone, *S.S.Alceste.*

Lindsay scutură din cap, cu un aer necăjit.

— Bărbatul trebuie să fie într-o stare jalnică. Până la urmă, este un S.O.S.

— Crede-mă, că îmi dau perfect seama.

Căpitanul Doubleday păru şi mai necăjit decât doctorul.

Brusc, o mână mică se strecură în cea a lui Cristie. Era Jonathan, de care uitase complet. Reuşise, nu ştie cum, să pătrundă în cea mai sacră parte a templului. El îi zâmbi cam forţat şi duse un deget la gură. Ochii îi erau rugători. Pentru Jonathan, ca şi pentru ea, era o aventură.

Cu o strângere de mână, Cristie îi ordonă să stea liniştit. Sigur că va vedea mai mult, n-o făcu să spună de două ori.

— Domnilor, vocea căpitanului era brusc solemnă, trebuie să ne hotărâm cât mai repede. Trebuie să schimbăm parcursul lui *Pallas Atena?*

— Furtuna este tot mai puternică, domnule, iar *Alceste* este în afara drumului nostru.

— Ştiu asta, domnule Baines. Ce mă intrigă, este că ni se adresează mai degrabă nouă, decât unei nave mai bine

plasate. Există acea navă franceză, care este mult mai aproape.

— Poate este un compliment la adresa marinei britanice, spuse doctorul.

— Sau a medicilor săi. Orice ar fi, am putea foarte bine trece peste asta. Va trebui să pătrundem în centrul depresiunii. Şi ajunşi la faţa locului, cum îl vom ajuta oare? Poate numele nostru i-a făcut să ne apeleze. *Pallas Atena* este zeiţa înţelepciunii. Vom avea nevoie de protecţia sa.

— Am putea să le trimitem un mesaj, domnule? Aş vrea să am câteva precizări. Dacă nu este prea grav, aş putea să-i îndrum prin radio.

— Fă-o, bătrâne, dar să ne grăbim.

Lindsay scrise câteva cuvinte pe care i le trecu radiotelegrafistului. Aşteptarea fu scurtă. Cristie simţi că marea era şi mai agitată. Pachebotul era mult prea scuturat şi acum ploua. Radiotelegrafistul îşi vârî capul pe uşă.

— N-au înţeles foarte bine, domnule, întreabă ce înseamnă „sângerări”. Transmisia este foarte dificilă, de-abia îi aud.

Căpitanul ridică din umeri.

— Răspunde-le, Lindsay. Şi pentru Dumnezeu, nu fi prea tehnic! în timp ce scria, radiotelegrafistul răspundea cu voce tare. În ciuda zgomotului furtunii, Cristie putea auzi fiecare cuvânt.

— Cap… spart. Marinar căzut în cală. Sânge… prin urechi. Nu este conştient… Tăietură… ceafă. Foarte mult sânge. Multe mulţumiri… dacă veniţi repede. Ajutaţi-ne…

— Bărbatul are o fractură de craniu, sunt sigur. Înţeleg. Şi este vreun mijloc de a-i ajuta fără să schimbăm parcursul drumului?

— Fără medic, pe o navă atât de lentă, n-are nicio şansă.

— Este tot ce voiam să ştiu.

Căpitanul vorbise aproape în şoaptă. Se gândi câteva secunde care-i părură secole lui Cristie, apoi, cu o voce puternică, se întoarse spre bărbatul de la bara cârmei.

— Caporale, cârma la o sută patruzeci. Luă receptorul unui telefon.

— Domnule Ward, aici căpitanul, ne îndreptăm în ajutorul unui rănit. Faceţi maşinile să dea tot ce pot.

Cristie văzu etrava pachebotului schimbând direcţia. Valurile îl luară dintr-o parte şi fu puternic zgâlţâit de această manevră. Sub picioarele sale, maşinile vibrară ca niciodată. Tânăra fată întredeschise uşa şi, trăgându-l pe Jonathan după ea, dispăru.

***

„Matriţele” fuseseră aşezate deja pe mesele pentru micul dejun. Pătrate din lemn, care se presupunea că vor împiedica vasele să cadă. În ciuda acestei instalaţii, din când în când se auzea zgomotul unei farfurii sau al unui tacâm care se loveau de podea. Stewarzii făceau adevărate performanţe pentru a servi pasagerii în mod normal.

Pallas Atena rula şi în acelaşi timp avea tangaj. Din când în când, aveai impresia că se învârte în cerc. Cristie, care se aşteptase ca pasagerii să se plângă de această întârziere sau de modul în care erau zgâlţâiţi, fu uimită să nu întâlnească decât zâmbete şi priviri hotărâte. Ca şi când oamenii erau mândri de decizia căpitanului Doubleday şi gata mai degrabă să sufere, numai să participe la salvare. Toată lumea citise buletinul special al comandantului şi pentru ei, asta însemna aventura.

— Ar trebui să ajungem la *Alceste* cu o oră înainte de apusul soarelui. Să sperăm că furtuna se va domoli până atunci.

Domnul Faversham era destul de mulţumit de calculele sale savante, care îl duseseră la această croazieră. În acea clipă, unul din şefii de sală fu răsturnat de o zgâlţâială. Mâncarea pe care o ducea se împrăştie pe masa cincizeci şi trei. Domnul Campbell-Brown ridică un cârnat pe care-l mâncă şi murmură pentru el însuşi:

— Amin!

Ziua se lungea, fără ameliorarea vremii. *Pallas Atena* mergea acum cu toată viteza drept împotriva valurilor. Din când în când, etrava era acoperită de mare. Punţile superioare erau interzise pasagerilor, dar de pe puntea B, Cristie putea vedea ziduri imense de apă care luau cu asalt pachebotul.

În ciuda mării foarte agitate, puţini oameni erau bolnavi. Nimeni nu se gândea la asta. Toate gândurile erau îndreptate spre un singur scop, salvarea. Deşi era greu de circulat pe culoarele înguste ale navei din cauza ruliului, Cris avu surpriza de a o întâlni pe contesă. Aceasta părea că-l uitase complet pe Paul. Ochii îi străluceau de încântare. Fără nicio îndoială, unul dintre strămoşii săi trebuie să fi fost corsar.

— Dar până la urmă, de ce ne târâm astfel? Dacă eram în locul căpitanului, am fi fost deja acolo.

— Fiţi convinsă, contesă, că s-a făcut tot posibilul.

— Ei bine, posibilul vostru nu este suficient! Şi să nu-mi spui că este din cauza vremii proaste. Este genul de scuză care nu ţine la mine. Ce viteză avem?

— Aproximativ, douăzeci de noduri.

— Dă-mi un răspuns de înţeles.

— Aproximativ patruzeci de kilometri pe oră.

— Numai! Dar este ridicol!

Prinse braţul secundului care trecea.

— Duceţi-vă şi spuneţi-i căpitanului din partea mea, că nu merită într-adevăr osteneala să comande o navă atât de mare, pentru a merge atât de încet. Aş fi fost deja acolo pe bicicletă!

— Dar doamnă, vremea proastă…

— Oh! Destul! Britanicii se plâng fără încetare de vreme. Ce are vremea asta?

Ofiţerul secund o privi o clipă năucit, apoi se îndepărtă bombănind. Cristie speră că bătrâna doamnă nu-l putea auzi.

— Aveţi dreptate, doamnă. Povestea lor cu vremea este o prostie. Tânărul Jonathan Archdale, proptit pe picioarele mici, îl privea cu un aer de milă pe secund îndepărtându-se.

— Vreţi să vă arăt ceva?

Înainte de a putea interveni Cristie, dispărură amândoi, mână în mână. Fură găsiţi o oră mai târziu, uzi până la piele, în timp ce strigau insulte valurilor, pe una din punţile interzise pasagerilor. Căpitanul era gata să facă un atac. Acum erau închişi în apartamentul contesei, cu interdicţia de a ieşi.

Bess, care trebui să se retragă în sala de bal, colţul copiilor fiind inundat, fu fericită să afle că nu-l va avea pe Jonathan în grijă. Şi aşa avea destule probleme. Încercase să organizeze jocuri, dar totul mergea pe dos. În cele din urmă, se mulţumi să supravegheze o formidabilă partidă de alunecări care avea loc pe ringul de dans.

— Ştii, am impresia că Jonathan seamănă mult cu Paul. Contesa a văzut asta imediat. Amândoi sunt nişte aventurieri. Nu chiar necinstiţi, dar atraşi de pericol.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar este destul de adevărat. Unele femei sunt atrase irezistibil de asta.

— Ştii care este poziţia noastră? Ziua nu trece repede şi mă întreb dacă vom ajunge la timp.

Se duseseră împreună să consulte harta pe care o afişase căpitanul. O linie roşie arăta drumul lui *Pallas Atena*. Erau la două treimi din distanţa care-i despărţea de *Alceste.*

La prânz, domnul Faversham îşi ţinea cursul zilnic.

— Va fi deja destul de problematic să se ajungă până la petrolier. Cel mai greu lucru va fi atunci de făcut. Mă întreb cum va putea ajunge doctorul pe cealaltă navă?

Cristie îşi simţi sângele îngheţând.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Pe o asemenea vreme, va fi imposibil să se treacă nişte frânghii. Doctorul va trebui să se ducă pe tancul petrolier cu şalupa.

— Cu şalupa?

— Evident, copila mea.

Cristie, care era la prima sa călătorie pe mare, nu se gândise niciodată până atunci la modul în care se va efectua salvarea. Se înfioră.

— Dar, pe furtuna asta! Este imposibil!

— Aşteaptă şi vei vedea. Este singurul mod, o ştiu, şi-l vor folosi. Cristie nu-şi dorea deloc să vadă asta. Şi încă mai puţin să-l vadă pe doctorul Lindsay aventurându-se pe această mare agitată. Încetă să-l plângă pe marinarul rănit, pentru a-şi îndrepta în mod egoist compasiunea asupra medicului.

După-prânz, rătăci pe culoare, încercând să afle ce-i cu ea. Pentru a-şi calma teama, socotea tot ce trebuia să îndure din cauza medicului. Se gândi la asprimea lui, la modul de a acuza fără să o lase să se apere.

Se duse de mai multe ori la hublou, în speranţa de a vedea vijelia domolindu-se. Valurile erau încă la fel de mari, norii la fel de negri.

— Este stupid, nu înceta să-şi repete, se va îneca, nu-l voi mai vedea şi-l iubesc.

Se gândi brusc la infirmieră şi-i fu ruşine că cedase astfel. Pe ea o iubea Lindsay. Ea şi numai ea avea dreptul să sufere. Trebuia să fie îngrozită.

Cristie o vedea, se vedea, palidă şi curajoasă, aşteptând întoarcerea eroului. Se scutură şi hotărî să înceteze să viseze şi să meargă, de ce nu, s-o consoleze pe sărmana fată. Aceasta se comporta foarte bine. Răspunse la bătăile timide ale lui Cris în uşă, cu o voce tunătoare.

— Ah! Tu eşti. Sper că te simţi bine.

— M-am gândit că poate ai nevoie de ajutor. Dar dacă deranjez…

— Nu, deloc! Ia loc.

Îi arătă un scaun. Îşi făcea unghiile. Zgomotul pilei era enervant.

— Sunt mulţumită să am puţină companie. Nu-i nimic mai rău decât să aştepţi.

— Această aşteptare îţi distruge nervii. Pentru tine trebuie să fie şi mai rău.

— Evident. Odată ce totul este gata, patul, sala de operaţie, instrumentele, nu mai rămâne decât pacientul. Şi cel mai greu este să nu faci nimic.

— Pot să-ţi fiu de folos?

— Totul este pregătit. Dar rămâi totuşi, mă plictisesc de moarte. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat cu escrocul acela fermecător. Trebuie să fie o aventură!

Cristie o puse la curent repede. Trudy era pasionată.

— Ce şansă să întâlneşti acest aventurier! Croazierele sunt atât de plictisitoare! Cu el, probabil nu te-ai plictisit. Am crezut întotdeauna că acel fotograf era bizar. Mi-ar fi plăcut să flirtez cu el. Ar fi fost o schimbare faţă de pasageri.

Cristie nu mai înţelegea nimic. Vexată, o întrebă:

— Dar ce-ar fi spus doctorul Lindsay?

— Cred că nimic. Oricum, nu este treaba lui. Atâta timp cât îmi fac munca în mod corect, n-are nimic de spus. Ceea ce fac în afara infirmeriei, nu-l priveşte. De câteva zile, este într-o dispoziţie groaznică. Mă întreb de ce.

Spunând asta, o privi pe Cristie zâmbind. Aceasta era mult prea ocupată cu gândurile sale pentru a remarca ceva. Se întreba cum se putea clădi ceva durabil pe asemenea sentimente. Nu se putu stăpâni să n-o întrebe.

— Dar nu-l iubeşti?

— Pe cine? Pe doctorul Lindsay? Bineînţeles că nu! Desigur, simt o afecţiune pentru el, dar nimic mai mult. Şi apoi, este mai practic aşa.

— Dar eşti logodită.

— De aceea spun că este mai bine. Nu-mi place să amestec munca şi sentimentele. Asta îmi permite să pot flirta liniştită, cu cine vreau. În sfârşit, îmi permitea, deoarece acum, s-a sfârşit cu toate astea! Când mă gândesc că m-a cerut prin radio! Nebunul!

Nu mai putea să aştepte!

— Cine nu mai putea să aştepte?

— Ei bine, George! Logodnicul meu! Nu mai suporta să mă vadă plecând în croazieră. Ştie că mă îndrăgostesc uşor. Desigur, se presupune că David mă supraveghează, dar n-are doar asta de făcut. George nu mai putea. M-a cerut prin radio-telefon. Trebuie să ne căsătorim la întoarcerea mea.

— Toată lumea de la bord credea că te vei căsători cu doctorul.

— Dacă ai şti cu câţi oameni m-am căsătorit! Cu secundul, care are soţie şi trei copii, cu ofiţerul mecanic, chiar şi cu comisarul ăla îngrozitor. Am şi uitat. Cu toţi cei cu care am avut un mic flirt.

Cristie n-o mai asculta. Se ridică, murmură o scuză neclară şi ieşi în fugă. Într-un fel sau altul, trebuia să-l găsească pe David. Trebuia să-i vorbească neapărat, înainte de a porni în traversarea primejdioasă. Avea atât de multe să-i spună. În sfârşit, înţelesese.

Capitolul 10

Era prea târziu. La jumătatea drumului spre puntea C, primi vestea de la un steward. Se vedea *Alceste.*

Cristie sui scara câte patru trepte odată. Ajunse pe punte atât de repede, încât se izbi de domnul Faversham.

— Nu este cazul să te grăbeşti atât. N-au plecat încă. Vino pe aici. O conduse prin mulţime şi luară loc lângă o barcă.

Vântul îşi intensificase puterea. Aproape se înnoptase şi, pentru început, Cristie nu văzu nimic. În cele din urmă distinse nişte lumini care dansau pe valuri. Zări petrolierul. Comparat cu pachebotul, era o navă foarte mică. Era clătinat în toate sensurile de furtună. Subit, îl acoperi un val uriaş. Nu se mai văzu nimic, apoi micul petrolier apăru din nou la suprafaţă, vitejeşte. Valul următor îl luă pe lăţime şi era gata să-l culce complet. Un lung frison de teamă străbătu puntea. O voce se auzi din difuzoare. Era căpitanul.

— Cum puteţi vedea la babord, am ajuns la *Alceste.* Am hotărât să plasăm *Pallas* împotriva vântului, pentru a face protecţie. Sperăm ca în acest fel să protejăm petrolierul de efectele furtunii. Vom coborî barca numărul unu. Doctorul şi echipajul său va încerca să ajungă la *Alceste* şi să ia rănitul cu ei. Acest echipaj este format din voluntari. A trebuit să tragem la sorţi. Secundul, domnul Baines, va comanda şalupa. Să le urăm noroc.

Cristie nu-şi putu stăpâni un suspin. Se aplecă, riscând să treacă peste bord. Zări barca în timp ce era coborâtă încet. Ocupanţii ei erau îmbrăcaţi cu veste de salvare peste impermeabilele negre.

Îl văzu pe Lindsay. Era în spate, alături de secund. Discutau calm. Ca pe o rugăciune, tânăra fată nu înceta să repete cuvintele pe care ar fi vrut atât de mult să i le spună.

Şalupa ajunse la apă şi fu scuturată imediat în toate

direcţiile. Era gata să fie aruncată spre coca pachebotului de o masă de apă care năvăli asupra ei. Doar datorită priceperii secundului putu ieşi în larg.

Pe punte, nimeni nu mai spunea o vorbă. Această linişte o impresionă pe Cristie mai mult decât vuietul furtunii, mai mult decât zgomotul valurilor dezlănţuite. Această lipsă a celui mai mic strigăt, a celui mai mic murmur, îi strânse inima. Era ca liniştea unei mulţimi care priveşte trapezistul făcând saltul mortal.

Un proiector se aprinse şi începu să urmărească înaintarea bărcii fragile. Furia valurilor nu reuşea să acopere zgomotul motorului său. Un sunet subţire şi deplasat în mijlocul acestui vacarm infernal. Începu cu curaj să treacă peste cele câteva sute de metri care o despărţeau de petrolier. Domnul Faversham îşi drese vocea.

— Modul în care căpitanul Doubleday conduce nava, este pur şi simplu fantastic. *Alceste*, din capul scării noastre pare departe, şi totuşi, cea mai mică manevră antrena *Pallas Atena* asupra lui, cu consecinţe pe care le bănuieşti. Modul său de a menţine nava nemişcată ţine de vrăjitorie. Cu vântul şi marea asta, este minunat să stăpâneşti un asemenea vas. Bărbatul acesta merită o medalie.

Cristie de-abia îl asculta. N-o mai interesa siguranţa petrolierului, nici cea a pachebotului, ci cea a bărcii mici, care lupta împotriva vijeliei. Trăsătura de unire între viaţă şi moarte, ultima speranţă a unui sărman marinar, era pentru ea mai mult decât asta, ultima sa şansă de fericire.

În ciuda condiţiilor extreme, barca se menţinea pe coama valurilor, ca un plutitor. Din când în când, dispărea complet din vedere. În clipa următoare, se vedea apărând, înconjurată de spumă şi, la fiecare apariţie, mai înaintase puţin.

Şalupa nu mai avea decât câţiva metri de parcurs pentru a ajunge la petrolier, când un val uriaş o potopi. Din trei sute de piepturi chinuite, ieşi un strigăt de groază. Valul

acoperise totul. Nu se mai vedea nici barca, nici petrolierul. Pe punte nu mai era decât agitaţie. Probabil ambarcaţiunea de salvare se zdrobise de flancurile negre ale navei greceşti. Aproape imediat, se auzi un formidabil oftat de uşurare scos de aceleaşi piepturi. Tocmai o văzură trecând încă o dată valul.

Cristie nu ştiu niciodată cât timp rămase acolo, udă şi tremurând. Ploaia îi şiroia pe faţă, ca şi lacrimile. În sfârşit, barca ajunse lângă coca de oţel. O siluetă galbenă cu negru se prinse de scara care atârna de bord. Şi o altă siluetă începu să se caţere spre puntea petrolierului, cu ajutorul acestei îmbinări de lemn şi funii. Cristie îl văzu dispărând pe navă.

Performanţa fusese remarcabilă, dar nu se auzi niciun strigăt, nici măcar unul. Toată lumea se gândea la transbordarea rănitului şi la întoarcere. *Pallas Atena* îşi continua mişcarea de du-te-vino, care o menţinea în poziţie bună pentru a tăia vântul.

Doctorul Lindsay tocmai apăru din nou. Îi conducea pe purtătorii unei tărgi. În ciuda distanţei, îi ghiceai gesturile. În acest echipaj, rănitul fu coborât cu ajutorul funiilor. Aplecat peste balustradă, medicul dirija manevrele prin voce şi gesturi. Echipa de salvare primi targa cu braţele ridicate şi bolnavul fu instalat pe fundul bărcii. Impermeabilele luceau în lumina proiectorului. Lindsay se lăsă să alunece de-a lungul scării şi barca făcu cale-ntoarsă.

Cristie tremura. Plânsese atât de mult, încât de mai multe ori trebui să-şi treacă batista peste ochi. Pe măsură ce distanţa care despărţea barca de pachebot se micşora, încrederea sporea. Întoarcerea era lentă şi periculoasă. Şalupa se apropia metru cu metru. Pe punte, unii oameni se rugau, alţii, tăcuţi, se mulţumeau să privească. Cris făcea parte din prima grupă. Domnul Faversham îi strângea foarte tare braţul, dar ea nu se sinchisi.

Se auzi un strigăt. Şalupa era acolo. Deja era urcată. Un mare vacarm copleşi puntea. Oamenii plângeau, se

sărutau. Vecinul său o sărută zgomotos, de două ori, pe obraji.

— Magnific! Splendid! Sper că realizezi, tânără fată, că am avut privilegiul de a asista la cea mai minunată dintre demonstraţiile de fraternitate a oamenilor mării!

Pentru prima dată, domnul Faversham trebuia să-şi caute cuvintele. Cristie încuviinţă. Era fericită că medicul nu mai era în pericol, dar nu reuşea să-şi împartă bucuria cu ceilalţi. Oare era posibil ca ei să nu realizeze că totul abia începea? Rănitul este la bord, dar în ce stare? Acum vom şti dacă poate fi salvat. Urmă mulţimea care se scurgea încet pe culoare. Ora cinei trecuse de mult şi cum emoţiile le făcuse foame, toată lumea se îndreptă în cea mai mare dezordine spre sufragerie.

În acea seară se servi bufet rece şi nimeni nu-şi dădu osteneala să se schimbe pentru a veni la masă. Asistenţa era foarte bucuroasă.

Cristie, pe care această seară o epuizase, preferă să se izoleze în linişte. Se duse să se refugieze în micul salon de lectură. În zadar încercă să citească, ascultă puţin la radio şi în cele din urmă se duse să se plimbe pe punte.

Pachebotul îşi reluase ruta normală. Se îndepărtă cu toată viteza de centrul uraganului. Forţa vântului scăzuse şi valurile care veneau din spate, nu mai zgâlţâiau atât de tare nava.

Cristie nu încetă să se întrebe dacă operaţia reuşise. Pândea cel mai mic sunet venind din difuzoare. Când se plictisi să aştepte, se îndreptă spre blocul operator. Culoarele erau pustii. Se învârti ca un leu în cuşcă, apoi, obosită, se duse să se aşeze în sala de aşteptare. Era foarte cald şi adormi în fotoliul adânc.

O trezi zgomotul unei uşi care se deschidea.

— Ce naiba faci aici? Ştii că este trecut de miezul nopţii? Doctorul Lindsay stătea în faţa ei, foarte nemulţumit. Tânăra fată se ridică atât de repede cât putu. Încă nu era foarte bine trezită.

— Ai noroc că am aruncat o privire înainte să încui cu cheia.

Oricum, ce faci aici?

— Am venit să aflu veşti despre rănit şi probabil am adormit.

— Oh! Acum totul este în ordine. Va supravieţui. Asta este tot ce voiai?

— Da, reuşi ea să murmure.

— În acest caz, îţi voi spune noapte bună. Cred că este timpul de dormit. Oamenii ar trebui să se calmeze puţin şi să se ducă la culcare.

***

A doua zi, calmul nu revenise. Pasagerii fuseseră atât de îngrijoraţi, rămăseseră atâta timp tăcuţi, încât acum păreau să recupereze. Toată lumea se striga, se bătea pe spate, râdea. Faptul că ziarul de bord anunţase că marinarul era în afară de pericol, se adăugă la entuziasmul general.

În timpul zilei, prăvăliile de la bord fură devalizate. Toate acele cadouri se adunară în infirmerie. Şeful îi declară lui Cristie că nu văzuse niciodată aşa ceva. Nefericitul primise mai mult de douăzeci de sticle de apă de colonie, păpuşi, o valiză de pulovere, fulare, flori, alcool, cu care să deschidă un magazin în satul lui.

Când mâncau, oamenii vorbeau zgomotos de la o masă la alta. Fiecare povestea pentru a zecea oară salvarea. În douăzeci şi patru de ore, valurile îşi dublaseră volumul, iar viteza vântului se înzecise. În mod inconştient, toţi aveau impresia că se aflaseră în barcă. Nişte doamne foarte respectabile, vorbeau ca nişte lupi de mare. La bord domnea o atmosferă de surescitare bizară.

Cristie îşi uitase problemele, sau mai degrabă se gândea mai puţin la ele. Sfârşitul croazierei se apropia cu paşi mari şi trebuia să se ocupe de marele bal de adio şi de serata pe care o dădea şeful pentru a sărbători nominalizarea şi

logodna sa. Cele două festivităţi trebuia să aibă loc în ajunul sosirii.

Dimineaţa ultimei zile a croazierei sosi. Cerul era acoperit şi marea sumbră era străbătută de o agitaţie rea. Se terminase cu tropicele!

Contesa îi declară lui Cristie că putea simţi cu certitudine Anglia. Pescăruşii se învârteau în jurul lui *Pallas Atena.* Uscatul nu era departe.

Curând, fiecare va merge pe drumul său, cu memoria plină de amintiri. Vor fi bune sau rele? se întrebă Cris. Era cam prost dispusă. În schimb, Bess era în culmea fericirii. Aştepta seara cu nerăbdare.

— Mă întreb dacă şeful este la fel de nervos ca mine.

— Nu crezi că ar fi timpul să încetezi să-i spui şeful? De ce nu-i foloseşti numele?

Bess o privi îngrozită, ca şi când Cristie rostise o grosolănie.

— Nici să nu te gândeşti! Vrea neapărat să continuu să-i spun şef! Spune că nimic nu se compară cu vremurile de odinioară, când femeile le spuneau soţilor lor „domnule”. Spune că asta mă va ajuta să rămân la locul meu.

Cristie dădu imperceptibil din umeri. Biata Bess! în sfârşit, dacă ea era fericită aşa! Totuşi, nu se putu împiedica să se gândească la faptul că ar fi acceptat de bunăvoie să facă la fel, dacă dragostea i-ar fi fost împărtăşită.

***

Seara începu cu marele bal de adio. Căpitanul Doubleday ţinu un discurs frumos, Saladin ridică bagheta, orchestra atacă un foxtrot şi ringul se umplu. De mult nu mai era necesar ca pasagerii să fie încurajaţi.

Cristie rămase un timp să supravegheze desfăşurarea seratei. Când fu sigură că totul era în ordine, se duse să se alăture celor pe care-i invitase comisarul şi Bess. Erau acolo

toţi ofiţerii de bord, personalul administrativ şi câţiva bărbaţi de rang mai mic, însoţitori de mult timp ai şefului în traversare.

Petrecerea avea loc în cabina comisarului. Cum prin atribuţiile sale era menit să primească mai mult, compania aranjase bine lucrurile. Mobilierul era de cel mai bun gust, covoare foarte frumoase acopereau mocheta şi pe pereţi atârnau câteva tablouri excelente. Pe o întreagă latură a încăperii imense se întindea un bufet ornat din belşug.

Şeful era într-o dispoziţie de vis. Ochii îi străluceau. Mergea de la unul la altul, cu o cupă de şampanie în mână. Pătrunzând în cabină, Cristie nu se putu stăpâni să-l caute din ochi pe doctorul Lindsay. Nu era acolo. Ca şi când îi citise gândurile, Bess făcu observaţia că nu va întârzia.

— Probabil a fost reţinut la infirmerie. Rănitul se simte bine, dar starea sa cere încă multe îngrijiri. Fără îndoială, a vrut să se asigure că totul este în ordine şi că putea da liber lui Trudy, care petrece ultima sa seară la bord.

Puţin ruşinată că fusese ghicită, Cristie răspunse că în mod sigur asta era. Cineva îi întinse o cupă de şampanie pe care o bău pe nerăsuflate. Era bună şi rece. Se ţinură toasturi. Mai întâi pentru logodnici, pentru prietenie, pentru marinari şi alte lucruri. Capul i se învârtea puţin. Era fericită pentru Bess, dar avea lacrimi în ochi. Ajutată de alcool, nu se putu împiedica să se gândească la toată acea fericire pe care o va pierde. Lăsă capul în jos şi-şi şterse pe ascuns o lacrimă. Se cerea cu strigăte puternice un discurs. Vizibil emoţionat, şeful îşi scoase ochelarii, îi puse din nou, mai bău o cupă şi-şi drese glasul. Îşi căuta cuvintele, dar nu ieşea nimic. Până la urmă, îşi aminti probabil de rolul său de Neptun. O luă pe Bess în braţe şi declară cu un aer teribil.

— Mi s-a părut că înţeleg că tânăra Bess nu mai voia să treacă iar ecuatorul. Pentru a pedepsi acest afront, am hotărât s-o condamn pe viaţă la căsătorie!

Toată lumea aplaudă. Cristie fu prima. Şeful îşi însoţi

condamnarea cu un sărut tandru.

În acea clipă, îşi făcu intrarea Lindsay. Merse drept la logodnici, pentru a-i felicita. Era posomorât şi sever. Ca şi când toată această fericire îi făcea rău. Şeful, pe care şampania îl făcuse mai mult decât vesel, îi rezervă o primire entuziastă.

Îl luă de braţ şi părea că nu mai voia să-i dea drumul. Trăgându-l, se îndreptă spre Cristie.

— Apropo de condamnare, iată o tânără fată care merită o pedeapsă grea. Ne vom ocupa de asta imediat. Cred că acea întâmplare cu valuta trecută prin fraudă trebuie să-şi primească pedeapsa cuvenită.

Îngrozitor de jenată, tânăra fată nu îndrăzni să-l privească pe medic. Protestă slab.

— Ştii bine că nu aveam cunoştinţă de nimic!

— Atunci, vom pedepsi imprudenţa! Disciplina este disciplină, nu-i aşa doctore? O crimă atât de teribilă, nu poate fi ispăşită decât în mod exemplar.

— Sunt întru totul de acord!

Lindsay o privea pe Cristie cu un aer de judecată de apoi. Tinerei fete i se păru totuşi că vede strălucind o licărire în adâncul ochilor.

— Cristobel Cummings, eşti condamnată să rătăceşti pe puntea navei până când un suflet caritabil te va absolvi de păcate. Sentinţa va fi executată imediat. Doctore, binevoieşte şi o însoţeşte pe nefericită. Supravegheaz-o cu atenţie. Nu se ştie niciodată ce poate face o fiinţă atât de frivolă!

Îi scoase fără menajamente afară din cabină.

Cristie nu ştia ce să creadă. Era probabil ultima ocazie pe care o avea de a vorbi medicului. Dar ce să-i spună? Oare cum va primi mărturisirea pe care se pregătea să i-o facă? îi lipsea curajul. Nu ştia ce să spună şi-l urmă în tăcere.

Puntea de plimbare era bătută de un vânt uşor rece. Muzica balului ajungea până la ei, înăbuşită. Era foarte

întuneric, nu stele, nu lună. Trecură pe lângă ferestrele luminate strălucitor ale sălii de bal. Toţi pasagerii se amuzau nebuneşte. Copiii, cărora li se permisese în mod excepţional să rămână, alergau în toate direcţiile.

— Nu aici vom întâlni suflete bune. Toţi aceşti oameni sunt prea ocupaţi să se distreze.

Medicul luase un ton ironic şi ea nu răspunse. Tocmai încerca să-şi amintească una din conversaţiile lor. Oare îi spusese sau nu că era îndrăgostit? Chiar dacă n-o mărturisise cu certitudine, n-o contrazisese când ea pusese întrebarea. Îi reveni puţin speranţa.

Prin uşa-fereastră a salonului următor, o văzură pe contesă care disputa o partidă de şah cu tânărul Jonathan.

— Sunt oameni care nu vor înţelege niciodată. Dar tu, ai înţeles? Din modul în care o întrebase, slaba speranţă care o cuprinsese se transformă în certitudine absolută. Ridică spre el ochii uimiţi. Medicul o privi zâmbind şi privirea sa exprima mai multă dragoste decât tânăra fată îndrăznise vreodată să spere.

— Cred că va trebui să te dezleg de blestemul lui Neptun. Sufletul tău este prea frumos pentru a fi lăsat să rătăcească pradă unei mari nelinişti.

O prinse în braţe. Cristie se cuibări acolo.

— Te iubesc, murmură el.

Rămaseră mult timp îmbrăţişaţi, ochi în ochi, singuri pe lume. În sfârşit, David îi atinse gura cu buzele. Tânăra fată îi răspunse cu pasiune la sărut. Timpul se oprise în loc. Pentru Cristie, viaţa era pe cale să înceapă.

— Este curios, hotărât lucru, dar noi nu putem face nimic ca ceilalţi. Fără clar de lună, fără viori, şi totuşi te iubesc. Draga mea, ceea ce fac eu aici, este o adevărată cerere în căsătorie. Oare ce spui? Poate nu mă iubeşti? Poate te mai gândeşti încă la…

Cristie îi închise gura cu un sărut. Mâine, cu siguranţă nu vor pleca singuri pe drumul lor. Peste umărul lui David, ea zări lumina unui far care clipea.

Se întorsese şi era fericită. Plecase în aventură. Se întorcea pe deplin mulţumită de croaziera fericirii.

sfârşit